ஓம்

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்

AN ELEGY ON HIS MASTER & REPLIES TO CRITICS

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

BY SWAMI VEDACHALAM

Master of the Sacred Order of Love,
Formerly Lecturer in Tamil, Madras Christian College,

இயற்றப்பட்டுப்,

பல்லாவரம்

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிடப்பட்டது

Printed at the T. M. Press, Pallavaram.

December, 1941

விலை ஒருரூபா எட்டணா.

முதற்பதிப்பு 1901
இரண்டாம் பதிப்பு 1914
மூன்றும் பதிப்பு 1941

மறைமலையடிகள்
1876 — 1950

ஓம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்க

மூன்றும் பதிப்பின் முகவுரை

எமக்குச் சைவசித்தாந்த நுண்பொருள் செவியறிவுறுத்திய ஆசிரியர் **சோமசுந்தர நாயகர்** சார்வரி ஆண்டு மாசித்திங்கள் கக-ஆம் நாள் (1901, பிப்ரவரி, 22) வெள்ளிக்கிழமை மாலையிற் சிவபிரான் திருவடி நீழல் எய்தினர். அவர்களது பிரிவுஎமதுளத்தை மிகக்குழைத்து விட்டமையின். அதனை யாற்றாது 'கையறுநிலை' என்னுந் தலைப்பில் எட்டுச்செய்யுட்களுந், 'தாபதநிலை' என்னுந் தலைப்பிற் பத்துச்செய்யுட்களும், 'மன்னைக்காஞ்சி' என்னுந் தலைப்பில் அறுபத்தேழடிகள் கொண்ட ஓர் அகவற்செய்யுளும் அடங்கிய '**சோமசுந்தரக்காஞ்சி**' என்னும் இரங்கற்பாமாலையை மாசி உங-இற் பாடத்துவங்கி, மாசி. உரு-இல் அதனை முடித்திட்டேம். பின்னர் அக்காஞ்சியினை ஒரு சிறு நூலாகப் பதிப்பிட்டு, ஆசிரியர்க்கு நீத்தார்கடன் கொண்டாடப் பட்ட கசு-ஆம் நாளின்மாலையில் அவர்களது இல்லத்தின்கட் கூடிய கற்றோர் பேரவையில், மற்றைப் புலவன்மார் தாந்தாம் இயற்றிக் கொணர்ந்தஇரங்கற்பாக்களைப் படித்துமுடித்தபின்,அக்காஞ்சிப்பாக்களைக் கண்ணீர்ஒழுகக் கலுழ்ந்தபடியாய்ப் படித்துமுடித்தேம். ஏனையோர் பாடிய இரங்கற்பாக்கள் உண்மையில் இரங்கற்பாக்களாய் இல்லாமல் ஆசிரியரின் சித்தாந்தப் பேர்உணர்ச்சியினையும், அவர்களின் சொல்லாற்றலினையும், அவர்களுடன் சமயவழக்கிட்டுத் தோல்வியுற்றோர் நிலைகளையுமே பெரும்பாலும் எடுத்தியம்பி அவையிலிருந்தார்க்கு நகையினை யுண்டாக்கின. ஆனால், ஈற்றில் யாம் நெஞ்சங்குழைந்துருகிப் பாடிய இரங்கற்பாக்களோ அனைவரையும் அகங்கரைந்து கண்ணீர் பெருகி அழுமாறு செய்துவிட்டன. அதனால், நாயகரவர்களின் மாணவரும் நண்பரும் உறவினரும் பிறருமெல்லாம் எமது காஞ்சியின் உருக்கத்தினை எங்குமே உயர்த்துப்பேசிப் பாராட்டலாயினர். அதுகண்ட புலவன்மார் சிலர் அழுக்காறுற்று, எமது காஞ்சியிற் குற்றங் காணப்புகுந்து அதன்மேல் மறுப்பெழுத, அதற்கெதிர் மறுப்பாக

யாம் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்' எழுதி வெளியிட்ட வரலாறெல்லாம் இந்நூன் முதற்பதிப்பு முகவுரையிற் காட்டப்பட்டுள்ளன.

எமது காஞ்சியாக்க உரைநூல் தொல்காப்பியப் பொருளிலக்கண நுட்பங்களும் பிறவும் விளங்க விரித்து உயர்ந்த தனித்தமிழ் நடையில் வரையப்பட்டிருத்தலின் தமிழ்கற்பாரும் பிறரும் அதனை விரும்பி வாங்கிப் பயின்றுவர, அதன் முதற்பதிப்புப்படிகள் விரைவிற் செலவாயின. அதன்பின், நெடுங்காலம் இந்நூல் திரும்பப் பதிப்பிடப் படாமலே கிடந்தது.

பின்னர், நாகை கோபாலகிருஷ்ணன் என்னும் எம் அருமை மாணவர், தொல்காப்பியம் முதலான பண்டைத்தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சி செய்வார்க்கு இந்நூலொரு திறவுகோல் போறப் பயன் படுவதாத லுணர்ந்து, எமதுடன்பாடு பெற்று இதனை 1914-ஆம் ஆண்டு தாம் எழுதிய ஒரு முகவுரையுடன் வெளியிட்டு, அந்நூற்படிகளின் வருவாயை எமது நிலயத்திற்கே அன்புடன் உதவினர்.

அதன்பின் அந்நூற்படிகளுஞ் செலவாய்ப்போக, அதனைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே மூன்றும்பதிப்பாகப் பதிப்பிட்டு முடித்தேம். முடித்தபின் நாயகரவர்களின் அரியவரலாறும் எழுதி அதனுடன்சேர்த்து வெளியிடுவது எமக்கொரு பெருங்கடமையாமெனக் கருதி, நாயகரவர்களின் வரலாற்றைச் சென்ற இரண்டாண்டுகளாக எழுதிவருகின்றேம். இதற்கிடையில் மேல்நாடு கீழ்நாடுகளில் இப்போது நடைபெறுங் கொடும்போராற் காகிதம் முதலான அச்சுக் கருவிகளின் விலை ஒன்றுக்குப் பன்மடங்காக ஏறிக்கொண்டே போதலின், இந்நிலையில் நாயகரவர்களின் வரலாற்றை முற்றும் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிடுவது இயலாததாய் இருக்கின்றது. ஆதலாற், சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கத்தை மட்டும் இப்போது வெளியிடலாயினேம். இதன் முதற்பதிப்பிலுள்ள சிற்சில வடசொற்களும் இம் மூன்றும் பதிப்பில் முழுதுங் களைந்தெடுக்கப்பட்டு, இது முற்றுந் தனித்தமிழாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லாம்வல்ல சிவபிரான் றிருவருளால் இந்நூலும் எம் மற்றைநூல்களுந் தமிழ்மக்கட்கும் பிறர்க்கும் பெரும்பயன்றருக!

பல்லாவரம்,
13-12-1941

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

இந்நூலை இரண்டாம் முறை பதித்த பதிப்பாளர் குறிப்பு

சோமசுந்தரக்காஞ்சி, சோமசுந்தரக் காஞ்சி யாக்கம் என்னும் இவை இரண்டும், எமக்குத் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நுண் பொருள்களையுஞ், சைவசித்தாந்த நூல்களிற் பொதிந்துள்ள அரிய பெரிய உண்மைகளையுங், கைம்மாறு சிறிதுங் கருதாது, ஒருங்கெடுத்து அறிவுறுத்தி உதவியவர்களும்—உதவி வருகின்றவர்களு மான, எம் ஆசிரியர் **ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால்,** இற்றைக்குப் பதினான்கு அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், இயற்றப் பட்டனவாகும். இவற்றுள் முதலாவதான **சோமசுந்தரக் காஞ்சி** என்பது, **ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம்** அவர்கட்குச் சைவசித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்திய அவர்களின் ஆசிரியர் **'சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீலஸ்ரீ சோம சுந்தர நாயகரவர்கள்** சிவன்றிருவடி தலைக்கூடிய ஞான்று. சுவாமி யவர்கள் அவர்களது பிரிவாற்றாது பெரிதும் வருந்தி அவர்கள்மீது இயற்றிய இரங்கற் பாக்களின் தொகுப்பாகும். **சோமசுந்தரக் காஞ்சி**யின்கட் காணப்படும் பாக்கள் அனை யவுந் **தொல்காப்பியம்** என்னும் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கண நூலின் இயல்களைத் தழுவி அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என் பதையுஞ், செய்யுட்கள் எல்லாஞ் சொல்லழகும் பொருட் செறிவும் ஒருங்கமைந்து விளங்குகின்றன என்பதையும் இனி தறிந்த தமிழ்வல்ல பெரியார் பலர் அக்காலத்திலேயே சுவாமி களின் கல்வித்திறனைப் பாராட்டிப் புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலின் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யின் உயர்வைப் பற்றியும்,

அதன் ஆசிரியரின் அறிவாற்றலைப்பற்றியும் யாம் விரித்துக் கூறுதல் மிகையேயாம்.

இரண்டாவதான **சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்** என்பது சோமசுந்தரக் காஞ்சியிற் பல குற்றங்கள் காணப்படுகின்றன வென்று, குற்றமல்லாதவற்றையுங் குற்றமெனப் பிறழ உணரும் இயல்புடைய போலிப்புலவர் ஒருசிலர் தடைநிகழ்த்தி வெளியிட்ட போலிமறுப்பினை முறைவழாது மறுத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமியவர்கள் எழுதிய எதிர்மறுப்பாகும். தென்றமிழ் நாட்டிலும், இலங்கையிலுமுள்ள புகழ்ஓங்கிய புலவர் பலர் இவ் வெதிர்மறுப்பினைப் பெரிதும் பாராட்டி யிருக்கின்றார்கள். இஃதொன்றே 'காஞ்சியாக்கத்தின்' பெருமையை இனிது புலப்படுத்தும் என்க.

"சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்" வெறு மறுப்பு நூலாக மாத்திரம் அமைய இல்லை; அதன்கண் இலக்கண இலக்கிய இயைபுவாய்ந்த பல அரும்பொருள்கள் காணப்படுகின்றன. ஆதலின், அது தமிழ்நூற்புலமை நிரம்பிய அறிஞர்க்குக் கழிபேருவகை அளிக்கவல்லதா யிருத்தலொடு, தொல்காப்பியம், **பத்துப்பாட்டு** முதலான பண்டைநூல்களை ஆராய விரும்பும் **உயர்வகுப்பு** மாணவர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படுவதாயுமிருக்கின்றது. 'காஞ்சியாக்கத்தை' முன்னதாக ஒருவர் ஊன்றிப் பயின்றுவிட்டுப் பின்னர்த் **தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைப்** பயிலத்தொடங்குவரேல், அவர்க்கு அதிற்காணப்படும் அரிய பொருள்களும் மிக எளிதிலே விளங்கும். **அகப்பொருள், புறப்பொருட்** பாகுபாடுகளுங், **காஞ்சித்திணை, கையறுநிலை, தாபதநிலை** முதலியவற்றின் இலக்கணங்களும், **ஆனந்தக்குற்றம்** என்பதைப்பற்றிய விளக்கங்களும் பிறவும் இதில் மிகத்தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. பொருளதிகாரப்பயிற்சி குன்றியிருக்கும் இக்காலத்தில், **தொல்காப்பிய** ஆராய்ச்சி செய்ய விரும்பு

கின்றவர்களுக்கு இவை பெரிதும் பயன்படும். **தொல்காப்பியம்** என்னும் அறிவுக்களஞ்சிய அறையைத் திறப்பதற்குக் **காஞ்சியாக்கம்** ஒரு திறவுகோலாகும் என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

இற்றைக்குப் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்,—அஃதாவது 1901-ஆம் ஆண்டில், 'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்க'த்தின் முதற்பதிப்பு வெளிவந்தது. அதற்கு இரண்டோராண்டுகளுக்கு முன்னர்ச் 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி' வெளியாயது. இவ்விரண்டு நூல்களையும் இயற்றிய காலத்திற் சுவாமிகளுக்கு அகவை 22 அல்லது 23 இருக்கலாம்.

திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை என்னும் மற்றோர் அரிய நூலையும் சுவாமிகள் தமது 22-ஆம் ஆண்டில் இயற்றியிருக்கின்றார்கள். அது, **பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை, கல்லாடம்** முதலிய பேரிலக்கியங்களின் போக்கையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றது. அதன் முதற்பதிப்பு அப்போதே செலவாகிவிட்டமையால், அதனை உரையுடன் மீண்டும் பதிப்பிடுதற்கு யாம் கருதியிருக்கின்றேம்.* 'சோமசுந்தரக் காஞ்சி', 'சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்', 'திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை' என்னும் இந்நூல்கள் இப்போது அகப்படுதல் அருமையா யிருத்தலினாலும், ஆனாலும் இவைகளைப் பெற்றுப்பயின்று இன்புறுதல் வேண்டுமென விரும்பும் அன்பர்களின் தொகை பெருகிவருதலினாலும் யாம் இவைகளை இரண்டாம் முறை பதிப்பிடுதற்கு முன்வந்தேம். "சோமசுந்

---

* இதன் பதிப்பாளர் இதனைப்பதிப்பித்த இரண்டோராண்டுகளில் இறைவன் திருவடிநீழல் உற்றமையால், இவர் கருதியவாறே **திருவொற்றிமுருகர் மும்மணிக்கோவை**யுரை எழுதிப் பதிப்பிடப்படவில்லை. அடிகளின் மாணவர் இளவழகனாரென்பவர் அடிகளிடம் இதனைப் பாடங்கேட்டு, இதற்கெழுதிய உரை, அடிகளாலேயே திருத்தப்பட்டு அச்சாகிவருகின்றது.

தரக் காஞ்சி", "காஞ்சியாக்கம்" இவைகளைப் பதிப்பிட்டுக் கொள்ளுதற்கு எமக்கு விடை அளித்த எம்மாசிரியர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கட்கு யாம் எமது மனமார்ந்த வணக்கத்தையும் நன்றியறிதலையுஞ் செலுத்துகின்றேம்.

இனி, இந்நூலைப் பதிப்பிடுதற்கு நேர்ந்த அச்சுக்கூலி, காகிதவிலை முதலியவைகளை மனமுவந்து எமக்களித் துதவியவர்கள் **தேவகோட்டை சைவ சிவானந்த சபைத் தலைவரும்,** புகழ்பெற்றசெல்வரும், கற்றுரை ஓம்பும் பெருங் குணம் வாய்ந்த கல்வியாளரும், எமதாருயிர் நண்பருமான **தேவகோட்டை திருவாளர் பிச. அரு. அரு. அருணசலம் செட்டியாரவர்க** ளாவார்கள். இவர்கள் புரிந்த இப்பேருதவிக்கு யாம் இவர்கள்பால் என்றும் மறவா நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடு மிகவுடையேம். "கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு, என்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு?"

காஞ்சியாக்கத்தில் **ஆணந்தக்குற்றத்தைப்** பற்றி ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமியவர்கள் எழுதிய பகுதிகள் ஒருசிலவற்றில் தடைநிகழ்த்தி **வித்துவான் திரு. சோழவந்தான் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள்** சுவாமியவர்கட்கு எழுதியகடிதமும், அவர்களுடைய தடைகளுக்கு விடையாகச் சுவாமியவர்கள் எழுதிய மறுப்புரையும் சுவாமியவர்களால் நடத்தப்படும் **ஞானசாகரம்** என்னும் அரிய வெளியீட்டின் முதற் றிருமலரிலே வெளியிடப்பட் டிருக்கின்றன. அவ்விரண்டு கடிதங்களையுஞ், சுவாமிகளின் விடைபெற்று, யாம் இந்நூலின் இறுதியிற் சேர்த்திருக்கின்றேம். அக்கடிதங்களிலும் பலஅரிய பொருள்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

சென்னைக் கிறித்துவ கல்லூரியில் உயர்வகுப்புத் தமிழ்ப் பேராசிரியராய்ப் பதின்மூன்றுண்டமர்ந்து மாணக்கர்க்குத் தமிழ்க்கலைகற்பித்தவர்களும், **சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்** என்னும் மாப்பேரவையை இயற்றைக்கு ஒன்பது ஆண்டு

கட்கு முன்பு நிலைபெறுத்தியவர்களும், **ஞானசாகரம்** என்னும் அரிய தமிழ்த்திங்கள் வெளியீட்டுக்கும், **ஓரியண்டல் மிஸ்டிக் மைஞ** என்னும் ஆங்கிலத்திங்கள் வெளியீட்டுக்கும் ஆசிரியராயிருந்து அவைகளை நடாத்தி உலகுக்கு உதவியாற்றி வருகின்றவர்களுமான **ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலமவர்களாற்** சென்னைக்கு அருகிலுள்ள **பல்லாவரத்தில்** நிலைபெறுத்தப்பட்டிருக்கும் **"சமரச சன்மார்க்க நிலையம்"** என்னும் பொதுநிலைக்கழக நிலையத்திற்கு இப்புத்தக விற்பனையாற் கிடைக்கும் வருவாயின் பெரும்பகுதி எம்மால் உதவப்படுமாகையால், தமிழ் அன்பர்கள் இப்புத்தகத்தை அன்புடன் ஏற்று உதவவேண்டுமென யாம் அவர்களை வேண்டிக்கொள்கின்றேம்.

இந்நூலை அழகாயும் நேர்த்தியாயும் அச்சியற்றிக் கொடுத்த சென்னை **வைஜயந்தி அச்சியந்திர சாலையாருக்கு** யாம் எமது மனமார்ந்த வணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றேம். யாம் மேற்கொள்ளும் இத்தகைய முயற்சிகளை இனிது நிறைவேற்றிவைக்கும் எல்லாம்வல்ல **சிவபெருமான்** திருவருளைப் பெரிதும் பாராட்டி, **அவரை** மனமொழி மெய்களால் முறையே நினைந்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேம். **நலம்!**

தேவகோட்டை,
15-12-1914.

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்,
பதிப்பாசிரியன்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

"வைதிக சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்"
ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகரவர்கள்மேலியற்றிய

கையறுநிலை

சைவமெனப்படுசமயநலுண்மைதழைந்துசெழித்திடவோ
தாவறுநீதிவழிப்படுவாதிகள்சார்ந்துகளித்திடவோ
மெய்வழிபொய்வழிவேறுவேறுகவிரிந்துவிளங்கிடவோ
வேதவேதாந்தவரம்பினியார்க்கும்விளங்கவிளம்பிடவோ
தெய்வமினிச்சிவமென்றுதெளிந்துலகிங்குதிகழ்ந்திடவோ
திப்பியமெய்யருளிப்புவிவந்துசிறந்ததிறம்படவோ
துய்யவெண்ணீறுதுதைந்ததொழும்பர்கடன்மைசுடர்ந்திடவோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (க)

புத்தர்கரைந்திடுபொய்ம்மொழிகீழ்ந்ததுபோதுவதன்றென்றோ
புன்சமணுக்கொருவன்கழுவீந்ததும்போதுவதன்றென்றோ
சுத்தசைவத்தொடுமுரணியிழிப்புரைதோற்றுநருண்டென்றோ
சொல்வழிவாரலர்நல்வழிகண்டுதுலங்குகவின்றென்றோ
பித்துரையாடுநாத்திறந்தீர்ந்துபிழைத்திடலொன்றென்றோ
பேதுரைகூறுநர்வாதுரைபோழ்ந்துபிறங்குவதின்றென்றோ
தொத்தலர்கொன்றையினன்புகழின்றுதொடங்குதுநன்றென்றோ

சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (உ)
வான்மதிமீனினநீங்கவழுக்கியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
மல்லலங்கற்பமரஞ்சிவம்வீசியிம்மண்ணிடைவீழ்ந்ததுவோ
நான்முகனுன்மறையுட்பொருள்கூறநலத்தகவந்ததுவோ
நல்லகல்லாலமர்நம்பர்கைகாட்டுரைநாட்டவெழுந்ததுவோ

மான்மகனுமகடுமகள்கூடிவளந்தரவந்ததுவோ
மாதவவாழ்வொடுமில்வினைகாட்டிடவள்ளுவர்வந்ததுவோ
சூன்முதிர்வண்புயனூன்முறைதந்துசுரந்திடவந்ததுவோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (௩)

நாயினிழிந்தவெம்புன்மைகளைந்துநலந்தரவந்தனையோ
நல்லதுதீயதுநன்றுபகுத்துநவின்றிடவந்தனையோ
தாயினுமென்னுயர்தந்தையினும்முயர்தன்மையில்வந்தனையோ
தண்டமிழிற்படுவண்டுறைநன்றுநீதந்திடவந்தனையோ
காயினுமல்லதுவப்பினுமன்பதுகாட்டிடவந்தனையோ
கன்மனமியாவுமொர்நன்மனமாயெமைக்காத்திடவந்தனையோ
தூயவுளத்தினர்சாம்பவரென்பதுதோற்றிடவந்தனையோ
சோமசுந்தரனெனுநாமமொடிங்குநீதோன்றியதெங்குருவே. (௪)

கண்ணுதலார்நெறிபண்ணினமொண்கழல்காணுதுமினியென்றோ
கௌணியர்தந்தலைவன்கழல்கண்டுகளிக்குதுமினியென்றோ
எண்ணிலரன்பர்முனண்ணியநல்வழியேகுதுமினியென்றோ
ஈசனற்றொண்டர்குழீஇயவெள்வெற்பிலிருக்குதுமினியென்றோ
மண்ணில்வரும்பொருடுய்த்துறைவாழ்வுமதித்திலமினியென்றோ
மன்னரிறைஞ்சவரும்பெருவாழ்வுமயங்குவகைத்தென்றோ
துண்ணெனவிவ்வுலகம்முதலென்றுசுருங்குதலறிமென்றோ
சோமசுந்தரனெனுநாமம்விடுத்துமறைந்தனையெங்குருவே. (௫)

இங்கினிநின்கழல்கண்டிருகண்களுமின்புறலாகாதே
ஏழையமுய்யமிழற்றுநினின்னிசையெய்துவதாகாதே
செங்குமுதம்புரைநின்றிருவாய்மொழிசேர்வதுமாகாதே
செம்மைதரும்முபதேசவழக்கினித்தேர்ந்திடலாகாதே
கொங்கலர்கொன்றையினன்றிறமிங்குகுறிப்பதுமாகாதே
குன்றவிலன்பர்குணங்குறியிங்குகுறிக்கொளலாகாதே
துங்கநலாகமநுட்பமுணர்ந்துசுகம்பெறலாகாதே
சோமசுந்தரனெனநாமுரையண்ணறுறந்துமறைந்திடவே. (௬)

குன்றிவிழிக்குயில்காளுயிரன்னவெங்கோவினைக்கண்டனிரோ
கூம்புசிறைக்குருகேகுருமாமணிகோலநீர்கண்டனிரோ

பொன்றுகள்சிந்திடுகொன்னைறகளேசிவபோதனைக்கண்டனிரோ
புந்திநிறைந்தவர்சிந்தைதவிளக்கினைப்புன்னையேகண்டனிரோ
கன்றுமுளத்தொடுகண்கலுழெழுந்துயர்கண்டுரையாடீரோ
கைலைமலைத்தலைவன்கழல்வைகினற்கண்டதுசொல்லீரோ
துன்றுமெமெந்தையையென்றினிக்காண்குவந்தோகையேகூறீரோ
சோமசுந்தரனெனுநாமனைக்கண்டுதொடர்ந்துசொறாதுணமே. (எ)

வேதமொடாகமவித்தகநூல்கள்விரிந்துவிளங்கிடுமோ
வென்றவெண்ணீற்றொளியிந்நிலமெங்கும்விரிந்துபரந்திடுமோ
தீதறுநால்வர்திறம்படுமென்புதிகழ்ந்துசிறந்திடுமோ
தேறருமெய்ப்பொருள்கண்டவர்நூல்கடெளிந்துசிறந்திடுமோ
மேதகவாகமொழிந்திடவல்லதொர்மெல்லியற்பைங்கிளியே
மெல்லெனவிவ்வுரையாவுமவற்குவிரித்துவிளம்பிடினே
தூதொடுவந்தநினின்மழலைம்மொழி தூயதெனக்கொண்டே
சோமசுந்தரனிவணுமுறாதன்பறத்தோன்றவெனம்முளமே. (அ)

தாபதநிலை

அரைசே யெனுமா லருளே யெனுமால்
உரைசேர் புகழா யுடையா யெனுமால்
தரைநீ யொருவ றருமோ வெனுமால்
குருவே யெனுமால் குணநின் மனையே. (க)

சிவமே கருதுந் திறலோ யெனுமால்
அவநீ யெமைநீ யகலல் லெனுமால்
தவமே திருவே தலைவா வெனுமால்
குவிகை தொழூமாற் குணநின் மனையே. (உ)

அறிவோ பிறழு மலமந் தழுநின்
குறியும் பிறவுங் குலவும் முளமே
செறியா தொருவுந் திறமோ தெரியா
தெறியுங் காமே யிவணென் செயுமே. (௩)

எழிலார் மதியம் மியைநின் முகனே
யழியா துளமே யடையும் மெனுமால்
வழியா விழுதேன் வளர்நின் மொழியே
பழியே மினியோ பருகல் லெனுமால். (ச)

உயிரே யுறவே யுலகிற் சிவநற்
பயிரே தழையப் படுநன் முகிலே
யெயிலார் புறவத் திளையார் திறமே
பயில்வாய் தகுமோ பழியார் பிரிவே. (ரு)

மறைநா வுடையாய் மறையோர் புகழ
நிறையா ருரைக ணிரைப்பா யெனுமால்
குறையா மதியாய் குணமா மலையே
யிறையே பிரிய விரெனு னெனுமால். (சு)

கரவோ வறியாய் கணமும் பிரியாய்
உரவோய் பிரிதல் கரவோ வுரையாய்
அரவே ரிறைவ னடியே யுறைவாய்
விரவுந் திறமோ விரியா யெனுமால். (எ)

கடலோ கரையுங் கருங்கல் லுருகு
மடலார் மலர்க்கண் மலிநீர் சொரிய
மிடலார் மாமும் மெழுகா யுருகும்
அடலே றனையா யறியா யிதுவோ. (அ)

அருமை மகனை யகன்று யெனுமால்
திருவை நிகருஞ் சிறுமி யரையு
மொருவா வுறைத லுறுமோ வெனுமால்
பெருமா பிரியப் பெறுமோ வெனுமால். (சு)

மொழியப் படுமோ முனிவா மனையின்
கழியாத் துயரங் கருத லரிதால்
அழியாப் புகழென் னனையின் றுயர
மொழியா யெனயா னுனைவேண் டுவெனே. (கo)

மன்னைக் காஞ்சி

வாங்குகடல் குழிய வண்புனன் முகந்து
பாங்குபெற வுயரிய வோங்குமலை யேறி
மன்னுயி ரஞ்ச மின்னுட னூறி
வரையாது பெய்த மழைக்குலம் போல,
மறைநூற் பொருளுந் திருநெறித் தமிழு
மரும்பொருள் பயப்ப வொருங்குடன் காட்டி,
யுவலைச் சமயிகள் கவலை யெய்தச்
சைவ சித்தாந்த மெய்யொடு கிளர
வுரைமுறை நிறுத்தனை பலநாண் மற்றவ்
தழுந்துதுயர் கூரக் கழிந்தன்று மன்னே,
நீறினி தளைஇய வீறின தாகி
யகன்றுகிவந் தொழுகிப் பரந்தநின் னுதலுங்
கருகி முரிந்த திருவளர் புருவமும்
பேரரு ணிரம்பு சீர்கெழு விழியு
முல்லை முகிழன்ன மெல்லிய நாசியுங்
கொவ்வை யன்ன செவ்விய விதழு
முருந்தி னன்ன திருந்திய வெயிறு
நவையறு கன்னற் சுவையின தாகிக்
குயிலிசை யோடு பயிலுத லுடைத்தாய்க்
'காணினுங் கேட்பினுங் கருதினுங் களிதரு'
முறையொடு பயின்ற புரையறு மொழியுஞ்
செறிவொடு தசைந்த நறுவிய கதுப்புங்
கத்தரிக் கொழுங்கடை யொத்திடு செவியுஞ்
சுரிவளை போல வரியொடு திரண்டு
பூதிமணி திகழுந் தீதறு மிடறு
மெழுவெனத் திணிந்து முழவெனச் சரிந்துபின்
னெழிலொடு கிளருங் கொழுவிய தோளு

நான்முக னறியா வான்பொருள் வழக்கு
முறைமுடிவு கடந்த விருபொருட் கலவியு
மொருவழி யெமக்குத் திருவொடு காட்டும்
யாழ்நுனி யோடு வாழ்திருக் கையு
நீறு சண்ணித்த நிகரறு மேனியு
மருளது நீங்க வருளொடு காட்டி
நாயினு மிழிந்த பேயின மாகிய
வெம்மையு மாண்ட பின்னை யம்மைப்
பண்டைய வுருவொடு சென்றனை மன்னே,
நின்னடி சேர்குநர்க் கெல்லா மின்னரு
டிரிவின்றிச் செய்குவை மன்னே, மருவலர்
நின்முகங் கண்டொன் றிரக்குவ ராயினது
வரையாது வழங்குவை மன்னே, யொருகால்
வெகுண்டுரை யாடுவை யெனினு நகையொடு
மெம்முறு விழுமங் களைவோய் மன்னே,
தாயினு மெமக்குத் தலையளி புரிந்து
தந்தையிற் பெரிய தயவினை மன்னே,
காழியில் வந்த கௌணியக் கன்றின்
மிகுத்துரை யெமக்குத் தொகுத்தனை மன்னே,
மறைமுடி வெல்லாந் துறைபட நிறுவிக்
குறையற வீந்த குரிசிலை மன்னே,
மண்ணிடை வாழ்வும் விண்ணிடை வாழ்வு
மதியாது வைகிய சிதைவறு திருவினை
சிவன்றிரு வடியே சிவணிய குறிப்பி
னவமது களைந்த தவமுறு தன்மையை
கட்புலம் படராது விட்புலம் படர்ந்து
கண்ணுத றிருவடி நண்ணினை யாயினும்,
பிரிவுறு துன்ப மரிதரி தாகலின்
விழிநீ ருகுப்ப மொழியிடை குழற
வானாத் துயர மடைது மன்றே,
குருவே கண்ணே திருவே மணியே
யறிவின் கொழுந்தே பொறையி னிறைவே

யெம்முள மமர்ந்த வம்மணி விளக்கே
புகழின் வடிவே பொலிவுறு மமுதே
கலையின் றிறனே நிலையுமெ முயிரே
யுயிரிடை நிரம்பு செயிரறு முணர்வே
யுணர்வுக் குணர்வே யொப்பிலா முதலே
யறிவொடு கூடாச் சிறியே முறுதுயர்
பரிவொடு களைமதி யெனநின்
திருவடி நினைந்தொரு வரம்வேண் டுவலே.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி

முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்க

முதற்பதிப்புக்கு

நூலாசிரியர் எழுதிய முகவுரை

எமக்குச் சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த நூற்பொருள் செவியறிவுறுத்தி, இத்தென்னாடு முழுவதூஉம் அச்சித்தாந்த சைவப்பொருண்மர பெல்லாம் வகுத்தெடுத்துக்கொண்டு விரிவுரைகளானும் நூல்களானும் பலகாற் பலரு முய்யுமாறு விளங்கக்காட்டி ஓர் அரியேறுபோல யாண்டும் நிகரற்றுலாவிய எங்குரவர், **'சைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்' ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயக வள்ளல்** சிவபிரான்றிருவடி எய்திய ஞான்று, அப்பெருந்தகையார் பிரிவாற்ருது எம்மிடை நிகழ்ந்தகையறவு தெரித்து யாமியற்றிய **'சோமசுந்தக்காஞ்சி'**யின்மேற் போலிப்புலவன்மார் ஒருசிலர் வழுவளைந்த போலிமறுப்பு ஒன்று வெளியிட்டனராக, மற்றதனைக் கண்ட எம்மாணுக்கர் ஒருவர் அப்புலவர்க்குப் பொய்யறிவு களைந்து பொருளியன் மெய்யறிவு கொளுத்தல் வேண்டியும், அப்பொருளறிவின் மாட்சி தெரித்தல் வேண்டியும் அளவை நூலியையும் அளவைநூல் நுட்பங்களு மிடையிடையே கொளுவி யொருகோவைப்படுத்துத், தமதுமேற்கோ ளினிதுவிளங்க வெழுதிய அரியதோரெதிர்மறுப்பினை 'நாகைநீலலோசனி' 'பிரபஞ்சமித்திரன்' 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி' முதலிய புதினத்தாள்களில் வெளியிடுவித்தனர். அவ்வெதிர்மறுப்பு நடுவுநெறிதழீஇ யுரங்கொண்டுலாவுதலி னதனைக்கண்ட அப்புலவன்மார் வாய்வாளா தடங்கினர். அப்புலவன்மார் இவ்வெதிர்மறுப்பின்மேல் மறுப்பொன்றெழுதினரெனவும், அம்மறுப்பு மேற்கோள்காட்டி நிறுவலாற்ருது

'பிறிதுமொழிதல்' என்னுந் தோல்விநிலேயுட் சிக்கி இகழுரை நிரம்ப நிகழ்த்தி மறுப்பட்டதெனவும் எந்நண்பர்பலரோ டியா மொருங்கிருந்தவழி எம்மெதிரில், 'தமிழ்ப்பிரதிநிதி' இதழா சிரியர் கூறினராயினும், அப்போலிமறுப்புத்தானும் இதுகா றும் புறம்போந்திலாமையின், அவர் வெருட்டுரையினை ஒரு பொருட்படுத்தா தொழித்தேம்.

இனி, இவ்வெதிர் மறுப்பினைப் புதினத்தாள்களினின் றும் வேறு பிரித்தெடுத்து நூலுருவாகத் திரட்டிப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு புதியன சில விரித்தெழுதி வெளியிடுகவென உள்ளூர் வெளியூர்களிலுள்ள நண்பர் பலரும் எம்மைப் பல காற் கேட்டுக்கொண்டமையானும், அவருள்ளும் ஸ்ரீலஸ்ரீ நாயகரவர்கள் மாணுக்கரும் சிவநேயப் பெருஞ் செல்வம் வாய்ப்பப்பெற்றுச் சிவபெருமான் றிருவடியையன்றிப் பிறி தொன்றைக் கனவினு நினையாத முதிர்ந்த அன்பருமாகிய திண்டிவனம்,நிலவளவைத் தொழிலாளர் திரு. **சிங்காரவேல் முதலியாரவர்கள்** அதற்கென்றே சில பொருடந்து உதவி செய்தமைனும் அதனை யவ்வாறே செய்தற்கு முயல்வேமாயி னேம்.

இனி, இந்நூலின்கண் நூற்பொருளாராய்வா ரினையரா தல்வேண்டுமென்பதூஉம், பொருளிலக்கணமாவ திதுவென் பதூஉம், அப்பொருட்கூறுபாட்டிய வினையதென்பதூஉம், காஞ்சித்திணை, கையறுநிலை, தாபதநிலை, மன்னைக்காஞ்சி முத லியவற்றின் பொருண்மரபு இவ்வாறு மென்பதூஉம், ஆனந் தக்குற்றமென வொன்று கோடல் போலியாமென்பதூஉம் பிறவு நிறுத்தமுறையானே தந்து விளக்குவாம்.

சென்னை,
1901

நா. வே.

திருச்சிற்றம்பலம்

சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்

நூலாராய்வாரியல்

அறிவைப் பண்படுத்து விளக்கமுறுவிக்க வேண்டுமென்னும் அவாவுடையா ரெல்லார்க்கும் நூலாராய்ச்சி யென்பது இன்றி யமையாது வேண்டப்படுந் தலைமையுடைத்தாம். தாமின்புறு வது குறித்தாயினும், பொருளீட்டி யைம்பொறியானு நுகரப் படுவன இனிதடைந்து வாழ்வது குறித்தாயினும் பல நூற் பொருளை யுணர்ந்து சேறல் நூலாராய்ச்சி யாகாது. அல்லது, இந்நிலவுலகிற் பலருந் தம்மைப் புகழ்ந்து நன்குமதித்தலையே குறிக்கொண்டு இரவும் பகலும் ஒருவாது பலவும் பயின்று கோடலே யதுவாமெனி னதுவு மன்று; என்னை? தம்மினுஞ் சிறந்தாரொருவர் புகழ்ப்பெருக்க முற்று வாழ்தலை நினைதொறு மனம்புழுங்கி யறிவு திரிந்து மற்றவரொடு மறுதலைப்பட்டு நூற்பொருளைத் திரித்துத் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லாங் குற் றங்கூறி யுழிதருவராகலாற், புகழ்வேண்டுவார் நூற்பொரு ளாராய்ந்தா ரெனப்படா ராகலினென்பது. இங்ஙனம் புகழும் பொருளும் பெறுவது கருதி நூலுணர்ந்தார் நூற்பொரு ளாராய்ந்தா ரெனப்படாரென்பது தந்து எதிர்மறுப்பவே, மற் றது தம்மறிவு பரந்து விரிந்து திகழுமாறுந், தம்மொழுக்கத் தைச் சீருறத் திருத்தி நல்வழிச்செல்லுமாறும், நூற்பொருட் சுவை கண்டு உவக்குமாறு மெல்லாம் வைத்து நடுநிலை திறம் பாது பல நூற்பொருளு நுண்ணிதாக வளந்து ஆராய்ந் துளங் கொளப் பயின்று புலமை நிரப்புதலேயாதல் பெறப்படும். அது தான் நல்லிசைப் புலவரானும் பிறரானு மியற்றப்பட்டு ஒன்றோ

டொன்று தலைமயங்கிக் கிடக்கும் நூற்கலவையுள் நல்லன தெரிந்தெடுத்துக் கோடற்கும் அல்லன வொழிதற்கு முதவுதன் மேலும், நன்மக்கள் பலரானும் வியந்தெடுத்துப் போற்றப்படு வனவாகிய விழுமிய நூல்களின்கண் நுட்பப்பொருடோர்ந்து தாமின்புறுதற்கும் பிறரின்புறவகையான் மற்று அவைதம்மை யவர்க்கினிது விளக்குதற்குஞ் சிறந்த கருவியு மாவதாம். இங்ஙனம் நூலாராய்ச்சி செய்வாரும் வேறே, நூலறிவு கொள்ளாரும் வேறே யென்பது உணரற்பாற்று. இனி, இப்பெற்றித்தாகிய நூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவார்க்கெல்லாம் மிகுந்த நுட்ப வுணர்வும் பரந்த நூலறிவுமுளவாதல் வேண்டும். இந்நுட்ப வுணர்வுதானும் ஒருவர்க்குப் பிறவியிலே யினிதமைவதன்றி இடையிலே யரும்பி மலர்வதன்று; அஃது ஒருவன் றன் றாய கட்டிற்கருக்கொண்டவாறேயவனறிவிற் றானுங்கருக்கொண்டு சிறிது முகிழ்த்துப் பின்னைப் பயிற்சிவயத்தானும் நூற்புலமையானும் முறுக்குடைந்து விரைபரப்பி விரிவதாம். இவ்வருந் தகைமையியற்கையிலேயே வாய்ப்பப்பெற்றாரன்றி யேனையோ ரதனையடைதுமென மேற்கொண்டு புகுதல் பெரிது மிடர்ப்படு தற்கேதுவாமென் றொழிக. நூலாராய்ச்சியென்ப திவ்வாறெல்லா மமைந்துகிடப்ப, அதனியல்பை ஒருசிறிது முணரமாட்டாராகிய இக்காலத்துப் புலவன்மார் சிலர் நடுநிலை யிழந்து நூலாராய்ச்சி செய்யு முகத்தான் மூவேறு வகைப்படுவா ராயினர். அவர்தாம் பொறாமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வாரும், புகழ் கருதி நூலாராய்ச்சி செய்வாரும், பகைமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வாருமா மென்க.

அவருட் பொறாமையான் நூலாராய்ச்சி செய்வார், ஒருவரெழுதிய நூல் பொருணயஞ் செறிந்து சொன்னுட்பம் பொருந்தி நடைகவின்று விளங்குதா உம் பெற்றிகண்டு, தமக்கு அங்ஙனம் வாய்ப்பப் பெறாமையா னுள்ளழுங்கிப் பொறாமை சுடர வெரிந்து தம்மறிவைக் கதுவலின், அதற் காற்றாராய்

அப்புலவர் நூலை உண்மையோடு ஆராய்ந்து நலங்கொள மாட்டாமல் அதனுட் குற்றங்கண்டு கூறுவர். இன்பம் பயக்குந் தன்மையவாகிய எல்லாப் பொருள்களும் பொறாமையுடையார்க்குத் துன்பத்தையே பயக்கும்; பிறரிடத்து அரிய சொற் செயல் காணலுறுவாராயின் மகிழாது நிரம்பவும் வருந்துவர். பொறாமையின்றி யிருக்கும் அருந்தகையாளர்க்கு நலந்தருவன பலவும் இக்குணமுடையார்க்குத் தீதுசெய்யுமாயின், என்னே! நாம் உலகியற் பொருளை வெறுக்குமாறு! இடர்ப்படு குழியில் வீழ்ந்து தாந்துன்புறுவதற்கு இவர் தாமன்றே காரணராயினர். இவர் தங்குறைவை நிறைவுசெய்து யாவரிடத்துமன் புடையராய் வாழ வறியாது பிறரைப் புறங்கூறிப் பழித்து வாணாளை வாளாது கழித்தலென்னை! என்னை! தமக்குள்ள குறையினை நிரப்புதல்,பிறரைப் பழித்தலானுந், தம்மை யளவிறப்பப் புகழ்தலானுந், தாங்கல்லாத நூல்களைக் கற்றுவல்லார்போன்று ஆரவாரஞ் செய்தலானுந், தமக்கில்லாதவற்றையும் இருப்பனவாகப் பொய்யுரை கிளந்து பிறரை மயங்கப்படுப்பதனானுமெய்துவதன்று; மற்று,அது, நல்லறிவுடைய நன்மக்களிடையடங்கி யொழுகி அவர் சொற்சுருங்க நவிலு மரும்பொருட் பகுதிகளை யுளங்கொளப் பலகாற் பழகி யறிதலானும், அவருடைய நலங்கெழு மொழுக்கங்களைத் தழுவி யொழுகுதலானும், விழுமிய நூற்பொருள்களை அறிவு நுணுகி யாழ்ந்தாராய்தலானும், அங்ஙனமாராய்ந்தவற்றைப் பிறருவக்கும் வகையாற் பொலிவு தோன்ற முகமலர்ந் தினியவாகச் சொல்லுதலானுமே யெய்துவதாம். இனிப், பொறாமையுடையார் தாமின்புறுவ தெல்லாம் பிறரிடைக் காணப்படுங் குற்றமொன்றுமேயாம். பொறாமையுடைய ஒரு புலவரிடத் தொருவன் சென்று பிறரொருவர் நூலை வியந்துசொல்ல, அந்நேரத்தில் அவர் முகங்கருகி யழுங்குதலும், அந்நூலிலுள்ள சில குறைகளைக் காட்ட அவர் முகமலர்ந்து மகிழ்தலு மறியவல்லார்க்குப் பொறாமையுடையா

செய்து மின்ப மெல்லாம் பிறரிடைக்காணுங் குறைவுபற்றியே நிகழுமென்பது இனிது விளங்கும். இங்ஙன மிழிக்கப்படும் பொறாமைக்குண முடையார்க்கு ஒரு நூற்பொரு ளினிது விளங்காமையானும், அப்பொருள் சிறந்து காட்டாமையானும் அவர் நூலாராய்ச்சி செய்தற்குரியா ரல்லர். அவராராய்ச்சி யறிவுடையாரால் வேண்டப்படுவதூஉமன்று.

இனிப், புகழ்கருதி நூலாராய்வார், தம்மை மிக்க கல்வி யுடையாரென்றும் புலமையுடையாரென்றும் பிறரறிந்து புக ழும்பொருட்டு ஏனைப்புலவர் நூல்களிற் குற்றமாராய்ந்து கூறு வர். இவர், புலவர் பிறர்க்குவரும் புகழெல்லாந் தமக்கே வரல் வேண்டுமெனத் தன்னலங்கொண்டு பிறர் நலன் நோக்காமை யின், ஏனை ஆசிரியரிடத்து வியந்துகொள்ளப்படும் நலம்படு பொருட்கூறுபாடுகளை யெல்லாம் இருண்முழைஞ்சிற் புகுத் தித் தாழிட்டு, அவரிடத்துக் காணப்படும் வழுவிய பொருள் களைமட்டும் வேறுபிரித் தெடுத்துக்கொணர்ந்து துளங்கொளிப் பகலில் விளங்கக் காட்டி யின்புறுவராகலா னவரதாராய்ச்சி யுங் கொள்ளற்பாற்றன்று.

இனிப், பகைமையாற் பொருளாராய்வார், பிறர்க்குந் தமக்கு மொருகாலத் தொருகாரணம்பற்றி யொருபகைமை நிகழ, அதனைத் தம்மகத்தே கரந்துவைத்து நேரம் வாய்த்துழி யவர்நூலிற் குற்றங்காணுதுமென்று புகுந்து, குற்றமல்லாத வற்றையுங் குற்றமென விகழ்ந்துரைத்துத் தம் பகைமை வெளிப்படுப்பர். ஒரு புலவர் ஒருநூ லியற்றினாராயின் அவர் தமக்குப் பகைவராயினும், அவரது நூலளவிற் பகைமை கொள் ளாது, அந்நூலிலுள்ள நலங்குறை யிரண்டனையும் ஒருங்கா ராய்ந்து நலங் கைக்கொண்டு குறையினை விடுத்து நடுவு நிற் பார்தாம் அறிவின்மாட்சி யுடையார். இந்நெறி கடந்து பொரு ளாராய்வார் திறங்க ளெல்லாம் போலியா யொழிதலின், அவையு மறிவுடையாரால் கொள்ளப்படா.

இனி, யிம்முத்திறத்தாரு மொழிய வேறு வகையா ராய்ச்சி செய்வாருமுளர். அவர் நட்பின் மிகுதிகொண்டு நூலாராய்வாரும், செந்தமிழ் மொழியிற் றமக்குள்ள அன்பின் பெருக்கால் அம்மொழிச்சிறப்பினைப் போற்றிக் கோடற் பொருட்டு நூலாராய்வாருமாவர். அவருண் முன்னையார் தம் முயிரனையநண்பரெழுதிய நூலிற் குற்றமுளவாயினுமவற்றைப் பாராது குணஞ் சிறியவாயினும் அவைதம்மைப் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்து கூறுவா ராகலானும், பின்னையாருள் ஒரு சாரார் பழைய தமிழ் நூல்களே சிறந்தன, பிற்காலத்தாரா லியற்றப் படுவன வெல்லாம் மறுக்கிளர்ந்து நெறிப்படாதனவா மென்று கூறுவாராகலானும், பின்னையொரு சாரார் செந்தமிழ் மொழிக்குச் சிறுமையாமாகலிற் பிற்காலத்தார் நூல்களிற் குற்றமா ராய்ந்து அவற்றைத் தூய்மை செய்வாமெனக் கொண்டு அவ்வாறு புரிவாராதலானும் இவர்தாமும் உண்மையாராய்வா ரல்லரென விடுக்க. இவர் தொல்லாசிரியரென் றவர்நூலிற் குற்றங் காணு தொழிதலும், இவர் புதுவரென் றவர்நூலிற் குணங் காணு தொழிதலும் உண்மையாராய்ச்சி செய்வார்க்கு ஏலாதனவாமென்பது கடைப்பிடிக்க. இதுபற்றியன்றே திருவருட் பெருஞ்செல்வராய் விளங்கிய **உமாபதி சிவனார்,**

"தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த
நன்மையினர் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க
நவையாகா வெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்
தன்மையினர் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம்பொருளின்கட்சார்வாராய்ந்தறித
லின்மையினர் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருற்
றிகழ்ந்தனரேலிகழ்ந்திடுவர்தமக்கெனவொன்றிலரே"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயின ரென்பதூஉமெண்க. ஈண்டெடுத்துக்கூறிய இவ்விருவேறு திறத்தாரும் மிகச் சில

ராதலால், ஆராய்ச்சி செய்தற்குரிய ரல்லாரென யாம் பகுத் தெடுத்துக் கொண்ட முத்திறவரு ளடக்காது வேறு கூறினும். அல்லதூஉம் இவ்விரு திறத்தாரும் அம்மூவரைப்போல் தீய கருத்தா ராயாமையானும் வேறு சொல்லப்பட்டன ரென் றுணர்க. இது கிடக்க

இனி, நடுநின் றுள்ளவா ராய்ச்சிசெய்வா ரினையராதல் வேண்டு மென்ப துடன்பாட்டானு மொருசிறிது காட்டுதும். இவர் பரந்த நுண்ணுணர்வும் பரந்தநூலுணர்வும் அருளும் பொறையும் நன்னடையு முடையராய் உலகிற் குதவியாற்றுத லொன்றனையே குறிக்கொண்டு.தாமாராய்தற் கெடுத்துக்கொள் வது தொல்லாசிரியர் நூலாயின், அதனுட் பொதிந்து கிடக் கும் அரிய மறைபொரு ளுட்பங்களை யாழவாராய்ந் தெடுத் தெடுத்து அறிவுடையார் பலருங் கழிபேருவகை கொண்டு வியக்குமாறு பாகுபடுத் தமைத்து இனிது விளக்கிப், பின் வழுக்களுளவாயின் அவற்றையு மெடுத்துக்காட்டிப் பின்னவ் வழுக்களைக் காரணஞ் சொற்றொறும் விளங்க அமைத்து முடித் தலும்; பிற்காலத்தார் நூலாயின் அவைதம்முட் கிடக்கும் நலங் களை முழுமணி பொறுக்கிப் பசும்பொற் றகட்டிற் குயிற்றிப் பொலிவடையச் செய்தல் போற் றிறம்படக் காட்டி, வழுக்க ளுளவாயின் அவற்றை ஆக்கியோர்க்கு எவ்வாறு எடுத்துக் கூறினு லவர் மனம் வருந்தா ரென்று தெரியுமோ அவ்வாறெல் லாம் நயம்பட இன்சொற்களா லினிது விளக்கி யவரையு மவர் நூலையுந் திருத்திப் பெருக்கி, இங்ஙனஞ்செய்வுழி யெல்லாம் அவ்வாக்கியோரினுந் தம் புலமை சிறிதென்பது குறிப்பானும் வெளிப்படையானும் புலப்படுத்தி யுலகிற் குதவுதலை மேற் கொண்டொழுகற்பாலார். இங்ஙனமாராய்ச்சி செய்தலா னுல கம் பயனெய்தத் தமக்கும் பெரும்புகழ் வருதலல்லாமலும், பிற்காலத்துப் புலவரும் நூலெழுதுதற்கண் மனவெழுச்சி மிக்கு அரும்பெறனூல்பல வியற்றி நலம் பெருக்குவர். இவ்

வாறன்றி யொருவர் நூலிற் குற்றமே யாராய்தல், அவர் மன வெழுச்சி களைந்து உலகிற்குத் தீங்கு பயப்பதாமன்றி மற் றென்னை? "அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா, லின்மை யரிதே வெளிறு" என்னுந் திருக்குறட்பாவினுண்மையறியவல் லார்க்கு முழுமுதற் பெருங்கடவுளாகிய சிவபெருமானையும் அவனருள் வழிப்பட்ட மெய்யடியாரையு மொழித்து ஒழிந்த சிற்றுயிர்க ளெல்லாங் குற்றஞ்செறிந்த புல்லிய வியற்கை யுடை யனவேயாமென்பதினிது புலப்படும். இதுபற்றி யன்றே ஆங் கில நூலுள்ளும் * திரைடன் என்னு நல்லிசைப் புலவர் "பிழைகள் உள்ளீடில்லாத துரும்பைப்போல் மேன்மிதக்கு மாதலால் அரியமணிமுத்துவேண்டுவார் உள்ளுருவிநுழைந்து துருவுக" என்றதூஉம், † அடிசன் என்னுமாசிரியர், "ஒரு நூலினுள்ள நலங்களையே பெரிது மாராய்ந்து அமைத்து வழு விய பொருள்களை யாராயாது விடுதல் தலைமையாம்" என் றும், "வழுவாராய்ந்த விடத்தும் வழுத்தன்மை களைந் ததனை யாக்கிக் கோடல் நூலாராய்வார்க்குக் கடமையா" மென்றுங் கூறியதூஉமென்க. இன்னுமிதனை விளக்குதற்குக் கிரேக்க ரென்னு நன்மக்களிடத்து வழங்கிய ஒரு பழங்கதையினை இங் கெடுத்துக் காட்டுதும். நூலாராய்வாரொருவர் ஒரு புலவ ரெழுதிய நூலிற்கிடந்த குற்றங்களை அரிதினாராய்ந்து அவை தம்மைத் தொகுத்து அழகிய ‡ அப்பாலோ என்னுங் கடவு ளுக்கு அடியுறை கொடுப்ப, அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட அக் கடவுள் குற்றிய நெற்பொதி யொன்றை யவருக்கு ஈந்து "இம் மழுக்கலினுள்ள முழு வெள்ளரிசியையும் உமி தவிட்டினையும் வேறு பிரித்து ஒருபுற மிடுக" என்று பணித்தனர்; அக்கட் டளைப்படியே மிகமுயன்று செய்து அவரதனை யக்கடவுளுக் குத் தெரிவித்தலும், அவர் அந்நூலாராய்வார்க்கு உமி தவிட் டை யீந்து "உனக்கு விருப்பமாவ திவையென்பது நீ தந்த

* Dryden † Addison. ‡ Appolo.

அடியுறையா வியாம் அறிந்துகொண்டமையி னிவற்றை எடுத்துச் செல்க'' வென விடுத்தனர். இதனுற் குற்றமே யாராய்வார் பெறும்பய னினிது அறிவுறுக்கப்படுதலின், அவைதம்மை ஒரு தலையான் நீக்கி நலங்கொளலே சிறந்ததென்றுணர்க. இது கிடக்க.

இனி, இக்காலத்தி லிச்செந்தமிழ் நாட்டிற் போலிப் புலவன்மார் ஒருசிலர் தொல்லாசிரியரா லியற்றப்படுவன தாம் நூல்கள்; அவைதாம் வழுவில; பிற்காலத்தாராற் செய்யப்படுவன வெல்லாம் மறுப்பொதிந்தனவேயா மெனக் கூறுவாரும், புதிய நூல்களி லெல்லாங் குற்றமே யாராய்துமெனத் திரிகுவாரும், ஒருவரிடத்துச் சிறந்த வொழுக்கமும் உயர்ந்த நூற்புலமையுங் காணி னெம்முளம் பொறுதென் றவரிடத்துப் பகைமை கொண்டு அவர்நூலிற் குற்றங்கண் டுரைப்பாமென மடிதற்று நிற்பாரும், ஒருவர் புகழொளித்திகழ்குன்றின் குவட்டினின்று பொற்புற்று விளங்க யாம் இழிவுறு படுகரிற் கிடந்து பருவர லெய்துவமோ வென்று மற்றவர்மே லிகழுரைப் பகழி சிந்திக் கலாம்விளைத் துழிதருவாருமாய்ப் பலவேறுபட்டுச் சிதர்ந்து போகின்றனர். இவரிங்ஙனந் தம்முளே பெரிது மிகலி யொழுகுதலாற் கல்வி வளஞ் சுருங்கிச் செந்தமிழ்த் தென்னுடு திருத்தமுறுது பொலிவுகுன்றிப் போகின்றது! அந்தோ! அந்தோ! இவர் தன்மை யிருந்தவாறு இரங்கத்தக்க தொன்றும். இதனு லிவரடைவதூஉம் பெருங்கேடன்றிப் பிறிது படுவதின்று. அருந்தமிழ்ப் புலவீர்! இப்பொருந்தாச் செயலொழிமின்! புகழ் பொருண் முதலியவற்றை ஒருசிறிதும் பாராது நீவிரீட்டும் பொருளளவி னுள்ளந் திருந்தி நிரம்ப வுவந்து பிறர்க்கு நும்மா லியன்றவா றுதவிபுரிந்து ஒழுகுதலைக் கடப்பாடாக் கொண்மின்! ஏதிலார் புகழ் பொரு ளெய்திக் களித்து வாழ்தலைக் கண்டு நீவிரு மவரோ டளவளாய்க் களிமின்! பண்டைக்காலத்திருந்த பரணர், கபிலர், பெருஞ்சித்திர

ஞர் முதலிய புலவரைப்போற் பேரருள் கெழுமி நன்னெறிச் சென்மின்! யாமிவை கூறுதல்பற்றி எம்மீது வெகுளன்மின்! நிற்க.

இனி, நூலாராய்வாரிய லிவ்வா றெல்லா மொரு புற மமைந்து கிடப்ப, அவை தம்முள் ஒன்றுதானு மறிந்துகொள் ளும் மதுகையிலராகிய போலிப் புலவன்மார் ஒருசிலர் யாமி யற்றிய சோமசுந்தரக் காஞ்சியிற் குற்ற மாராய்துமெனப் புகுந்து, பகைமை அழுக்காறு முதலிய விழிகுண வயத்தா னறிவு மருண்டு குற்ற மல்லாதவற்றைக் குற்றமென முறை பிறழக்கொண் டுரைத்திட்டார். அவர் குற்றமாராய்ந்ததுபோற் குணஞ்சிறிதானுமாராய்ந்து மறுத்திலாமையான் அவர் உள்ள வா றாராய்ச்சி செய்தற் குரிமையுடையா ரல்ல ரென்பதூஉம் அவரொரு போலிப்புலவ ரென்பதூஉ மறிவுடையார்க்கெல் லாம் புலனுமாதலின், அவரெழுதிய குற்றங் கண்டு பிறர் மயங் காமைப் பொருட்டு முறையே யவற்றை யாராய்ந்து பரிகரித் திடுவாம்.

பொருளிலக்கணம்

இனிப், பொருளிலக்கண மென்பது, மக்களுயிர்க் குறு தியென நல்லறிவுடைய தொல்லாசிரியர் வகுத்தெடுத்துக் கொண்ட அறம் பொரு ளின்பம் வீ டென்பனவும், இந்நாற் பகுதியினு மடங்கி யடங்குவனவாகிய * "முதல் கரு வுரியுங், காட்சிப் பொருளுங் கருத்துப் பொருளும் அவற்றின் பகுதி யாகிய ஐம்பெரும் பூதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்கு திணையும் நிலைத்திணையும் பிறவு" மாகிய பொருண் முழுவ தூஉம் ஒருங்கெடுத்துக்கொண் டவற்றைக் கூறுபடுத்துரைத்து விளக்க முறுவதாகிய விழுமிய இயலாகும். இதுதான் செந் தமிழ்த் தனிமொழியிலன்றிப் பிறமொழிகளி லித்துணை நுண் ணிதாக மதிவளம் பெருக்கி யெழுதப்பட்டதூஉ மின்று;

* நச்சினார்க்கினியம் (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், க)

அதனை யாராயுநூல்களுங் கிடையா. இதனாற் பண்டைக் காலத் துத் தமிழாசிரியர் தம் நுட்ப வறிவும் பரந்த வுணர்ச்சியும் உல கியலறிவும் நன்றறிவுறுக்கப் படுதல் காண்க. இனி, அங்ஙனம் விரிந்து கிடப்பனவாகிய நுண்பொருட் பரவை யெல்லாந் தமிழ்நான்மரபு பற்றி யாராய்துமென மனவெழுச்சி கொண்டு புகுவார்க்குச் சிறுகிய வாழ்நாளும் பெருகிய பிணியு முண் மையின், பெருந்தவத் தொல்லாசிரியர் அருட் குறிப்பு நிகழ வவர்க்கவற்றைச் சுருங்க வறிவுறுத்துவார், அப்பொருட் பர வையை யிரண்டு கூறு படுத்து **அகத்திணை, புறத்திணை** யெனப் பெயர் நிறீஇ, அப்பகுதி யிரண்டானு முலகியற் பொருண்முழுவதூஉம் பிறவுஞ் செறியத் துறுத்து விளக்குவா ராயினர். இங்ஙனம் பொருளிய னெறிக்கு மிலக்கணங்க ளெல் லாம் முடிய வெடுத்துக்கொண்டு முன்னொடுபின் மாறுகோ ளின்றி வரம்புகுறித் துரைக்கு நூல், கொழிதமிழ்த்துறை பழு தறக்கண்டு முழுமுத லறிவினராய் விளங்கிய **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்** இயற்றிய **தொல்காப்பியம்** ஒன்றுமே யாம். இதன்றிற மீண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலா னீண் டைக்கு வேண்டு மளவே தந்து நிறுத்தி வேறுசெல்வாம்.

அகப்பொருள்

இனி, அவற்றுள், அகப்பொரு ளென்பது *"ஒத்த அன்பா னொருவனு மொருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்ன ரவ்விருவரு மொருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வா றிருந்ததெனக் கூறப் படாததாய் யாண்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருள்" கருதி நிற்பதாம். இங்ஙனம் புறம்படுத லின்றி யுண்ணிகழு மொழுக்கத்தினைப் பலவாறு கூறுபடுத்து விளக்குவதாகலி னிதனை **அகத்திணை** யென்றும் வழங்குப. இதனைக் **களவொழுக்க** மெனவுங் **கற்பொழுக்க** மெனவும்

* நச்சினார்க்கினியம் (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், க)

பகுத்தெடுத்துக்கொண் டவற்றிற்குக் **கைகோளெனப்** பெயர் நிறீஇ நூல்கள் விளக்குமாறுங் காண்க. இவ்வியலறிந்தார்க் கன்றி யேனை யோர்க்கு அறிவுப்பொரு ளாகிய உயிரின்க ணிக ழும் பல்வேறுபட்ட வுணர்வுகளி னியனுண்மை யறிதல் செல் லா தென்பதூஉம், இது பற்றியே ஆங்கிலநூலாரும் பிற்காலத் தில் Psychology என்னும் அகப்பொருணூலைக் குறிக்கொண் டாராய்ந்து பிறங்குவாராயின ரென்பதூஉம் உணர்ந்துகொள்க. இனி, அறமுதலாகிய நால்வகை யுறுதிப்பொருள்களு ளிவ்வகப் பொருணூல் எதன்பாற் படுவதெனின், இஃதின்பப் பகுதி யினையே நுதலி யாராய்தலி னவ்வின்பப் பொருட் கண்ணதா மெனவும், ஏனைப் புறப்பொருணூல் அறம் பொருள் வீடாகிய ஏனை மூன்றனையு மொருங்காராய்தலி னப்பொருட் கண்ணதா மெனவும் பொருளிலக்கணம் வல்லா ரெல்லாரு மினிதுணர்வ ரென்க. அல்லதூஉம், இன்பம் ஒன்றேயன்றி யேனைப் பொருள் கள் அகத்தே கரந்து படிக்கப்படும் நீரவல்லவாய்ப் புறம்படுதல் காண்டுமாகலானும், இன்பப்பொரு ளொன்றுமே உரைவரம்பு நிறுத்திப் பிறருணருமா றுரைப்ப வாராமையானும், தெய்வப் புலமை நக்கீரனார், நச்சினார்க்கினியரை யுள்ளிட்ட ஆசிரியன் மாரெல்லாரு மிங்ஙனமே கூறுதலானும் இன்பம் அகப்பொரு ணூலிலும் ஏனை மூன்றும் புறப்பொருணூலிலும் வைத்தாராயப் படுமா மென்பது கடைப்பிடிக்க. இன்னு மிவ்வகத்திணை நுண் பொரு ளெல்லாம் **இறையனாரகப்பொருள், தொல்காப் பியம்** முதலிய விரிந்த நூல்களிற் காண்க.

புறப்பொருள்

இனிப், புறப்பொரு ளென்பது* "ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி யெல்லார்க்குந் துய்த்துணரப் படுதலானும், இவை யிவ்வாறிருந்த தெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும்," அறம் பொருள் வீடென்னும் மூன்று பொருள்களை நுதலி

* நச்சினார்க்கினியம் (தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், க)

நுவலுவதாம். அதுதான் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை யென எழு பகுக்கப்பட்டு, வெட்சி முதல் வாகை யீறாகக் கிடந்த ஐந்திணையுள் அறக்கூறு பாடு பொருட் கூறுபாடுகளுங், காஞ்சித்திணையுள் அவற்றது நிலையாமையும், பாடாண்டிணையுள் மக்களையுங் கடவுளரை யும் பாடுதற்கண் வரும் பொதுவியற் பொருட் டொகையும் முறையேவைத் தாராயப்படும் இனி இவற்றின் பரப்பெல் லாந் **தொல்காப்பியம், புறப்பொருட் பன்னிருபடலம்,** இதன் வழிநூலாகிய **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை** முதலிய நூல்களிற் கண்டு கொள்க. புறப்பொருட் பன்னிரு படலம், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை யாகிய இரண்டுநூற் பொருள் களும், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் பொருளியலோ டொரு சில விடங்களிற் சொன்மாத்திரையின் மாறுகோ ளுறுவது போற் றோன்றுதலைக் கண்டு மருண்டு பொருளிய லறிவு வாய்ப் பப் பெறுதார் சிலர், அவற்றின் பொருணுட்ப முணர்ந்து பொருத்தமாட்டாமையிற் பெரும் பேதுற்றுத் தமக்குத் தோன் றியவா றெல்லாங் குழறுபடக் கூறுவர். அற்றேல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனர் புறப்பொருளை எழுவகையாகப் பிரித்துக் கொண்டிலக்கணங் கூறுநிற்ப, மற்றதனொடு மலைந்து புறப்பொ ருட் பன்னிருபடல முடையாரும், வெண்பாமாலை யுடை யாரும் அதுதன்னைப் பன்னிரண்டுகூறுபடுத் திலக்கணங் கூறு மாறென்னையெனக் கடாவுவார்க்கு, நிரைகவர்தலும் அதனை மீட்டலும் **வெட்சித்திணை**யாமென நிறுத்திய ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரொடு, நிரைகவர்தலு மீட்டலுமாகிய அவ் விரண்டு வினைக்கும் 'வெட்சி' 'கரந்தை'யென வேறுவேறு பெயர் நிறீஇக் கூறிய ஏனையாசிரியருரை முரணுறு மென்றல் சொன்மாத்திரையே யன்றிப் பொருள் வேறுபாடின்மை யானும், அந்நூற்பொரு ளெல்லாம் மலைவற வொருங் குணர்ந்த ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகள்**: "இவை யிங்ஙனம் வேறுபடு-

னும் புணர்ச்சி முடிபுஞ் சொன் முடிபும் பொருண் முடிபும் வேறுபடாமையின் மரபுநிலை திரியாவாயின. இவ்வுண்மை யுணராதார் பன்னிருபடலம் முதலிய நூல்களை வழீஇயின வென் றிகழ்ந்து, பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப்படலந் தொல்காப்பியனார் கூறிய தன்றெனத் தொல்லாசிரியர் வழக்கொடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவாறே கூறுப" என்று **தொல்காப்பியப் பாயிர** விருத்தியி லோதுதலானும் அந்நூல்களிற் பொருட்பரப்பெல்லாம் ஒருவழிக்கொண்டு நிறுவி விளக்குதற்கண் ஒரு கருத்தினவா மென்று விடுக்க.

இதுகாறும் பொருளிலக்கண வரலாற்றுள் ஈண்டைக்குப் பயன்படுவன சில தந்து காட்டினும். இங்ஙனமெழுதிய விவை 'மற்றொன்று விரித்தல்'போற் றோன்றினும், பொருளிலக்கணப் பயிற்சி குன்றிய விக்காலத்தி லிவ்வெதிர் மறுப்பினை யுணர்வாருண்மைப்பொருளை ளிதுணர்ந்து கோடற்பொருட்டும், இவ்வெதிர் மறுப்பின்கண் ஆண்டாண்டு அளவை நூன் முறையில் நடந்துசெல்லு நெறிக் கிடையே எடுத்துக் காட்டுதற் குதவியாதற் பொருட்டும் 'முன்மொழிந்து கோடல்' என்னும் உத்தியா னிங்ஙன மெழுதினுமென்ப துண்மையா னோக்குவார்க் கெல்லா மினிது விளங்குமாதலி னேனையார் கூறு முறையை யொரு பொருட்படுத்தாமென் றொழிக. இனி, அப்போலிப் புலவர் வரைந்து விடுத்த போலி மறுப்பினை முறையே யாராய்ந்து செல்வாம்.

காஞ்சித்திணை

இனிக், காஞ்சித்திணை யென்பது உலக நிலையாமை புலப்படுக்கும் ஒழுக்கமாம். அதுதா னுலகியற் பொருள் கொண்டு வரும் நிலையாமைக் குறிப்பின்கண் வருவதூஉம், அந்நிலையாமைக் குறிப்பேதுவாக வுலகவொழுக்கத்தி னுவர்ப்புத்தோன்றி வீட்டிய னெறியறிந் துறுதி கூடுமா றறிவுறுத்தற்கண் வருவ

தூஉம்,* "வீடுபேறு நிமித்தமாகப் பல்வேறு நிலையாமையைச் சான்றோர் சாற்றுங் குறிப்பின்" கண் வருவதூஉமென்னும் பாகுபாட்டான் மூன்றும். இம்மூன்றும் உள்ளடங்கப் "பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுனு, நில்லாவுலகம் புல்லிய நெறித்தே" என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுருங் கூறுவா ராயினர். இதனுண்பொரு ளெல்லாம் ஆசிரியர் நச்சினுர்க் கினியர் அச்சூத்திரத்திற் குரைக்கும் விழுமிய நல்லுரைக்கட் கண்டு கொள்க. இவ்வாறு இத்திணைப் பொருட் பாகுபாடும் பிறவும் அறிவுடையார்க் கெல்லா மினிது விளங்கிக் கிடப்ப வும், நீவிர் அவற்று ளொன்றுதானு மறிய மாட்டீராய் அவ் விலக்கணப் பொருளெல்லா மொருங்குநிரம்பி முதிர்ந்தபேரறி வுடையீர்போலப் பெரிது மிறுமாந்து மயங்கி யெதிர் புகுந்து நின்று காஞ்சித்திணை 'அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி யுரைத்தலா லஃதிரு வகைத்து' என்று அதற்குப் பாகு பாடு கூறினீர். இங்ஙனம் ஓராசிரியரு முரைப்பக் கேட்டிலம். வீடேதுவாக நிலையாமை யுணர்தலும், நிலையாமைக் குறிப் பேதுவாக வீடுபே றறிவுறுத்தலுமென்னு மிரண்டனுட், பின் னதாகிய நிலையாமைக் குறிப்பை யிரண்டு கூறுபடுத்துக் காட்டு தற் பொருட்டு ஆசிரியர் நச்சினுர்க்கினியர் "வீடேதுவாக வின்றி நிலையாமைக் குறிப்பேது வாகலுங் கொள்க. இஃது அறிவன் றேயமுந் தாபதப் பக்கமும் பற்றி நிலையின்மைக் குறிப்புப் பெற்றும்" என்று கூறினுரன்றிக், காஞ்சித்திணையே யவ்வாறு பகுக்கப்படுமென்று யாண்டு முரையாமையானும், வாகைத் திணைப் பகுதியாகிய † "அறிவன்றேயமுந் தாபதப் பக்கமும்" பற்றிக் காஞ்சித் திணையைப் பகுத்துக்கோடு மென் றல் பொருளிலக்கண மறியாதார் குழறுபாட் டுரையா மாத லானும், நீவிர் அறிவுமயங்கிப் பகுத்த அவ்விரண்டனுட்

* நச்சினுர்க்கினியம் (தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல்.எஅ.)

† தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், எடு.

சோமசுந்தரக்காஞ்சி எதன்பாற் படுவதெனக் கடாவியது போலியா மென்றொழிக.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும் நச்சினார்க்கினியருங் கூறுமாறுகிடக்க, காஞ்சித்திணையை அறிவன்றேயமுந் தாபதப்பக்கமு மென விரண்டாகப் பகுத்துக் கோடலே பொருத்த முறவதாமென்றுரைக்க ஒருப்படுவிராயின், **மறக்காஞ்சி, பேய்க்காஞ்சி, வஞ்சினக்காஞ்சி, தொடாக் காஞ்சி, தாங்கரும்பையுள், முதுபாலை** முதலியவும் பிறவும் யாண்டடங்கு மெனக் கடாவுவார்க்கு இறுக்கலாகாமையின், அவ்வாறு கூறுதலுங் குன்றக்கூறல் மாறுகொளக்கூறல் முதலான குற்றங்கட் கிடனா மென்ப தினியேனு மறிந்துகொள்க. அற்றேல், நீவிர் கூறிய அம்முத்திறப் பகுதியிற் **சோமசுந்தரக்கா**ஞ்சி எதன்கட் படுவதென்று உசாவுவிராயிற் கூறுதும். வாளா துலகியற்பொரு ணிலையாமை மாத்திரையே கிளந்து கூறுதலிற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி' உலகியற்பொருள் கொண்டுவரும் நிலையாமைக் குறிப்பினைக் காட்டுங் காஞ்சித் திணையின்பாற் படுவதாம். இதற்கு, "மாற்றருங் கூற்றம்"* என்னுஞ் சூத்திர வுரைமுகத்தில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் "இது முற்கூறிய காஞ்சித்திணை வீடேதுவாக வன்றி வாளாது நிலையின்மை தோன்றக்கூறும் பகுதி கூறுகின்றது" என்று தெளியவெடுத்துக் கூறுதலே சான்றாமாகலின், இதுதானு முணரமாட்டாது நீவிர் பெரியதோர் ஆர்ப்பரவஞ் செய்தது கலையாய வறிவினோரெல்லாரானும் "மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்தன்" என்றெள்ளி நகையாடற் கேதுவா மென் றொழிக.

இனிக், **காஞ்சி** யென்பது உலகியற் பொருட்பெற்றி தேர்ந்த நல்லிசைப் புலவர், அதனியல்பு தேரமாட்டாதாரைத் தெருட்டி அவர்க்கு வீடுபேற் றுறுதிப் பயனையும் அதனை

* தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், எக

யெய்துதற்கு வேண்டுங் கருவிகளையு மொழிந் துறுதிபயக்கு மொழுக்கமாகலின், "என் குருவே என்று விளித்துக் குருவுக்கு மிஞ்சிய சீடர்போல அவர்க்குக்கூறிய தென்னாய் முடியும்?" என்று இடக்கருரைகளை மேன்மேற் றலைப்பெய்து வினாயினீர். மேலே, காஞ்சித்திணை யென்பது முத்திறப்பட்டு உலக நிலையாமை கூறுவதூஉம், அதுகொண்டு வீடுபேற் றுறுதிப்பய னறிவுறுப்பதூஉம், வீடுபேறு நிமித்தமாக உலகநிலையாமை புலப்படுப்பதூஉமெனப் பாகுபடு மாற்றினை இனிதெடுத்து விளக்கினா மாதலின், அம்முக்கூற்றுள் உலக நிலையாமைக்கட் படுவதாகிய 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யை ஏனைப் பகுதிக்கண் மயங்கப்படுத்து அவ்வாற்றா னதனை வழுவுடைத்தெனக் கூறுதன்மேலும், அதனாசிரியனையு மிழித்துக் கூறுவான் றலைப்பட்டது நமக்குப் பெரிதும் ஏதமாய் முடிந்தமை காண்க.

அற்றன்று, உலக நிலையாமை தேர்ந்த தவமுது மக்கள் பிறர்க்கு வீடுபேற் றுறுதிப்பய னறிவுறுத்துதலே காஞ்சித் திணைப் பொருளென்பிராயின், அதுவே அப்பொருண்முறையாமென்பதற்கு நீவி ரெடுத்துக்காட்டியமேற்கோளியாது?யாங் கூறியதே மேற்கோளாமெனின், நீர் தழுவிக் கொண்டுரைத்த **ஆஞ்சிக்காஞ்சி, தாங்கரும்பையுள், முதுபாலை** என்பவற் றிற் கெல்லா மென்சொல்ல வல்லீர்? இவற்றை யுய்த்துணர வல்லார்க்கு நும் வாய்மொழியே நும் முரணை யறக்குங் குலிசப் படையாய் முடிந்திடுதலின், நும் மாரவார விகழுரை யெம்மை யென்செய்ய வல்லும்? நமது மேற்கோளைத் தாங்குந் திண்ணி வெழுவெனக் கனவுகண்டு நீவிரெடுத்துக்காட்டிய **மதுரைக்காஞ்சி**யே நுமக்கு மாறாகி நாம் மேலே விரித்து விளக்கிய முக்கூற்றுக் காஞ்சித்திணையுள் ஒன்றன்கட் படூஉங் காஞ்சியாய் முடிதலின், அஃதெமது மேற்கோளையே மேலு மேலும் வலியுறுத்துங் கருவியா யமைந்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் விரிந்த காஞ்சித்திணைப் பொருட்பாகுபா டறியாது நீர்

குழறிய புறங்கூற்றுரைகள் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரைப் பொருளொடு பிணங்கி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கு மறி யாமை யேற்றுதலின் நம்மோ டுரையாடுதலும் எமக்குப் பெரியதோ ரிழுக்காமென் றொழிக.

கையறுநிலை

இனி, நீவிர் **கையறுநிலை**யைச் சுட்டி வழூஉப்பட மொழிந்த குழறுபாட் டுரையிய லொருசிறி தாராய்ந்து செல்வாம். "மையன் மாலையாங் கையறு பிணைய" என்னும் **புறநானூற்றுச்** செய்யுளிற் போலக் 'கையறுதல்' என்பது 'செயலறுதல்' என்னும் பொருட்டாம்; எனவே, செயலறுதற் கேற்ற காரணந் தோன்றியவழி ஒருவன் கையற்று நின்ற தன்மை **கையறுநிலை**யாம். இனி, அந்நிலையைப் புலப்படுத்துக் கூறுவதாகிய செய்யுளும் அப்பெயர்த் தாயிற்று. என்றிங்ஙன மெல்லைமிச்சொன் னிலையை நுணுகி யாய்ந்திடின், ஒருவன் கையற்றுக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறுநிலை' யாதற் கேற்குமா மென்பதூஉம், அக் கையறுநிலை தான் றோன்றுதற்கு முன்னிகழுங் காரணம் ஆண்பாலாதல் பெண்பாலாதல் லவ்விருவரு மொருங் கேயாத லிறந்து படுவதா மென்பதூஉம், இங்ஙனம் வரையறையின்றிக் கையறுநிலை தோன்றுதற் கேற்ற காரண முள்வழி யெல்லாம் அது தோன்றுமென்பது பற்றியே **புறநானூற்றுரையாசிரியர்** "இனிநினைந் திரக்க மாகின்று" என்னுந் **தொடித்தலை விழுத்தண்டினார்** பாடிய செய்யுட்குறிப்புரையில் "இளமைகழிந்து இரங்கிக் கூறுதலான் இதுவுங் கையறுநிலை யாயிற்று" என் றுரைகூறினா ரென்பதூஉ மினிது விளங்கும். இது கிடக்க.

இங்ஙன மச்சொன் னிலையை நுணுகி நோக்கும்வழி வரையறை யின்றி யஃதங்ஙனம் பொருள்படுதற் கேற்குமா யினும், ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்**,* "கழிந்தோர் தேஎத்

* தொல். புறத்திணையியல், எக.

கழிபட நூறீஇ, பொழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்'' என்று வேறு அதனைப் பிரித்தெடுத்துக் கொண்டு, பெண்பாற் பொருள் தலைமைப்பட்டு வருகின்ற விடத்து வைத்தோதின ராகலான், அம்முறைபற்றி ஆண்பாலும் பெண்பாலும் ஒருங்கு துஞ்சிய வழியே 'கையறுநிலை' கூறப்படுமென்பது பெறுமோ வெனிற்; பெறுமன்றே; என்னை? மூன்று கூறுபடுங் 'கையறு நிலை'யுட் பெண்பாலு மாண்பாலு மொருங்கு துஞ்சிய வழித் தோன்றுங் 'கையறுநிலை' மாத்திரையே கூறியதன்றிப், பெண் பாலு முடன்றுஞ்சியவழித் தோன்றுவதொன்றே 'கையறுநிலை' யாமென்னும் யாப்புறவு அதனாற் பெறப்படாமையி னென்பது.

இனிச், சூத்திரத்தா லங்ஙனம் யாப்புறவு பெறப்படாதா யினும், ஆசிரியர் **நச்சினார்க்கினியர்**, ''கணவனொடு மனை வியர் கழிந்துழி அவர்கட்பட்ட அழிவுபொரு ளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறந்துபடாதொழிந்த ஆயத்தா ரும் பரிசில்பெறும் விறலியருந் தனிப்படருழந்த செயலறு நிலைமையானும்'' என் றுரைவிரித்துக்கூறுதலின், அதன்கண் வைத்து அவ்யாப்புறவு கோடுமென் றுரைத்திராயின், அஃதா சிரியர் கருத்தறியாது கூறிற்றாம். என்னை? அவ்வாறு கூறுதலே ஆசிரியர் கருத்தாயின், முன்னுரைத்த வுரையொடு மாறுற்றுக் குறிப்புரையில் ''ஆண்பாற் கையறுநிலை மன்னைக்காஞ்சியு ளடங்கும்'' என்றும், ''இன்னனென்றிரங்கிய மன்னையா னும்'' என்புழி ''இதனை 'ஆண்பாற் கையறுநிலை' யெனினு மமையும்'' என்றும் உரைக்குமாறென்னை? இந்நுட்பப்பொரு டேறமாட்டாது நீர் குழறிய அறிவில்லுரையால், ஆசிரியர் **நச்சினார்க்கினிய**ரும் ஓரிடத்திலேயே யங்ஙனம் முன்னொடு பின் மலைவுபடக்கூறுதலாகிய அத்துணை யறியாமை உடைய ரென்று பெறப்படுவராகலின், இத்துணைக்கு மிடஞ்செய்து கொண்ட நீவிர் மிகப்பெரியிர்தா மென்றொழிக.

இனி, 'யாமெடுத்துக் கொண்ட மேற்கோளை வலியுறுத்தாது அதனை முதலறக் களைந்தெறியுங் கருவியா யெழுந்தமை யின் ஆசிரியர் **நச்சினார்க்கினிய** ருரை கொள்ளாம்; மற்று ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்** கூறிய சூத்திர யாப்புப் பற்றியே எமது மேற்கோளை நிறுவி விளக்குதுமென்று கூறவும் ஒருப் படுவிர்; ஆகலான், ஆசிரியர் சூத்திர யாப்பும் நம்மத முழு முதல் துணிக்கும் நவிய மாமாறும் ஒரு சிறிது காட்டுதும். கொழுநனொடு மனைவிய ரிறந்துபட்டவழித் தோன்றுவதாகிய செயலறுதலே 'கையறுநிலை' என்பது ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்** கருத்தாயின், உலக வொழுக்கங்களை யெல்லாம் அகம் புறமென வகுத்து இலக்கணங் கூறுவான் புகுந்த ஆசிரியர்க்கு ஆண்பாலும் பெண்பாலுந் தனித்தனி யிறந்துபட்ட வழி அவ்விறந்துபாடு காரணமாக நிகழும் ஒழுக்கங்களையும் அகப்படுத்து இலக்கணங் கூறுதொழிதல் குன்றக் கூறலாய் முடியுமாதலானுங்,

*"துன்னருஞ் சீர்த்தித் **தொல்காப் பியன்** முதற்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோ
னோங்கிய சிறப்பி னுலகமுழு தாண்ட
வாங்குவிற் றடக்கை வானவர் மருமா
னையனா ரிதனகலிடத் தவர்க்கு
மையறு புறப்பொருள் வழாஅலின்று விளங்க
வெண்பா மாலை யெனப்பெயர் நிறீஇப்
பண்புற மொழிந்தனன் பான்மையிற் றெரிந்தே"

என்னுஞ் சிறப்புப்பாயிரத்தானே, **தொல்காப்பியனாரை** யுள்ளிட்ட ஆசிரியர் பன்னிருவரும் ஒருங்குகூடிச் செய்த **புறப் பொருட் பன்னிருபடலத்தின்** வழிநூலாகிய **புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,**

---

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, சிறப்புப்பாயிரம்.

*"செய்கழன் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர்
கையற வுரைத்துக் கைசோர்ந் தன்று"—என்பதனானும்,
†"கழிந்தோன் றன்புகழ் காதலித் துரைப்பினு
மொழிந்தனர் புலவ ரத்துறை யென்ன" என்பதனானும்
ஆண்பா றுஞ்சிய வழியுங் **கையறுநிலை** தோன்றுமென வைத்து அதனிலக்கணங் கூறுதலிற், **றொல்காப்பியமும் புறப் பொருட் பன்னிருபடலமும்** ஒன்றோடொன்று இணங்காமன் மாறுகொண்டு இரண்டும் மேற்கோளாகாவாமொழிதலேயன்றி, அவற்றின் பொருளொருமை யுணர்ந்துரைத்த ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகளது** அளவையுரையோடும் **புறநானூற் றுரையாசிரியர்** தெரிந்து மொழி கிளவியோடும் பிணங்கி வேறுபடுதலானும், ஆண்பாற்பொருளும் பெண்பாற் பொருளும் வேறுவேறு தழீஇவந்த ‡"நினைக்குங் காலை மருட் கை யுடைத்தே" ¶"யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெனைத்தே" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களெல்லாம் இலக்கணமின்றாய் முடியு மாதலானும் அஃதாசிரியர் கருத்தெனக் கொண்டு துணிவுபட வுரைத்தல் பருப்பொருளுருவொடு பருத்துவிளங்கு மடமையா மன்றிப் பிறிதென்னை யென்றொழிக. அல்லதூஉந், தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமும் பொருள் பகைக்குமெனக் கொள்ளினும், அவையிரண்டுந் தவமாட்சியான் விரிதரு பேரறிவினராகிய தாபதத் தலைவர் நுண்பொருள் பொதுளப் பண்புற வியற்றிய முதனூல்களாகலான், அவைதம்மை ஒருமருங்குபட வைத்துப் பொருளிணங்கக் கொளீஇத் தழீஇக் கோடலல்லது முழுமுதனூல்களிரண்டனுள் இஃதாம், மற்றிஃதாகாதெனத் தமக்கு வேண்

* புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பொதுவியற்படலம்.

† ,, ,,

‡ புறநானூறு-உசரு.

¶ ,, உசரு.

டியவாறெல்லாம் பழுதுறவுரைப்பது குற்றமாமென்றொழிக. இவ்வாறே வேதநூலினும் ஆகமநூலினும் மாறுகோள் வந்துழி அவைதம்மை "அவிரோத நயனஞ்" செய்து இணக்கிப் பொருளுரைக்குந் தொல்லாசிரியர் மரபுணர்ந்தீராயி னிவ்வாறெல்லாங் குழறுவீ ரல்லீர். இவற்று ளொன்றுதானும் அறிந்து கொள்ள மாட்டீராய் அழுக்காறுகொண்டு **சோமசுந்தரக் காஞ்சிக்கு** ஏதேனுங் குற்றங்கூறுதல் வேண்டுமென்னுந் தீய அவா வும்மைப் பிடர்பிடித்து முன் கடவுதலின், அச்சிடப்பட்ட பொருளதிகாரத்தை எளிதிற்பெற்று, அதிற் 'கையறு நிலை' வருமிடனைத் தடவிப் பார்த்து அச்சொன்னோக்கம், பொருணோக்கம், அதனுரைநோக்கம், அவ்வுரையின் முன் பின்னுள்ள இயைபு, ஏனைப் பொருளிலக்கண நூற்கருத்து முதலியவற்றுள் ஒன்றுதானுங் கண்டுதேறாது நமக்குத் தோன்றியவாறெல்லாம் ஏதேதோ வெடுத்தெழுதித் தொல்லாசிரியர் மரபழித்தன்மேலும் அவர்க்குக் குற்றம் ஏற்றுதலுஞ் செய்து பெரியதோர் ஏதமெய்திய வும்மைக்கண்டு தொலைவிலொதுங்கிப் போதலே செயற்பாலது.

இனி, யிவையெல்லாங் கிடக்க, அத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தையும், வெண்பாமாலைச் சூத்திரத்தையும் ஒருவழிவைத் திணக்கிப் பொருள் சொல்லுமாறுதா னியாங்ஙனமென் றுசாவுதிராயின், யாம் மேலே விளக்கிப் போந்த பகுதிகளால் அது விளங்குமாயினும் இன்னுஞ் சிறிதுகாட்டுதும். 'கையறுநிலை' என்பது பொதுமொழித் தொடர்; அத்தொடர் 'செயலறுதல்' எனப் பொருள்தருவதாகும். அதுதான் ஆண்பாலிறந்துபட்ட வழியும், பெண்பா விறந்துபட்டவழியும், அவ்விருபாலு மொருங்குபட்ட வழியுந் தோன்றுதலாற் படும் பாகுபாடு நோக்கி மூன்றென்று கொள்ளப்படும். அம்மூன்றனுள் ஆண்பால் காரணமாக நிகழுங் 'கையறுநிலை'யும் பிறவும், **பன்னிரு படலம், வெண்பாமாலை** கூறின வெனவும், பெண்பாலும்

அவ்விருபாலுங் காரணமாகக்கொண்டு நிகழுங் 'கையறுநிலை'யும் பிறவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறினாரெனவும் பகுத்துணர்ந்துகொள்க. அற்றேல், ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'ஆண்பாற் கையறுநிலை' கூறப்பெறாரோ வெனின்; நன்று சொன்னாய், அது **மன்னைக்காஞ்சி**யு ளடங்குதல் பற்றிச் சொன்மாத்திரையின் வேறுகொண்டு மிகைபடப் பிரித்தோதா ராயினாரென்க. இதனை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியருரைக்கு மாற்றானு முணர்ந்து கொள்க. அவ்வா றாயினுங், கழிவுப் பொருட்டாகிய 'மன்' அடுத்து நிற்பத் துஞ்சிய ஆண்மகன் செய்துபோந்த அருஞ்செயல் பலவுந் தொகுத்துக் கூறும் **மன்னைக்காஞ்சி**யும், அங்ஙனம் 'மன்' அடாது அவனருஞ் செயலும் பிறவுங் கையறவுபட வுரைக்குங் **கையறுநிலை**யுந் தம்முள் வேறுபாடுடைய வாமாறு அவை தம்மைப் புடைபட வொற்றி யளந்தாராய வல்லார்க்கு விளங்குமாதலின், இந் நுண்பொரு ளெல்லா மறிதற்கு நீர் யார்? என்றிப்பகுதியாற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யிற் போந்த 'கையறுநிலை' ஆண்பாற் கையறுநிலையேயா மென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் கூறிய வெல்லாம் வெறுங் குழறலேயா மென்பதூஉம் நிறுத்தப்பட்ட வாறு காண்க.

தாபதநிலை

இனி, நீர் 'தாபதநிலை' மேற் சில குழறிக்கூறி வைத்தவாறுங் காட்டுதும். தாபதநிலை என்பது 'கொழுநனை யிழந்த மனைவி நிலைமை' என்னும் பொருட்டாம். அந்நிலைமையை மனைவி தானே கூறவும் பெறும்; அந்நிலைமையை வாங்கிக் கொண்டு பிறர் கூறவும் பெறுப. தானே கூறியதற்கு மேற்கோள் * "அளிய தாமே சிறு வெள் ளாம்பல்" என்னும் **புறநானூற்றுச்** செய்யுளும், பிறரதனை வாங்கிக்கொண்டு கூறியதற்குக்,

* புறநானூறு, உ௪அ.

*"கலந்தவனைக் கூற்றங் காப்பக் கழியா
தலந்தினையு மவ்வளைத் தோளி—புலந்தவன்
றூரொடு பொங்கி நிலனசைஇத் தான் மிசையுங்
காரடகின் மேல்வைத்தாள் கை." என்னும் **வெண்பா மாலைச்** செய்யுளுங், **கபிலர்** பாடிய † "மலைவான் கொள்கென வுயர்பலிதூஉய்" என்னுஞ் செய்யுளும் பிறவுமாமென்க. இனிக் கணவனிறந்துபட்ட அப்பொழுதே மனைவி பிறிதெவ்வுணர்வு மின்றி யாற்றுமை தானேயாய், மொழிக்கருவி தன்வயமின் றிக் குழற மெய் விதிர்விதிர்ப்ப இருவிழியும் பெருநீ ருகுப்ப அறிவுமாழ்கிப், புலம்புறு நிலைமைக்கண் வருந் **தாபதநிலை** யுங், கணவ னிறந்துபட்ட சிலநாட்பின்னர்த் தவநிலைக்கு வேண்டும் 'ஊணசையின்மை' முதலிய எண்வகை யொழுக்க மொடு மரீஇத் தன்னுடற்குறுதுயரும் உயிர்க்குறு துயரும் பொறுத்துத் தன்னறிவை யொருக்கி யிறைவன் றிருவடிக்கண் உய்த்து நோற்கு நிலைமைக்கண் வருந் 'தாபதநிலை'யுமென நிகழ்ச்சி வேறுபாடு பற்றித் 'தாபதநிலை'யைப் பகுத்து மிக நுண்ணிதாக வளந்தறிய வல்லார்க்குச், **சோமசுந்தரக்காஞ்சி** யிற்போந்த 'தாபதநிலை' கணவன் றுஞ்சியவழி மனைவிமாட்டுக் கதுமென நிகழும் புலம்புறு நிலைமைக்கண் வருவதா மென்ப தூஉம், அந்நுண்பொரு ளியல்பறியாது பருப்பொருளறிவே மிக்குடையயி ரென்பதனை யினிது புலப்படுத்தற்கு எண்வகை யுறுப்பொடு கூடிய தவவியல் தழாது முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே நுதலிவந்தமையி னிது 'தாபதநிலை' யாதல் யாங் ஙனமென்று நீவிர் வினவிய வெளிற்றுரை அறிவொடு படாக் குறுமொழி மாக்கள் குழறலுரையேயா மென்பதூஉம் இனிது விளங்கும். தெய்வப் புலமைக் **கபிலர்** பாடிய "மலைவான் கொள்கென வுயர்பலி தூஉய்" என்னுந் தாபதநிலைச் செய் யுண் முழுவதூஉம் புலம்பற் பொருளே நுதலி வந்து

* பொதுவியற்படலம் † புறநானூறு, கசங.

"இன்னு, திருத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாண்
முலையக நனைப்ப விம்மிக்
குழலினைவதுபோ லழுதனள் பெரிதே" எனப் புலவர் கூற்ருன் முடிந்ததூஉங் காண்க. இனி, இங்ஙனங் காட்டிய நுண்பொருட் பரப்பெல்லாம், நுண்ணிதாக ஆழ்ந்தறிய வல்லார்க்கு இனிது விளங்காநிற்பவும், அவற்று ளொன்றுதானு மறிந்தெடுத் தெழுதும் நுண்ணறிவாற்றல் நும்பா லொருசிறிது மின்ரு யொழியவும், நீரதனையுமறியாது உம்மை மருட்டிய அறியாமையினையே யறிவென மயங்கக்கொண் டிறுமாந்து களித்துத் 'தாபதநிலை' மனைவிதானே கூறப்பெறுவதா மென்றும், அஃதெண்வகைத் தவவுறுப்புக்க ளொடுங்கூடி நிகழ்வதாமென்றும் உறுதிகட்டி அவ்வுறுதி காணுமையிற் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யிற் போந்த 'தாபதநிலை' அப்பெயர்க் குரியதாவான் செல்லாதென மறுத்த போலியுரை தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூற்கு மிலக்கியநூற்கு மெல்லாங் குற்றங் கற்பித்தலின் அம்மறுப்பி னிழுக்கமும் நுமது போலியளவை யுணர்வின் பெற்றியும் இனி எல்லாரு முணர்ந்து நகைப்பரென விடுக்க.

இனி, அகம் புறமென்னும் பொருட் கூறுபாடு மவற்றினிலக்கணங்களும் ஒருங்கு நன்றுணர்ந்தீர் போல வேறுசில ஏதேதோ குழறி வைத்தீராகலின், அவற்றையு மொருசிறிது ஆராய்வாம். 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யிற் போந்த 'தாபதநிலை'ச் செய்யுட்களை அந்நிலைக்குரிய வென்றே கோடுமாயிற், "சடையா யெனுமால்" என்றற் ருெடக்கத்துத் தேவாரத்திருப்பதிகத் திருமொழியு மங்ஙனங் கொள்ளப்படுமோ வெனவும், அஃது அகத்திணையின்பாற் படுவ தன்ரே வெனவு மொரு கடா வெழுப்பினீர். அகம் புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடும் அவற்றினிலக்கணமுஞ் செவ்வனே யாராய்ந்தறிந்தீராயி னிவ்வாறு குழறுவீரல்லீ ராகலா னவையொருசிறிது மறியீ ரென்

பதிதனுலின்றறிந்தேம். இதுகிடக்க. இனி, அகத்திணை பற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் புறத்திணைபற்றி நிகழும் இரங்கற் பொருட்கும் வேறுபாடு அறியமாட்டாமையின் அத்திருப்பதிகம் அகத்திணைபற்றி வந்ததென் றுரைசெய்தீர். அகத்திணைக்கண் நிகழும் இரங்கற்பொருள் சாக்காடு காரணமாக வருவதன்று. அது தலைவன் றன்னேடொருங்கிருந்து இன்பநுகர்தற் பயத்ததாங்காலத்து அங்ஙனமிருந் தின்பநுகராது *காலினுங் கலத்தினும் பிரிந்த வழியும், ஓதன் முதலாகிய வினைப்பொருட்டுப் பிரிந்த வழியும் அப்பிரிவாற்ருமையாற் றலைவிமாட்டு நிகழுமாலைத்தாம். அங்ஙனம் நிகழும் இரங்கற் பொருடான் நெய்தற்றிணை பற்றிவரும். தலைமகன் பிரிவின் கட் டலைவிமாட்டு நிகழும் இவ்வேறுபாடு புறத்தார்க்குப் புலனகாமையானும், தலைவி தானே ஒருசிறையிருந்து மனம் புழுங்கிக் கடற்கானுங் கானற்கானுங் கூறும் பொருண்மைத்தாகலானும் அஃது அகத்திணையே யாமென்பது கடைப்பிடிக்க. தலைமகன் பிரிந்தவழித் தலைமகளிடத்துப் பிறக்குமிவ் விரங்கற்பொரு ணுட்பமெல்லாம் ஆசிரியர் **நல்லந்துவனர்** கோத்த **கலித்தொகை**யில் நெய்தற்கலியைப் படித்தறிந்து கொள்ளுதிர். தெய்வப்புலமை **நக்கீரனரும் இறையனரகப் பொருளுரையில்** இவையெல்லாம் மிக நுண்ணிதாக வெடுத்துக் காட்டினர். ஆண்டும் பிறண்டுங் காண்க. இனி யிவ் வாற்ருற் கணவ னிறந்துபட்ட வழிப் புறத்தார்க்குப் புலனமாறு தலைவியிடை நிகழ்ந்த செயலறுநிலைமை நோக்கி வருஞ்"சடையா யெனுமால்" என்னுந் தெய்வத்திருமொழி அகத்திணை மேற்றென்றல் பொருளிலக்கண மரபறியாதார் கூறும் போலியுரையாய் முடிந்தவாறுகாண்க.

அற்றேற், "சடையா யெனுமால்" என்னுந் தெய்வத்திருமொழி எத்திணைபற்றி வந்ததென் றுசாவுதிராயிற், கூறுதும்.

* கால்-வட்டை; இப்பொருள் சிலப்பதிகாரவுரை (உ,எ) யிற் காண்க.

யாம் மேலே கிளந்து கூறியவாற்றாற் கணவன் றுஞ்சியவழி மனைவிமாட்டுக் கதுமெனத் தோன்றுந் தாபதநிலைப் பொருளை கொண்டு வருதலின் அத்திருமொழி புறப்பொருட் டாபத நிலையா மென்பதூஉம், அத்தாபதநிலைப்பொரு ளுதலலொடு சிவபெருமானைப் பாடுதலாகிய அப்பொருளு முடன் கொண்டுவருதலி னது **தேவபாண்டினைக்கண் வந்த காஞ்சித்திணைத் தாபதநிலையா** மென்பதூஉம், இவ்வாறு **பாடாண்டினை**யி லேனைப் புறப்பொருட்டிணையுந் துறையும் விராய்வந்து முடிதல்,

*"பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே
நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே" என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அப்பொருட் கூறுபாடெல்லாம் பரக்கக்காட்டி விளக்கும் விழுமிய நல்லுரையால் நன்று தெளிவுறுக்கப்படுமா மென்பதூஉங் கடைப்பிடித் துணர்க. இங்ஙனந் தலையாய வறிவினார்க்கே விளங்கற்பாலன வாய் ஏனைப் புல்லறிவினார்க்கு விளங்கா திருண்டு கிடப்பன வாய பொருட்பால் நுண்பொருளெல்லாமறிதற்கு நீர் யார்? இவ்வா றறிதற்கரிய நுண்பொருட்பகுதி யெல்லாம் உள்ளுறை கருவாய்க்கொண்டு விளங்குதலாலன்றே, இக்காலத்துப்பொது வறிவினராகிய தமிழ்ப்புலவர் பலர் பொருட்பாற்பயிற்சி குன்றி யறிவு மழுக்கமுறுவா ராயினர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரியற்றியருளிய விழுமிய முழுமுதனூலை யனை யிலக்கண நூற்பொருளோ டொத்து நோக்கிப் பலகாற் பயிறலானும், அப்பயிற்சி கைவந்தபின்னர்க் **கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், திருக்கோவையார்** முதலிய தெய்வத் தமிழ்நூல்களை ஒருங்காராய்தலானும் நுண்மா ணுழைபுலமுடையாராகிய நன்மக்கள் பொருளியலறிவு நிரம்பப் பெறுவ

* தொல். புறத்திணையியல், உரு.

ரென்க. இங்ஙனஞ் செய்ய வறியாது அவ்வாறெல்லாம் பொரு ளிய லறிவு நிரம்பி விளங்குவாரைக் கண்டு பொறாமையுற்றுப் புறம்பழித்துத் திரிவாருரைகள் இளிவந்தனவாமென்று ஆன் றோர் அவையிற்றைக் கொள்ளாரென் றொழிக.

இனி, எம்மாசிரியர் பிரிவுறுதலா லெம்மிடத்தே தோன் றிய கையறவு எமக்குப் பெரிதாய்த் தோன்றும் எமதுள நிகழ்ச்சிபற்றிக் **கையறுநிலை**யை முன்வைத், ததன் பின்னர்த் **தாபதநிலை**யை வைத்தாமென்பதூஉ மறியமாட்டாது, மனைவி துயர் பெரிதாகலி னதனை முன்வைத்தல் வேண்டுமெனக் கூறும் நீர் அத்திறமறியீரென விடுக்க.

இனி, 'அழியாப்புகழென் னன்னையின்றுயரம்' என்பதிற் குற்றங்காணப் போந்து, சிவபெருமா னொருவரே அழியாப் புகழுடையராதலாற் கலன்கழி மகளிரை யவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாதென்றீர். புனைந்துரை வகைபற்றி யியற்றப்படும் புலனெறிவழக்கிய லுணர்ந்தீராயின் இவ்வாறு குழறுவீரல்லீர். அதுதானு முணரமாட்டாமல் அணியிலக்கணப் பயிற்சியின்றி யார்ப்பரவஞ்செய்யும் நும்முரை கோழையுரையா மென்க. அல்லதூஉம், இச்செந்தமிழ்த் தென்னா டெங்கணுஞ் சென் றுலவிச் சித்தாந்த சைவ வமிழ்தமழைபொழிந்து மக்கட்பயிர் களித்தெழுந்து சிவநேயப் பயன் விளைப்பவருளிய எம்மாசிரி யர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயக வள்ளலுக் குரிமை மனைவி யாராம் பெருவாழ்வு பெற்ற எம் அன்னையார் அழியாப்புக ழுடைய ரென்றலாற் படுமிழுக் கின்மையானும், அங்ஙனங் கூறுதலே சைவசித்தாந்த மரபாதலானும் அம்மரபறியாது புறங்கூறிய அப்போலிப்புலவர் சித்தாந்த சைவத்திற்குப் புறம் பாவரென விடுக்க.

* ஆனந்தக்குற்றம்

இனி, முதலிற்போந்த "சைவ மெனப்படு சமயநனுண்மை தழைந்து செழித்திடவோ" என்னும் பாவின் முதனின்ற **சைவம்** என்னுஞ் சொல்லிற் குற்றங் காணப்போந்து, யாமளேந்திரர் முதலாயினூர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களி லஃதொன்றகாமையானும்; அதனையொழித்து வேறு பொருத்தங்களேனு முளவோவென் றாராய்வுழி முதற்சீர் மூன்றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்துப் பொருத்தமும், அம்முதன்மொழியின் முதலெழுத்துப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தோ டிணங்காமையின் இடப்பொருத்தமும் இல்லாமையானும்; அச்சொற் பாடாணவாத சைவம், பரிணமவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சங்கிராந்தவாத சைவம் எனப் பலதொடர் மொழிகளி லியைக்கப்பட்டுப் பொதுவுற நிற்றலி னதனை ஒழித்துச் சித்தாந்த சைவமெனக் கூறாது சைவமென்று தொடங்கிக் கூறுதல் பொருந்தாமையானும் அச்சொல் **ஆனந்த**மென்னுங் குற்றமுடைத்தாயிற்றென்று அவர் தமக்குத் தோன்றியவாறே கூறினார். இவை யொவ்வொன்றனையும் நிரலே வகுத்தெடுத்

---

* இப்பகுதி யாமெழுதத் தொடங்கிய காலத்துச் சோமசுந்தரக்காஞ்சியின்மேன் மறுப்பெழுதினார் திருமயிலை திரு. சண்முகம் பிள்ளை யெனச் சிலரும், திரு. நா. கதிரைவேற்பிள்ளை யென ஒரு சிலரும், திரு. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை யென வேறு சிலரும், அற்றன்று இம்மூவருமே ஒருங்குசேர்ந் தெழுதினாரென மற்றுஞ் சிலருந் தெரிவித்தனர். அப்போலிமறுப்புக் காவுபெயர் நிறுத்தி எழுதப்பட்டமையி னஃதெழுதினாரின்னாரென ஒருதலையாற் றுணியப் படவில்லை. சிவபெருமான் றிருவருள் வழிநின் றொழுகாது தற்பெருமையா னறிவு மருண்டு செருக்கிப் பொறாமைகொண்டு திரிகுவார் யாராயினு மென்? திருவருட் பெருந்துணை கொண்டொழுகும் யாம் அவரையு மவர் போலி மறுப்பினையும் ஒருபொருட் படுத்துவா மல்ல மென்றொழிக.

துக்கொண்டு பரிகரித்திடுதன்முன் அவ்வானந்தக் குற்றம் இனைத்தென்ப தாராய்ந்திடுவாம்.

இனி, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பதில் '**ஆனந்தம்**' என்னுஞ் சொற் '**சாக்காடு**' என்னும் பொருட்டாம்; இவ்வாறுதல் *" கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச், செல்லோர் செப்பிய மூதானந்தமும்" என்புழி ஆசிரியர் **நச்சினார்க்கினியர்** உரைக்குமுறையாற் கண்டுகொள்க. எனவே, 'ஆனந்தக்குற்றம்' என்பது இறந்துபாடுறுவித்தற் கேதுவாகிய குற்றம் என்பதாம். ஒரு புலவன் தானியற்றுஞ் செய்யுளுள் ஒரு சொல் மங்கலப்பொருள் பயவாமல் மங்கலம் அல்லாப்பொருள் பயக்குமாறு லச்சொற்பாட்டுடைத் தலைமகனுக்குத் தீதுசெய்யுமாகலின், அஃதானந்தக் குற்றமா மென்பது பிற்காலத்து மதிநுட்பம் வாய்ப்பப்பெறுதார் துணிபுரையாம். ஒரு புலவனுக்கு உலகியற் பொருளறிவு நிரம்ப, அவ்வறிவு முதிர்ச்சியான் இடர்ப்படாது செம்பொருள் வளந் துறும அவனிடத்திருந்து எளிதிற் றிரண்டு போதருஞ் செய்யுட் டொகுதியின் விழுப்பமும், அங்ஙன முலகியற் பொருளறிவு நிரம்பாது இடர்ப்படுமொருவன் அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, மடக்கு, திரிபு முதலியவற்றை யுழன்றறிந்து வலிந்தமைத்துப் பத்துவகைப் பொருத்தமும் மிறைக்கவி நுட்பமுங் கொளுத்திமிகமுயன் றியற்றும் போலிச் செய்யுட் டொகுதியி னிழுக்கமுமுணரவல்ல நுண்ணறிவாளர், இப்போலிப் புலவர் எமது காஞ்சியின்மே லேற்றிக் கூறிய குற்றத்தி னியல் பறிந்து 'இதுவோ விவன் கண்டது!' எனக்கூறி நகையாடுவர். அல்லதூஉம், இச்சொல் உரைப்பின் நன்மையாம், இச்சொல் உரைப்பிற் றீமையாமென் றாராயாது ஒரு புலவன் கூறினனாயின் அச்சொற் றானே தன்பயனை நுகர்விக்குமா றியாங்ஙனம்? இங்ஙனம் ஒருசொற் பயனாராயாதுரைப்பி னது தானே பயன்றருமா

* தொல். புறத்திணையியல், உ௪.

றில்லை யென்பது பற்றியே **வீரசோழிய நூலுரையும்** "அறியாது மாராயாதுங் கொள்ளிற் பயன்கொடா தென்பது"* என்னுரைத்தது. அற்றேல், தொல்லாசிரியர் பிறரைச் சாவவும்பிழைக்கவும்பாடினுரென்பது காண்டுமாகலின் நீவிர்கூறியதுபொருந்தாதாம் பிறவெனின்; அறியாது கடாயினுய், மலவிருடுமித்து விரிதரு தமது தூய பேரறிவின்கண் இறைவன் றிருவருட்பேரொளி நிரம்பித்துளும்பும் பெருமாட்சியுடையவவர் உலகமெல்லாந் தம்மாணைவழி நிறுத்த வல்லராகலி னவரது முழுமுத லாற்றல்பற்றி யச்சொற் பிழையாமை யல்லது அச்சொற்றானே தன்பயனை யெய்துவிக்குமா றில்லையென்றொழிக. அப்பெரியார்நினைதன் மாத்திரையானே உலகமெல்லா மவர்நினைந்தாங்கு தொழிற்படுமாயின் அவர் பெருமை கூற வரைப்படுமோவென்பது. இதுபற்றி யன்றே "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்தலரிது" † என்று செந்தமிழ்ப் பெருநாவலரும் ஓதுவாராயினரென்பது. இனி, இங்ஙனஞ் சொற்றன்மை யாராயாது இறைவன் றிருவருட் பேரொளி வழிநின்று எழுதினமையின், 'சைவமெனப்படு சமய நலுண்மை தழைந்து செழித்திடவே' என்பதன் முதனின்ற முதன்மொழி மங்கலம் இலதாதலும், அதுதானே தன்பயனை நுகர்வித்தலு மில்லை யென்ப தறிவுடையா ருணர்வர். இது கிடக்க.

இனி, இவ் வானந்தக்குற்றந்தான் **தொல்காப்பியனுரை**யுள்ளிட்ட முதுதவத் தொல்லாசிரியராற் கொள்ளப்பட்டதுண்டோ வென்ப தொருசிறி தாராய்வாம். **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனு**ராதல், அவர் வழிப்பட்டு நூல்செய்த ஏனை யாசிரியராதல் இங்ஙனமொரு குற்றமுண்டென் றாராய்ந்தா

* வீரசோழியம், அலங்காரப்படலம், ௩.

† திருக்குறள், நீத்தார் பெருமை.

ரல்லர். ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனார்** ஒரு விழுமிய நூலின்கண் விலக்கற்பாலனவாகிய குற்றங்களிவையென்பது தோன்ற,

*"சிதைவெனப் படுபவை வசையற நாடிற்
கூறியது கூறன் மாறுகொளக் கூறல்
குன்றக் கூறன் மிகைபடக் கூறல்
பொருளில மொழிதன் மயங்கக் கூறல்
கேட்போர்க் கின்னா யாப்பிற் றாதல்
பழித்த மொழியா னிழுக்கங் கூற
றன்னா னொருபொருள் கருதிக் கூற
லென்ன வகையினு மனங்கோ ளின்மை
யன்ன பிறவு மவற்றுவிரி யாகும்."

என்று வகுத்துச் சூத்திரஞ் செய்தருளினார். தெய்வத் தமிழாசிரியர் கூறாத குற்ற மொன்றனைப் பிற்காலத்துப் போலி நூல்களிலிருந் தெடுத்து வந்து காட்டத் துணிந்த இப்போலிப் புலவர் அறிவுடையா ரா லெள்ளப்பட்டொழிந்தன ரெனக. இதுபோலவே **ஆளவந்தபிள்ளை** யென்பாரொரு போலிப்புலவர் **பெருங்கௌசிகனா** ரென்னு நல்லிசைப்புலவ ரியற்றிய **மலைபடுகடாத்திற்** குற்றங் காணப் போந்து "தீயினன்ன வொண்செங்காந்தள்" என்பதற்கு ஆனந்தக் குற்றங் கூறினாரெனவும், அப்பாட்டிற் குரையெழுதப் புகுந்த திருவருட்பெருஞ் செல்வராகிய ஆசிரியர் **நச்சினார்க்கினியர்** அவ்வாளவந்த பிள்ளையை 'அறியார்' என மறுத்து, "நூலிற் குற்றங்கூறுகின்ற பத்துவகைக் குற்றத்தே 'தன்னா னொருபொருள் கருதிக்கூறல்' என்னுங் குற்றத்தைப் பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்றமென்று நூல் செய்ததன்றி அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங் கூறாமையிற் சான்றோர் செய்யுட்கு இக்குற்றமுண்டாயினுங் கொள்ளாரென மறுக்க" என்று அதனையொழித் துண்மைப்பொருள் வலியுறுத்தினா ரெனவுஞ் செ

* தொல். மரபியல், ௧0௮.

தமி ழியலறிவு வாய்ப்பப்பெற்று ரெல்லாரு முணர்ந்திருக்கின் றமையின், அவ்வியலறிவு வாய்ப்பப்பெறுத இப்போலிப் புல வர் தொல்காப்பிய நல்லிலக்கண நூலை யிகழ்ந்து பிற போலி நூன் மேற்கோள்கொண்டு ஆனந்தக் குற்றஞ் சொல்லப் புகுந் தது சூழறுபடையாய் முடிந்தது காண்க. இங்ஙனம் ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனாரி**னுந் தம்மை நுணுகிய அறிவினரென்று அறிவிலார் மயங்கிக்கொள்ளுதலை விரும்பி, அப்பெருந்தவத் தொல்லாசிரியரோடு முரணித் தமக்கு வேண்டியவா றெல்லா மிலக்கணங் கூறப்புகுந்த பிற்காலத்துப் போலிப்புலவர் நூல் களை யுள்ளவாறுராய்துமாயின், அவையெல்லாம் அளவை நெறிக்கண் நில்லாவாய் வழுப்படுமா றெளிது விளங்காநிற்கும். அங்ஙனம் அம்முதுதவத் தொல்லாசிரியரோடு முரணிய போ லிப் புலவர் கோள்களையெல்லாம் ஒருங்கே களைந்தெறிந்து, அவ்வாசிரியர் மாட்சி விரித்து வெளிப்படையானுங் குறிப்பா னுந் தமது நூல்களி லாங்காங்கு மேற்கோள்காட்டி நிலையிட் டுரைத்தார் ஆசிரியர் சிவ**ஞானயோகிகளு** மென்பது. ஆசிரி யர் **நச்சினார்க்கினியரும்** இவ்வாறே யேனைப் போலியாசிரியர் மதங் களைந்து உரைவரம்பு நிறுத்திச் செல்லுமா றவருரை களிற் காண்க.

இனி, ஒருசாரார், 'ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனாரினும்** நுண் கருத்து விளங்க மற்றவரோடு இணங்காமல் வேறு தாங் கொண்டு நிறுவி யெழுதிய பிற்காலத்துப் புலவர் நூல்களை யங்ஙன மிகழ்ந்துகூறுத லமையாதா'மென்று தமக்காசிரியத் தலைமை நிகழுமிடங்களிற் பிதற்றுரை கிளந்து திரிகின்றமையி னதன் புரை சிறிது வெளிப்படுப்பாம். அங்ஙன மாசிரியரோடு முரணுவாராயினும் நுண்பொருள் காட்டி இந்நாட் கேற்ப வைத்து அவர் நிறுவவல்லராயி னது பொருந்தும். இந்நாணிலை மைக்கும் பொருந்தாது புரைபடுதலி னந்நூற் பொருள் கொள் ளாம். ஒன்று காட்டுவாம். பிற்காலத்தி லிலக்கணநூ லெழு

திய **பவணந்தியார்**, **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரினும்** அஃகி யறிவார்போன்று 'மக்க டேவர் நாகருயர்திணை' என் றுயர்திணைப்பொருள் காட்டினார். **ஆசிரியர் தொல்காப்பிய னாரோ** "உயர்திணை யென்மனார் மக்கட் சுட்டே" என்றதனை யுணர்த்தி யருளினார். தம்முட் பலவேறு பட்டு முரணிய பல வேறு சமயிகளும் பொதுநூ லெனக்கொண்டு போற்றி யாரா யும் பொதுமைத் தாகலின் **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்** தமதிலக்கண நூலிற் காட்சி யளவைபற்றி உயர்திணையாவது மக்கட்பொருளென்று வைத்து இலக்கணஞ் சொல்லி வரம் பறுத்துப் பின் "தெய்வஞ் சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவியு, மிவ் வென வறியு மந்தந் தமக்கிலவே" என வேறு சூத்திரத்தா லேனைத் தேவர், நாகர், நரகர் முதலிய பொருளியல்பு புலப் படுத்தோதினார். இந்நுண்மை தேற மாட்டாத **பவணந்தியார்** அவரினுந் தம்மைப் பேரறிவினராக மதித்து, உயர்திணையாவார் மக்களொடு, தேவரு, நாகருமாவரென மேலுமிரண்டு கூட்டி யுரைத்துத் தம தறியாமை புலப்படுத்திட்டார். என்னை? உல காயத வுணர்ச்சிகொண் டொழுகுவா னொருவன், உயர்திணை யாவார் மக்களேயன்றி வேறில்லையெனக்கொண் டுரைக்குந் தனது கொள்கைக் கிணங்கவே பொருளாராய்வ னன்றிப் பிறிதாராய வொருப்படானாகலின், அவன் மதத்திற்கும் பிறமதங் கட்கு மேற்ப வெல்லா மிலக்கணஞ் சொல்லும் முழுமுத லாற்ற லுடைய **தொல்காப்பிய** நூலொடு மலைந்து பவணந்தியார் காமியற்றியநூ லிங்ஙன மேற்ப இலக்கணஞ் சொல்லாது மற்ற வரால் விலக்கப் படுதலானும், ஆங்கில மொழியில் வல்லராய்த் திகழும் நுட்ப வறிவுடைய இக்காலத்து நன்மக்களுந் தொல் காப்பிய நூனுட்ப மறிந் தின்புறுதலானு மென்பது. பவணந்தி யார் **தொல்காப்பிய** முழுமுத னூலோ டிங்ஙன மாறுகொண் டுரைத்திட்ட விடங்க ளெல்லாம் புரைபட்டுப் பொய்யா மொழியுமாறு ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகள்** புலமை மலிய

வெழுதிய **தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி**, **இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி** முதலிய அரிய நூல்களி னெல்லா மினிது விளங்கும். பிறவும் நேரம் வாய்ப்புழி யெல்லாம் விரிப்பாம். இது கிடக்க.

இனி, இவ்வானந்தக்குற்ற மென்பதொன் றுண்டென்று கோடுமாயினும் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயிக ளெல்லாரும் பொது நோக்கத்தா னதனைத் தழுவிக் கொள்ள ஒருப்படாமை யின் அக்குற்றம் இலக்கண நூலின்கண் ஆராயப்படுந் தலைமை யுடைத் தன்றெனவும், அக்குற்ற மாராயும் பிற்காலத்து நூல் கள் மேற்கோள்களாகக் கொள்ளப்படுதற்கு ஏலாவெனவும் உணர்ந்து கொள்க. இப் போலிநூன் மேற்கோள் கொள்ளா மையா னன்றே, ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகள்** தாமியற்றிய **காஞ்சிப்புராணப்** பெருநூலி லவர் கூறும் மங்கலமொழிமுத னிலையிட் டுரையாது வாளா "இருகவுட் டுளைவாக்கு கார்க் கடங்க ளிங்குலிகம்" என்று தொடங்கியதூஉம், அவர்முதன் மாணாக்கராகிய **கச்சியப்பமுனிவர் திருத்தணிகைப் புராணத்தினு** மவ்வாறே "மும்மதத்தனென் றொருபெயர் தனக்கு மொய் கூந்தல்" என்று தொடங்கியதூஉ மென்க. இவ்வாசிரி யர் மங்கல மொழிமுத னிலையிட் டுரையாமையி னிவர்க்கெல் லாங் குற்றஞ் சொல்லத் துணிவிரோ? **புறநானூற்றிற்** "கண் ணி கார்நறுங் கொன்றை" என்று தொடங்கிய **பெருந்தேவ னார்க்குங்** குற்றங்கூற ஒருப்படுவிரோ? ஆண்மையும் புலமையு முடையிராயின் எதிர்வந்து நின்று சான்று கூறி நிறுவுமின். இவ்வாறன்றி நுமது போலிக் குழாத்தி னிடைனின்று மற்ற வரை மயங்கப் படுத்து நுங் கைப்புரை கூறிப் புகழ்ந்து கொள் ளாதீர் "ஈசோவா சிவ ஏகோத்யேய சிவங்கரஸ் ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய" என்னும் **அதர்வசிகோபநிடத** மறைக் கேற்பச் சிவபெருமானை யன்றி ஏனைத் தேவரைக் கனவினும் பொருட் படுத்து நினையாது, அவன் திருவடி யிரண்டனையுமே யுளங்

கொண்டு வழூத்துஞ் சித்தாந்த சைவ மரபுணர்ந்தீராயின் மங்கலங் கூறல் வேண்டு மென் றுறுதிகட்டி யுரையீர். சித்தாந்த சைவர் திருவாய் மலர்ந்தன வெல்லாம் மங்கல மல்லவோ? பிற் காலத்தா ரியற்றிய போலி நூன் மேற்கோள் கொண்டு மங்கல மொழி முதனிறுத் துரைத்தல் வேண்டு மெனவும், அங்ஙன முறையாக்கா லஃதானந்த மென்னுங் குற்றமா மெனவுங் கூறும் நும்முறை **ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுரொடு** மாறு படுதலானுஞ், சித்தாந்த சைவ மரபிற்கு ஏலாமையானும், அது போலியா மொழியுமென் றுணர்க. அற்றேல், தெய்வப்புலமை **நக்கீரனுர்** *“உலக முவப்ப” என்றும், **இளங்கோவடிகள்** †“திங்களைப் போற்றுதும்” என்றும், **மாணிக்கவாசகப்பெருமான்** ‡“திருவளர் தாமரை” என்றும், **சேக்கிழார் பெருமான்** §“உலகெலாம்” என்றும் மங்கல மொழி முதனிறுத்துத் தொடங்குமா றென்னை யெனின், தொல்காப்பிய விலக்கணம் பற்றி நூல்செய்யப் புகுந்த வவரெல்லா மங்ஙனம் அம்முறை மேற்கொண் டுரைத்தாரென்று கோடுமாயின் அம்முறை புலப் படக் கிளக்கும் உரை யந்நூலுள் யாண்டுங் காணப்படாமை யானும், ஆசிரியர் **நச்சினுர்க்கினியர்** மலைபடுகடாத்துரையி லதனை மறுத்துக் கூறினு ரென்பது மேலே காட்டின மாகலா னும், இனி அவர் காலத்தில் இருந்த ஏனை நல்லிசைப் புலவர் தாமும் ||“அறு அயாணர்” ¶“நனந்தலை யுலகம்” என்றற் றொடக்கத்து மொழிகளான் முதலுதலானும், அங்ஙனந் தொடங்கி யுரைத்தல் வேண்டுமென்பதே யவர் கருத்தன்றென் பதூஉம், அத்தொல்லாசிரியர் கூறியவற்றுட் சில சொற்க டம் மையே பிற்காலத்தார் மங்கல மொழியென வேண்டினு ரென்

* திருமுருகாற்றுப்படை. † சிலப்பதிகாரம்.
‡ திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்.
§ பெரியபுராணம். || பொருநராற்றுப்படை.
¶ முல்லைப்பாட்டு.

பதூஉம் பெறுது மாகலின் அது கடாவன் றென மறுக்க. இது கிடக்க.

இனிச், சைவம்'' என்னுஞ் சொல்லில் அவரேற்றிய அவ்வானந்தக் குற்றந்தானு முளதோவென் றூராய்வுழி, யதுவுமில்லாது மங்கல நிறைந்து பொருத்த முறுகின்றமையின் அவர் கூறிய குற்றங்களை நிரலே யாராய்ந்து பரிகரித்திடுவாம். "சைவம்" என்னுஞ் சொல் யாமளேந்திரர் முதலாயினுர் பகுத்த மங்கலச் சொற்களு ளொன்றுகாமையான், அது மங்கலமல்லாச் சொல்லாமென்றீர். "சைவஞ் சிவத்தொடு சம்பந்தம்" என்னுந் திருமொழியானே மங்கலப் பொருளாகிய சிவபெருமானேடு இயைபுடையது சைவ மென்பதாம். மங்கலப் பொருட்கெல்லாம் முதன் மங்களமாய், ஏனை மங்கலப் பொருளெல்லாம் பிறந் திறந் துழன்று மாறுதலாகிய மங்கலக் குறையெய்தி யிழிக்கப் படுவவாக, அவற்ருெடு படாது காலமுங் கற்பனையும் முதலு மீறுங் கடந்து ஒரு பெற்றிய தாய் அறிவருளின்ப வுருவினதாய் யாண்டும் நிறைந்து எல்லா மறிந்து எல்லாம் வல்லதாய் மனமொழி யிறந்த எட்டாப் பொருளாய் அருட்பெருங் கடலாய் இன்ப நிறைந்து ததும்பு புனிதநீர்ப் பரப்பாய்,முழுமுதற்கடவுளாய்விளங்குஞ்சிவவருட்பொருட் டொடர்புற்று, எல்லாச் சமயங்கட்கும் மேலாய் நிலைபெற்ற **சைவமங்களச் சொல்லை** மங்கலமில்லாச் சொல்லென்று கூறுதற் கமர்ந் திசைத்த பொய்படு புரைநா வுடைய நீவிர் தாமோ சித்தாந்த சைவர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த மரபுணர்ந்தீர்! நீவிர் தாமோ சித்தாந்த நூல் வல்லீர்! இதனுற் சைவ கோலம் புனைந்து திரிதருங் கரவுடைப் புறச்சமயப் புன்மை யுடையீரென்ப தின்றறிந்தாம். யாமளேந்திரர் முதலிய சமணப் போலிப் புலவர் கூருதுவிடின் அது மங்கலமில் சொல்லாய் விடுமோ? யாமளேந்திரர் செய்த **இந்திரகாளி** வழித்தாகிய **வச்சணந்திமாலை** யுடையார் கூறிய,

"சீரெழுத்துப் பொன்பூ திருமணிநீர் திங்கள்சொற்
கார்பரிதி யானை கடலுலகந்—தேர்மலைமா
கங்கை நிலம் **பிறவுங்** காண்டகைய முன்மொழிக்கு
மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை"

என்னுஞ் செய்யுளிற் '**பிறவும்**' என்பதனா லின்னோரன்ன பிற மங்கலச் சொல் வரினும் அவையு மமைக்கப்படு மென்பது நன்று போதரவும், அதுதானு நீவி ருணரமாட்டாது மங்கல மொழியி னிலக்கண மறிந்தீர் போன்று பெரியதோ ரார்ப் பரவஞ்செய்து 'சைவம்' என்னும் மங்கலச் சொல்லை அஃதில் லாச் சொல்லென இழித்துரைக்கப் புகுந்தது சிறுமகாரானு மெள்ளி நகையாடற் பாலதா மென விடுக்க.

இனிச், 'சைவ மெனப்படு' என்பதின் மங்கலமொழி முதற்சீர் மூன் றெழுத்தா னின்றமையின் எழுத்தானந்த மா யிற்றென் றுரைசெய்தீர். இதுதானோ நீவி ரிலக்கண மறிந்த வாறு! மங்கல மொழி முதற்சீர் மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது எழுத்துக்களா னியைந்து நிற்றன் மங்கலமாகிய எழுத்துப் பொருத்தமா மென்பது,

"தப்பாத மூன்றைந்தே ழொன்பான் றவறிலவென்
றொப்பா முதற்சீர்க் குரைசெய்வர்—செப்புங்கால்
தண்டாத நான்காறெட் டாகா தவிர்கென்று
கொண்டா ரெழுத்தின் குறி"

என்னும் **வச்சணந்திமாலைச்** செய்யுளா னினிதறிவுறுக்கப்படு வதாகவும், இவ்வெள்ளிடைப் பொருடானும் அறியுமுணர்ச்சி யின்றி முறை பிறழக் கொண்டு மங்கலமாக நின்ற அம்முதற் சீருக்கு எழுத்தானந்த மென்னுங் குற்ற முண்டாயிற்றென் றுரைத்த நும் ஏழைமதியை யெண்ணிப் பெரிதும் பரிவுறு கின்றாம். எமது நூற்குக் குற்றங் கூறியதுபற்றி யாமொரு சிறிதும் வருந்துகின்றிலம். சிறிய இலக்கணங்கடானும் முறை தாக் கல்லாது அவற்றின் பொருளைத் திரித்துணர்தலை யன்றி,

அத்திரிபுணர்ச்சியின் வலிகொண்டு ஒருநூற்குக் குற்றங்கூறப் புகுந்ததுதான் நமக்குப் பெரிதும் ஏதமாயிற்றென் றுள்குகின்றாம். நம்போல இங்ஙனம் முறைபிறழக் கொண்டு புலம்புவாரை வேறியாண்டுங் கண்டிலம். இது நம் ஊழ்வினைப் பயன் என்றெண்ணி யிரங்கி, இனியாயினு நமக்கு இம்மயக்க வுணர்ச்சி நீங்கி நல்லறிவு விளங்குமாறு சிவபெருமான் றிருவருளை நினைந்து வழுத்துகின்றேம். இது கிடக்க.

இனிச், 'சைவம்' என்னும் முதன்மொழி முதலெழுத்துப் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய **சோமசுந்தர குரவன்** என்னுஞ் சொன்முத லெழுத்தோடொன்றி மங்கலப்பொருள்வயி னில்லாது மாய்தற்பொருட்கண் நிற்கின்றமையிற், குற்றமாயிற்றென்று அறியாமையாற் குழறிவைத்தீர். சிறிய இலக்கண நூலறிவேனுஞ் சிறிதுமக் கிருக்குமென்று நினைந்திருந்தேம். அதுதானு முமக் கின்றென்பது வெள்ளிடை மலைபோ லின்று விளங்கிற்று. இம் மறுப்பெழுதா திருந்தா லுமக்குச் சிறிது பெருமையிருந்திருக்கும்; இதனை யெழுதி யதனையு மொருங் கிழந்தீர். "கல்லாத மேற்கொண் டொழுகல் கசடற, வல்ல தூஉ மையந் தரும்" என்னுந் திருக்குறளின் உண்மைப் பொருளை நும்மளவிற் கண்டேம்.

இனிச், 'சைவம்' என்னும் மங்கலமொழி முதலெழுத்தாகிய **சை** என்பதிலுள்ள ஐகார வுயிர் **சோமசுந்தரகுரவ**னென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தாகிய **சோ** என்பதிலுள்ள ஓ காரவுயிர்க்கு அரசுநிலையினின்றதென்பதூஉம், அதனை யறியாது நீர் குழறியது வறிதாமென்பதூஉங் காட்டுவாம். ஒரு பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தில் அகர வுயிராதல் **ஆ**கார வுயிராத லிருந்ததென்று கோடுமாயின், அவ்வகர வுயிர் தொடங்கி ஔகாரவுயி ரிறுதியாகக் கிடந்த பன்னிரண் டுயிரெழுத்தினையும் ஐந்து கூறாக்கி முதற் கூற்றைக் குழவிநிலை யென்றும், இரண்டாங் கூற்றை இளைஞன்

நிலையென்றும், மூன்றாங் கூற்றை அரசுநிலையென்றும், நான்காங் கூற்றை மூப்புநிலையென்றும், ஐந்தாங் கூற்றை இறப்பு நிலையென்றுங் கொண்டு, முதன் மூன்று கூற்றுட்பட்ட எழுத்துக்களை முதலாகவுடைய மங்கலச்சொற் றொடங்கி யுரைப்பி னது நிலைப் பொருத்தமாம்; மற்றிரண்டு நிலைகளிலுள்ள எழுத்துக்களாற் றொடங்கின் அது மங்கலமில்லதா மென்று வழங்கப் படும். அங்ஙனம் பன்னீ ருயிரெழுத்தினையும் ஐந்து கூறுபடப் பகுக்குங்காற் குற்றெழுத் தைந்துந் தமக்குரிய இனநெடிலோ டியைந்து நிற்ப ஐகாரவுயிர் இகரத்தினையும் ஔகாரவுயிர் உகரத்தினையுஞ் சேர்ந்து நிற்குமெனக் கூறுப. இதனை வச்சணந்தி நாலுடையார்,

"குறிலைந்துந் தந்நெடில்கொண் டி உ ஐ ஔசேர்ந்
தறிபால ஞதியா வைந்து—மிறைவன்பேர்
முன்னெழுத்துப் பாலனில்வைத் தெண்ணிமூப் பேமரண
மென்னுமிவை தீதென்றே யெண்

என்று தெளிய வெடுத்துக் கூறுதலானு முணர்ந்து கொள்க. இவற்றைப் பகுத்துங் காட்டுவாம்:

அ ஆ	இ ஈ ஐ	உ ஊ ஔ	எ ஏ	ஒ ஓ
க	உ	ங	ச	ரு

இவற்றுள் இறைவன் பெயர் அகர ஆகாரமாயின் முதன் மூன் றிடங்களிலு முள்ள உயிரெழுத்துக்களை முதலாகவுடைய மங்கலச்சொற் றொடங்க நன்றாம்; இறைவன் பெயர் இகர ஈகார ஐகாரங்களாயின் அப்பகுதி முதன் மூன்றிடங்களு நன்றாம்; உகார ஊகார ஔகாரங்களாயின் அக்கூறு முதன் மூன்றிடங்களு நன்றாம்; எகர ஏகாரங்களாயின் அது முதன் மூன்றும் நன்றாம்; ஒகர ஓகாரங்களாயி னது முதன் மூன்றும் நன்றாம். இனிச், **சோமசுந்தரகுரவன்** என்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்து ஓகாரமாகலான் அதற்கு மூன்றா மிடத்தி லிருப்பதாகிய ஐகாரவுயிர் அரசிட மாவதன்றி நீர்

குழறியவாறு சாவிட மாமாறு யாங்ஙனம்? இதனை யறியாது பருப்பொருளறிவான் மயங்கிக் கூறிய நுமக்கு இன்னுஞ்சிறிது புலனுமாறு பகுத்துக் காட்டுதும்:-

சிறுவன்	இளைஞன்	அரசன்	மூப்பு	சாக்காடு
ஒ ஓ	அ ஆ	இ ஈ ஐ	உ ஊ ஔ	எ ஏ
க	உ	௩	௪	௫

இங்ஙனம் பகுத்துக் காட்டிய வாற்றாற் சோ வென்னும் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் முதலெழுத்திலுள்ள ஓகார வுயிருக்குச் **சைவம்** என்னும் மங்கல மொழிமுதற் சை என்னு மெழுத்திலுள்ள ஐகாரவுயிர் அரசிடத்தி னின்றமை விளங்க வறிந்துகொள்ளக் கடவிர். இவ்வா றறிவு நுணுகிப் பகுத்துக்கொண் டெண்ண வறியாமலும், நூற்பொரு ணுட்பங் கொள்ள மாட்டாமலும் **ஐகார ஔகார** வுயிர்களைப் பிழைபட வெண்ணி வேறு கொண்டு மயங்கி அம்மயக்க வுணர்ச்சியை மெய்யுணர்ச்சியெனத் துணிந்து **சோமசுந்தரக்காஞ்சிக்**குக் குற்றங் கூறப் புகுந்த நும்மைக் கண்டு "மைத்துனர் பல்கி மருந்திற் றெளியாத பித்த"னென் றெள்ளி யறிவுடையா ரெல்லாரும் நகையாடுவா ராயினரென் றொழிக.

இனிச், 'சைவம்' என்னுஞ் சொற் பாடாணவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சங்கிராந்த வாத சைவம் முதலியனவாகப் பல வேறு வகைப்பட வழங்கக் காண்டலிற் சித்தாந்த சைவமென் றுரையாது வாளா சைவமென்று கூறிய திழுக்காமென் றுரைத்தீர். நுமது சைவசித்தாந்த வுணர்ச்சி சால வழகிது! மெய்ஞ்ஞானம் அஞ்ஞானமென அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியவழி வேறுவேறு பொருள் பயந்து நின்ற 'ஞானம்' என்னுஞ் சொல் அங்ஙனம் அடைமொழி கொடாது நின்றவழி மெய்ஞ்ஞானம் எனவே பொருடரு முறைமையுணர வல்லார்க்கு நும் முரையி னிரம்பிய வழுக்க ளெல்லா மினிது விளங்கும். இனி, யங்ஙனமே **சிவன்** என்னுஞ் சொல்

னும் பரமசிவன், சதாசிவன், நீலகண்ட சிவன், சுப்பிரமணிய சிவன், திரிபுர சங்கார சிவன், தத்புருட சிவன், அகோர சிவன், சத்தியோசாத சிவன் முதலியனவாகப் பல தொடர் மொழிகளி லியைக்கப்பட்டுப் பொதுமையின் வழங்கக் காண்டலின் அந்தச் சொல்லுஞ் சித்தாந்த சைவத்தில் வழங்குதற் கேலாதா மென்று சொல்ல வுடன்படுவீரோ? இனி ஆசிரியர் **அருணந்தி சிவனார்** ஓதியருளிய,

"புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் **சைவத்**
திறத்தடைவ ரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்"

என்னுந் திருப்பாட்டிற் சித்தாந்தசைவமென் றோத வேண்டிய விடத்துச் **சைவம்** எனப் பொதுமையின் வைத்தோதுதல் மலைவாமென் றவர்மீதுங் குற்றமேற்றப் புகுவீரோ? சித்தாந்த சைவத்தின் மரபுணர்தற்குத் தகுதி யிலிராய்ப் புறம்பொதுங்கிய நீவி ரிவை யெல்லா மறிதற்கு யார்? என்றொழிக. சிவத்தொடு தொடர்புடைய சைவ மென்பது அடை கொடுத் துரையாவழி யெல்லாஞ் **சித்தாந்தசைவ** மென்றே பொருடரு மென்பதூஉம், பாடாணவாதசைவம் முதலியவாக அடைமொழிகொடுத்துக்கூறும் வழியே வேறுவேறு பொருள்படுவான் செல்லுமென்பதூஉம் நோக்கி யன்றே "இராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகி தந்தோ" என்றுஞ், "சைவசமயமே சமயம்" என்றுஞ், "சைவத்தின் மேற் சமயம் வேறிலை" என்றும் உண்மைப்பொருள் வலியுறுத்துவான் புகுந்த திருப்பாட்டுக ளெழுந்தன வென்க. இனி நீர் சொல்லுங்குற்றிற்கு

ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமல் இடர்செய்து நமது சித்தாந்தத்தினை நாட்டுதற்கே உதவிசெய்வதாயெழுந்த 'சைவ சமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளை' என்னுந் திருப்பாட்டையெடுத்துக் காட்டி 'யானு மறியே னவளும் பொய்சொல்லாள்' என்பதனை மெய்ப்படுத்தினீர்.

இனி, நீர் சைவம்என்பது சிவாகமமெனவும் பொருட்டுருமென்றுஞ், 'சித்தாந்த ரத்திஞகரம்' முதலியனவாகப் பெயர் தந்ததன்றிச்'சைவ ரத்திஞகரம்'முதலினயவாகப் பெயர் தராதவாறென்னை?என்றும் ஒருகடா வெழுப்பினீர். ஒரு சொல்லின் முதன்மைப் பொருளும் பிற பொருளும் அச்சொல்லின் பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானும் உறுதிசெய்யப்படுமாதலின், அச்சொல்லிற்குப் பலபொரு ளுளவாதல்பற்றி யச்சொலப்பொருட் கெல்லாம் ஒருபெற்றிப்படவுரிமைகொள்ளுவான் செல்லுமெனச் சொல்லிலக்கண வியல்பறியாது நீர் குழறிய தீண்டைக்குப் பயன்படாதென்ப தறியக் கடவிர். பரவை வழக்கானும் அருகிய வழக்கானுஞ் சொற்பொருடுணியுமாறு **முனிமொழிப் பிரகாசிகையி** னினிதெடுத்து விளக்கினும். ஆண்டுக்காண்க. சைவ மென்னுஞ் சொற் பரவை வழக்காற் சித்தாந்தப் பொருண்மைத்தா மாகலிற் 'சித்தாந்த ரத்திஞகரம்' என்று பெயரிடினும் அஃது இழுக்காதென்றறிக. இங்ஙனமாகலிற் 'சங்கற்ப நிராகரண' நூலோடும், ஏனை மெய்கண்ட நூற்பொருளோடுஞ் சைவமென்னுஞ் சொல் முரணுமாறில்லை யென்பது நிறுவப்பட்டவாறு காண்க.

இனி, நீர் கையறுநிலைப் பாட்டுக்க டோறுஞ் சில போலிக் குற்றங் கூறினீ ராகலா னவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே தொகுத்துப் பரிகரித்திடுவாம். ஆற்ருமை தோன்றக் கூறுவன வெல்லாங் 'கையறுநிலை' யாவான் செல்லு மென்பது மேலே விளக்கினு மாகலிற் ''சைவ மெனப்படு சமயநலுண்மை''என்னுஞ் செய்யுளி லாற்ருமை தோன்றவில்லை யெனக் கூறு நீர்

அப்பொருளுட்ப மறிதற்குரியிரல்லீ ராகலாற் கணவனையா கல் தமக்குரிய பிறரையாத விழுந்து புலம்புறு மகளிரிடைச் சென்று அந்நுட்ப மறிந்து கொளற் பாலிரென்றும், புலம்பற் பொருளுதலி வருஞ் செய்யுட் களி லெல்லாம் அவ்வத் தலைமகன் செய்து போந்த வென்றித்திறமாகிய வாகைத்திணைப் பொருளு மிடையிடையே விராய்வருத லியற்கையாமென்பது பொருளிலக்கண நுட்பவறிவு கொள்வார்க் கெல்லா நன்று புலனாதலி னதனை யுணர்தற்கு நுமக் குணர்ச்சி சாலாதென் றும், புனைந்துரை வகையாற் கூறிய "வான்மதி மீனின நீங்க வழுக்கியிம் மண்ணிடை வீழ்ந்ததுவோ" என்னும் அணி யிலக்கண வுவமைக்கும் பொருளிய லறிவுறுத் துண்மை நிறுவு தற்கண் வரும் அளவைநூ லுவமைக்கும் வேறுபா டறியாது ஒன்றைப் பிறிதொன்றனொடு மயங்கப் படுத்துக் கூறும் நீர் வரலாற்று முறையா னெம்மைச் சார்ந்து உசாவுவிராயி னவ் வேறுபாடு விளங்க நுமக் கறிவுகொளுத்துவாமென்றும், 'என் னுயர் தந்தையினும்' என்பதில் உயர் என்பது தந்தை என்பத னொடு வினைத்தொகைப்பட முடிந்ததாகலி னதனையறியாது 'எம்புன்மை' என்பதனொடு மற்றது மாறுபட்டதென நீர் கூறி யது மயக்கவறிவின் பெற்றியா மென்றும், ஓரடியில் உயர் என்னுஞ் சொற் பலவருதல் **சொற்பின் வருநிலை** யென்னு மணியாமா றுணராது கூறியதுகூறலென்னுங் குற்றமாமெனக் கூறிய நீர் "பாகவமேற் றூனசத்தாம்" என்னுந் திருப்பாட்டிற் கெல்லாம் வகைசொல்ல வறியாது விழிக்கு நீராவி ரென்றும், ஐந்தாஞ்செய்யுளில் மாறுபா டிதுவென் றுரையாமல் வாளாது மாறுபாடெனக் கூறுதல் தோல்விக்கிடமா மென்றும், 'மறைத் தனை' என்னும் முடிபுவினை யிறந்தகாலப் பொருண்மையி னிற்றலி னதற்கேற்ப 'மதித்திலம்' என இறந்தகாலத்தில் வைத் தோதியவா றறியாது அதனை 'மதிக்கிலம்' என எதிர்காலப் பொருண்மையின்வைத் தோதுதல் வேண்டுமென நீர் கூறி

பது வழூவாமென்றும், 'அறியும்' என்னுஞ் செய்யுமென்வாய் பாட் டேவல் வினைமுற்றுச் *''செய்யு மென்னும் பெயரெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்யொடுங் கெடுமே யீற்றுமிசை யுகரம்'' என் னுஞ் சூத்திரத்தால் உகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு 'அறிம்' என நின்றவாறறியாமலும் நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர் காட்டிய † ''முதுமறையந்தணிர் முன்னியதுரைமோ'' என்னும் எடுத் துக்காட்டுத்தானும் பார்த்தறியாமலுந் ''துண்ணென விவ்வுல கம் முதலென்று சுருங்குத லறிமென்றே'' என்னுமத்தொடர் ''விரிந்து காரியப்பட்ட இவ்வுலகங் கதுமென மறைந்து முதற்பொருண் மாயையாகச் சுருங்குதலை உலகீர்! நீவிரறிந்து கொள்ளுதிரென்பதனைக் காட்டுதற்கோ'' என்று செவ்வனே பொருள்படுதருனு மாராயாமலும் நமக்கு வேண்டியவாறே அவ்'அறிம்' என்பது தன்மைப்பன்மையெனவும் அஃதீற்றயல் கெடுதற்குச் சூத்திர மின்றெனவுங் கூறியது குழறுபடையா மென்றும், ‡''முந்தியமோனை முதலா முழுது மொவ்வாது விட் டாற்,செந்தொடைநாமம்பெறுநறுமென்குழற்றேமொழியே'' என்னும் உரைதழீஇச் செந்தொடையாக நின்ற சொற் றொடரியலுணராது மோனையின்றென விகழுதல் சாலாதா மென்றும் அறிந்து கொள்ளக் கடவிர். இனி ''இன்றென்னோ'' என நின்றதைச் சிற்றறிவினரும் அச்சுப் பிழையாமென அறிந்துகொள்ளா நிற்பவும், இது தானுமுணராப் பருப்பொரு ளறிவினிராகிய நீர் ஒரு நூற்குக் குற்றங்கூறப் புகுதல் எல்லா ராலும் எள்ளப்படுதற் கேதுவாமென் றொழிக. வழக்கிடுவா ரிருவ ரெதிர்முகமாக விருந்து வழக்கு நிகழ்த்துங்காற் சொல் லப்படுந் தொல்விநிலையினியல்பறியாது, நமக்குத் தோன்றிய வாறெல்லாம் இயைபில்லா விடங்களிலெல்லா மதனை வழங்கி இழுக்குறுகின்றீர். அளவை நூலேனும் வரலாற்று முறையாற்

* தொல்காப்பியம், சொல். வினையியல்.

† மணிமேகலை. ‡ யாப்பருங்கலக்காரிகை.

பயின்றிருந்தீராயின் இங்ஙனங் குழறுவீரல்லீர். பிறரை மயங்கப் படுத்தற்பொருட்டுச் சொல்லரவஞ் செய்யும் நும்புரையறிவின் பெற்றி யுணர்ந்து அறிவுடையார் நகையாடுவ ரென்க.

இனிச், **சோமசுந்தரக்காஞ்சி**யின்மே லெழுந்த மறுப்பிற்கு மேல் எதிர்மறுப்பாக வெழுந்த இஃது அப்போலி மறுப்பின்கட் சொல்லப்பட்ட குற்றங்கண் முழுமையும் பரிகரித்து அக்காஞ்சியினைத் தொல்லாசிரியர் இலக்கணநூ லிலக்கியநூலளவைநூன் மெய்ப்பொருணூன் முதலியவற்றொடு படுத்து ஆக்கிக்கொண்டமையிற் **சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்** என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இவ்வாறு அப் போலிமறுப்பினை மறுக்கு முறையா, லதனை யெழுதினவரது நூற்பொருளறிவு முழுவதூஉம் வழுவியமயக்க வறிவேயாமென்ப தினிது விளக்கினும். இனி யவரெழுதிய சொற்றொடர்கள் மேலே காட்டிய பத்துவகைக் குற்றங்களுஞ் செறிந்து சொற்றொறும் பிழைபட்டமையால் அவற்றை யாராய்தல் ''மணற்சோற்றிற் கல்லாய்தல்போற்'' பயனின்றாய் முடியு மென்பது பற்றி யவற்றை விடுத்தாம்.

என்றித்துணையுங் கூறியவாற்றால், நூலாராய்வா ரிலக்கணங் கூறி நிறுவு முகத்தான் நூலாராய்தற் குரிமையுடையரல்லாதார் பொறாமையானும் புகழ் நோக்கத்தானும் பகைமையுணர்வானு மூவேறு வகைப்படுவ ரென்பது புகுத்தி விரித்து அப்பொருண் முடிவின்கண் உண்மையான் நூலாராய்ச்சி செய்ய விரும்புவா ரினையராதல் வேண்டுமென்பதூஉம், ஈண்டைக்குதவியா தற்பொருட் டெடுத்துக்கொண்ட பொருளிலக்கணமாவ திதுவென்பதூஉம், அப்பொருட் கூறுபாடாகிய அகம் புற மென்னும் ஒழுக்கங்களினியல் பினவையாமென்பதூஉஞ் **சோமசுந்தரக்காஞ்சி** அறிவன்றேயமுந் தாபதப்பக்கமுமெனக் கூறுபடுக்கப்படுங் காஞ்சித்திணைப் பகுதி யிரண்டனு ளெதன்பாற் படுவதாமெனக்கடாவுவாருரை வழுவுரை

யாதல் காட்டு முகத்தாற் காஞ்சித்திணையைத் தொல்லாசிரிய ருரைவழக்கோடும்புலனெறி வழக்கோடும் பொருந்துமாறெல் லாந் தந்துவிளக்கிப் பகுத்துக்கொண்ட முக்கூற்றுள், உலகநிலை யாமை மாத்திரையே கொண்டுவரும் பொருடழுவி மற்றது வந்ததா மென்பதூஉங், **கையறுநிலை**'யு மவ்வாறே முக்கூறு படுதலி னக்கூறு மூன்றனுண் மற்றிக் கையறுநிலை ஆண்பாற் பொருள் கொண்டுவந்த தென்பதூஉங், கையறுநிலையை யங்ஙன ம் பொருட்டிறம் பற்றி மூன்றாக வகுத்தடக்குமா றறியாது கூறுவாருரை தொல்லாசிரியர் செம்பொருணூல் பலவற்றொடு முரணி வழூஉப்படுங் குழறுபாட்டுரையா மென்பதூஉங், **தாபதநிலை** யென்பது தவநெறிக்கமைந்த வொண்வகை யுறுப் பொடு தழீஇப் பெண்பாற் கூற்றாகவே வருமென வுறுதி கொண் டுரைப்பார்க்கு அவ்வுறுதியின்றி வரூஉம் **புறநானூற்** றுச் செய்யுளும் பிறவும் அடங்காமையின் அவற்றிற் கேற்ப வைத்து அதனை யிருகூறு படுத்தி யிலக்கண முரைத்து இவற்று ளொரு கூற்றின்கட் 'சோமசுந்தரக்காஞ்சி'யிற் போந்த **தாபத நிலை**யை யடக்கல் வேண்டு மென்பதூஉம், **மன்னைக்காஞ்சி** யும் ஆண்பாற்கையறுநிலையுந் தம்முள் வேறுபாடுடைமையி னதுபற்றி வேறு வேறு பெயர்கொடுத் துரைக்கப்படு மென்ப தூஉம், அகம் புறமென்னும் பொருட்கூறுபாடு மவற்றி னிலக் கணமு மறியாது "சடையா யெனுமால்" என்னுந் தெய்வத் திருப்பதிகம்அகத்திணைப் பொருண்மைத் தென்று குழறல்அறி வொடு படாப் புன்மொழி மாக்க ளிழுக்குரையேயா மென்ப தூஉம், அத்திருப்பதிகத்தைத் தேவபாடாண்டிணையில் விராய் வந்த **காஞ்சித்திணைத் தாபதநிலை**யின்பாற் படுத்துரைத்துக் கோடல் வேண்டு மென்பதூஉம், **ஆனந்தக் குற்ற** மென வொன்று **தொல்காப்பியனுரை** யுள்ளிட்ட முதுதவத்தொல் லாசிரியன்மா ரோதாமையி னதனைப் பிற்காலத்தார் கூறினு மறிவுடையார் கொள்ளா ரென்பதற்கு ஆசிரியர் **நச்சினார்க்**

கினியர் வரம் பறுத் துரைக்கு முறையே சான்று மென்ப தூஉம், பிற்காலத்திற் பேரறிவினராய் விளங்கிய ஆசிரியர் **சிவஞானயோகிகள்** முதலாயினொரு மதனைத் தழீஇயினா ரல்ல ரென்பதூஉம், அன்றிப் பிற்காலத்தா ரியற்றிய நூல்பற்றியே பங்ஙன மொன்று கோடுமாயினுஞ் **'சைவம்'** என்னு மங்கல மொழி ஒருவாற்றானும் அவ்வானந்தக் குற்ற முடையதாவான் செல்லாமையின் அதுதானு முணராது அப்போலிப் புலவர் குற்றஞ் சொல்லப்புகுந்தது நகையாடற்பாலதா மென்பதூஉம், 'சைவம்' என்னுஞ் சொல் அடையடாது நின்றவழி யெல் லாஞ் 'சித்தாந்த சைவத்' தினையே யுணர்த்துமா றறியாது அச் சொல்லைத் தொலைத்து விடல் வேண்டுமெனக் கூறுவார் சித் தாந்த சைவத்திற்குப் புறம்பாவ ரென்பதூஉம், அப்போலிப் புலவர் செய்யுட்கடோறுஞ் சொல்லிய குற்றங்கள் அவரறி யாமையானும் அறிவு மயக்க முறுதலானுங் கொண்டு குழறி யனவா மென்பதூஉம் பிறவும் நன்கு விளக்கி நிறுவப்பட்டன. இவ் வெதிர்மறுப்புச் செந்தமிழாராய்வார் பலர்க்கும் பயன் படுதல் வேண்டி 'ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல்' என்னு முத்தி வகையால் இடையிடையே நுண்பொருள் பல வும் புகுத்தி விளக்கமாகவுஞ் சுருக்கமாகவுஞ் சிவபெருமான் றிருவருள் வழிநின் றியன்றவளவு எழுதியமைத்தாம்.

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம்

முற்றும்.

அநுபந்தம்

ஆனந்தக்குற்றம்

[இது, சோமசுந்தரக் காஞ்சி, காஞ்சியாக்கம் இவைகளைப் பாராட்டியும், ஆனந்தக் குற்றத்தைப் பற்றி ஒரு சில தடை நிகழ்த்தியும் சோழவந்தான் வித்துவான் திரு **அ. சண்முகம் பிள்ளை யவர்கள், ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசல மவர்கட்கு** எழுதிய கடிதமாகும். இதனை "ஞானசாகர" முதற் பதுமத்தி லிருந்து எடுத்துப் பதிப்பிட் டிருக்கின்றாம்.—**பதிப்பாசிரியன்.**]

சிவாநுபூதிச் செல்வரும், செந்தமிழ்ப் புலவரும், என் ஆப்த நண்பருமாகிய ஐயா அவர்கட்கு அநேக வந்தனம் செய்து எழுதும் விண்ணப்பம்:—

எழுமையுந் தொடர்ந்த உழுவலன்புடைய ஐய,

தாம் அன்பு கூர்ந்து விடுத்த தமது நூல்களும் ஞான சாகரத்து 4-வது இதழும் பெற்று உள்ளுதொறுள்ளுதொறுள்ள முருகித் தமது தரிசனம் எஞ்ஞான்றெய்துங் கொலோவென வரம்பிகந்த அவாவின்க ணமிழ்கின்றேன். அகல் வானத் தும்ப ருறைவார் பதியினும் இன்பமிக் கெய்தற் கேதுவான சான்றோர் நட்பையே பெரும்பொருளெனக் கருது மடியேற்குத் தமது கருணையால் மற்றைப் புலவரது மாண்புற்ற நண்பும் வாய்க்குமேல், அது சிந்தாமணி தெண்கட லமிர்தங் தில்லையா னருளால் வந்தா லதனை யொக்கு மன்றே.

காய்த லுவத்த லகற்றி யொரு பொருட்க ணாய்த லறிவுடையார் கண்ணதே யாயினும், தமது ஆணையை மறுத்தற்

கஞ்சித் தாம் விடுத்தவற்றுட் சில படித்து என புல்லறிவிற் கெட்டிய வண்ணங் கொண்ட உண்மையுட்கிடையை வெளியிடுகின்றேன்.

தாம் இயற்றிய மும்மணிக் கோவையும், நெஞ்சறிவுறாஉவும் படித்தேன். அவை பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பஞ்ச காவியம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய சான்றோர் செய்யுட் கற்று வல்லுநர்க்கே பெருமகிழ் வுறுத்து மருமந்த நூலாகக் காணப்படுகின்றன. அந்நூல்களி னருமையை ஒன்று மறியா யானோ அறிய வல்லேன்?

அவற்றுள் முன்னோர் மொழி பொருளே யன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோற் போற்றுவ மென்பது கொண்டு இடை யிடையே அமைக்கப் பெற்ற திருவள்ளுவர், திருக்கோவையார், திருமுருகாற்றுப்படை, சிந்தாமணி முதலிய நூல்களினுள்ள அல்லாந்து, பேய்கண்டனையது, கழல்கண், முழுநெறி முதலிய பல அரிய சொற்களுக்கு அந்நூல்களினுரை யுதவியாற் பொருள் கண்டு பெரிதுவந்தேன். உரையிலா அகநானூறு முதலிய நூல்களி லிருந்தும் பல சொற்களும் சொற்றொடர்களும் சில அடிகளும் காணப்படுகின்றன; அவைகளுக்குச் சிறுபான்மை விளங்கினும் பெரும் பான்மை விளங்காமையாற் குன்று முட்டிய குரீஇப்போ லாயினேன். மதிநுட்ப நூலோடுடைய சிலர்க்கே பயன்படற் பாலவாய அவை ஏனோர்க்கும் பயன்படுமாறு ஒரு நல்லுரை விரைவிற் பெறல் வேண்டு மென்பது என் கருத்து. இங்ஙன நூலியற்றல் சங்க மிருந்து தமி ழாராய்ந்தார்க்கும், பின்னுள்ளாரிற் கல்லாட நூலார், ஞானமிர்த நூலார், கச்சியப்ப முனிவர், குமர குருபரர், முதலிய சிலர்க்கும், **தமக்குமே யன்றி** யேனையோர்க்கு எவ்வாற்றானும் அரிதரிது என்பது அழுக்கற்ற நெஞ்சத்த ரல்லாத நட்டார் பகைவர் நொதுமல ரென்னு முத்திறத்தாரு மொத்துக் கோடற் பாலதேயாம்.

இனிக் காஞ்சி யாக்கத்திற் கழறிய வெல்லாம் கற்றோர்க்குக் கழிபே ருவகை பயக்கு மென்பது எட்டுணையு மறுக்கற் பாலதன்று. கல்லாச் சிறு மகார் கூடிச் சிற்பம் வல்லார் வகுத்த மணி மாடத்தை யிகழ்ந்தாங்குச் சில்லோர் நவை தூற்றினும், காஞ்சி மலைமேலிட்ட தீபம்போல் விளங்குகின்றது.

அதனு ளானந்தக் குற்றம் பரிகரிக்கு மிடத்துப் பாட்டியன் மரபுப்படி **'சைவ'** மென்னுஞ் சொல் ஞான மங்கள வுருவாய சிவத்தொடு சம்பந்த மென்னும் பொருடரலாற் 'கங்கை நிலம் **பிறவுங்** காண்டகைய முன்மொழிக்கு மங்கலமாஞ் சொல்லின் வகை' யென்பதனுட் **பிற** வென்பதனாற் றழீஇக் கோடற் பாற்றெனவும் 'தப்பாத மூன்றைந்தே ழ'ன்னுஞ் செய்யுளின்படி எழுத்துப் பொருத்த முள்ள தெனவும், 'குறிலைந்துந் தந்நெடில்கொண்' டென்னுஞ் செய்யுளின்படி தானப் பொருத்த முள்ள தெனவும் தம்மாலே நன்கு விளக்கப் பட்டன. இனி, வகையுளி சேர்தன் முதலிய வின்மையாற் சொற்பொருத்தமும், சகரம் அமுத வெழுத்தாதலி னுண்டிப் பொருத்தமும், இறைவன் பெயர் முதற்கணின்ற **'சோ'** என்னும் எழுத்துக்குரிய பரணி தொடங்கி முதற்சீர் முதற்கணின்ற **சை** என்னு மெழுத்துக்குரிய அச்சுவினி வரை எண்ண உடசென்மத்து ஒன்பதாம் நாளாதலின் நாட்பொருத்தமும், சகரந் தேவகதியாகலிற் கணப்பொருத்தமும், மங்கலங் குறித்துச் சொற்பொருத்த முதலிய சில வேறுபடினு மமையு மென்பது பாட்டியன் மரபாதலிற் பாற்பொருத்தமும், வருணப் பொருத்தமும், ஆக பத்துப் பொருத்தமும் சைவ மென்னுஞ் சொற்கண் வெள்ளிடை மலைபோல் விளங்கிக் கிடப்பவும், இப் பரூஉப்பொருடானு முணராது நவை கூறினாது புலமை குறித்துக் கவல்கின்றேன்.

இனி ஆசிரியர் **அகத்தியனுர்**, ஆசிரியர் **தொல்காப்பியனுர்** முதலாயினுர் கூறுமையிற் பாட்டியலிற் கூறிய

ஆனந்தக்குற்ற முதலிய கொள்ளப்படா வெனவும், அவை கூறிய பிற்காலத்து நூல்கள் பிரமாணமாகா வெனவும், அவை கூறிய **யாமளேந்திரர்** முதலியோர் சமணப் போலிப் புலவ ரெனவும், இப் போலிநூற் பிரமாணங் கொள்ளாமையாற் சிவ ஞான யோகிகள் முதலாயினர் மங்கல மொழிமுத னிலையிட் டுரைத்தில ரெனவும், சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த நல்லிசைப் புலவர்தாமும் இந் நியதியின்றி **'அருஅயாணர்,'** **'நனந்தலை'** யெனத் தொடங்கினு ரெனவும், ஆபிடைக் காணப்படுஞ் சில வுரைகண் மட்டுமே என் கருத்துக்கு மாறுகத் தோன்றுகின் றன. அவற்றைச் சில பயன் கருதியும், உட்கோட்டமின்றி யுரைத்தல் வேண்டு மென்னுஞ் செப்பங் கருதியும், 'இனியவ ரென்சொலினுமின் சொல்லே' யெனத் தம்போல்வா ரெல்லா முவத்த லுண்மை பற்றியும், முறையே மறுத் தெழுதத் துணிந் தேன்.

அவை யெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தவோ அல்லவோ அறியேன். அவற்றுட் பொருந்துவன வுளவேற் றெளிவுறக் காட்டி யென்னைத் திருத்துமாறு நட்புரிமையாற் பிரார்த்திக் கின்றேன்.

'இயற்பெயர் சார்த்தி யெழுத்தள பெழினே, யியற்பா டில்லா வெழுத்தானந்தம்' எனவும், 'இயற்பெயர் மருங்கின் மங்கல மொழியத், தொழிற்சொற் புணர்ப்பினது சொல்லா னந்தம்' எனவும், 'புகழ்ச்சி' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'அவமொழி யாக்கும் பொருளா னந்தம்' எனவும், முதற்றொடை யென் னுஞ் சூத்திரத்து, 'யாப்பா னந்தமென் றியம்பல் வேண்டு' மெனவும், 'பாவகை யொருவனை' என்னுஞ் சூத்திரத்து 'தூங்கி னுஞ் சுழலினுந் தாக்கா னந்த' மெனவும், 'அளபெடை மருங் கின்' என்னுஞ் சூத்திரத்து, 'தொடையானந்த மெனத்துணி தல் வேண்டு' மெனவும், இவ்வாறு ஆசிரியர் அகத்தியனர் ஆனந்த வோத்துட் சூத்திரஞ் செய்தமையால் ஏனைப் பாட்டி

பல் மரபும் அவரது விரிந்த நூலின்கட் கூறப்பட்டே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது, சிற்றகத்தியம் பேரகத்திய மிரண்டும் சிற் சில சூத்திரத்தளவின் முன்னோ ருரைகளிற் காணப்பட்டுக் கடைச்சங்கத்தார் காலத்தே யிறந்த வெனினும், அனுமானத் தாற் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முத்தமிழும் விராஅய்ப் பரந்துகிடந்த முதனூலினின்றும் இயற்றமிழை வேறுபடுத்துத் தொகுத்து நூல் செய்யப் புகுந்தா ராகலின் இலேசானும், உத்திவகையானும், புறனடையானும், பிறவாற்றானும் எளிதி னுணரப்படுவனவும் சிறிது பயனுடையனவும் சிறப்பில்லனவு மாகிய இலக்கணங்களை யுணர வைத்துச், சிறப்பினவும் மிக்க பயனுடையனவும் அரிதினுணர்வனவுமாகிய இலக்கணங்களை யே சூத்திரித்தார். 'முன்னிலை சுட்டிய' வென்னுஞ் சூத்திரத் தானும், 'தாவி னல்லிசை' யென்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அகலக் கவியை முடிபு நோக்கியும் துறை நோக்கியும் விதந்து கூறலின் 'அகன்று பொருள் கிடப்பினும்' என்னும் சூத்திரத்தானும் 'மாட்டு மெச்சமு' மென்னுஞ் சூத்திரத்தானும், பொருட் டொடர்நிலைச் செய்யுளும் சொற்றொடர்நிலைச் செய்யுளும் பெறப்பட்டன. இனி, அகலக்கவிக்கே பெரும்பாலும் பயன் படுவனவாய்ச் சிறப்புடைச் சொல் லாராய்ச்சிக்குச் சிறிதும் பயன்படாவாய் நுட்பமிலவா யிருத்தலின் தசப்பொருத்த மின்மை முதலிய குற்றங்களை, அன்ன பிறவு மென்பதனாற் றழீஇ அவற்றுள்ளும் மங்கலச்சொல்லை முதற்கட் கோடலெல் லா நூற்கு மின்றியமையாமை யென்பது விளக்கற் பொருட்டு, 'எழுத்தெனப் படுப' வென மங்கலச் சொல்லை முதற்க ணெடுத்து உடம்பொடு புணர்த்துக் கூறினார். அதனையே பிற் காலத்தார் வழக்குநோக்கிப் பாட்டியலென விரித்துக்கூறினார். அன்றியும் முன்னுள்ள இசைத் தமிழ் நூல், நாடகத்தமிழ்

நூல்க ளுரைத்தனவாக முன்னோ ருரைகளால் விளங்குகின் றது. இனி அவர் கூறிய அளவன்றி விரித்துக் கூறிய நூல்கள் பிரமாணமாகா வெனின், 'ஆவோடல்லது யகர முதலாது' எனத் தமிழ் வழக்கு நோக்கி வரையறுத் திருப்பப் பிற்காலத்து வடமொழி விராஅய வழக்கு நோக்கி 'அ, ஆ, உ, ஊ, ஓ, ஔ யம் முதல்' என வெழுந்த நன்னூற் சூத்திரமும் பிரமாண மாகா தொழியும். ஒழியவே, 'நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு' எனவும், 'பிணையூப மெழுந்தாட' வெனவும், திருமுருகாற் றுப் படையினும், மதுரைக் காஞ்சியினும் வந்தன வழுவெனக் கொள்ளவும் படும். இன்னுந் தொல்காப்பியத்துட் கூறுமை பற்றி, கலம்பக முதலிய பல பிரபந்தங்கள் இலக்கண மின்றி யெழுந்தன வெனவும் படும்; ஆதலின் இன்னோரன்னவெலாம் மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகலின் பிரமாணமாதற் கிழுக்கா. தவத்தான் மனந் தூயராய அகத்தியனார், தொல்காப்பியனார், திருவள்ளுவனார், சமயகுரவர், ஆழ்வாராதியர், பட்டினத்தடி கள், இறையனார் முதலிய சில தெய்வப்புலவ ரன்றி ஏனைய நூலுரை போதகாசிரியர் மூவரும் முக்குண வசத்தான் முறை மறந் தறைத வியல்பாகலின், பின்னூல்களிடை முன்னூலொடு முரணிய சில வழுக்கள் காணினும் அதுபற்றி முழுதுந் தள் ளாது 'குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண் மிகைநாடி மிக்க கொளலே' மாண்பு. முற்கூறிய தெய்வப் புலவரோ டொப்பா ரல்லராயினும் புலவர் சிகாமணிகளாகிய அடியார்க்குநல் லார், குணவீரபண்டிதர், முதலிய பலர்க்கு மேற்கோளாகிய **இந்திரகாளி** யென்னும் இசை நூலைச் செய்த யாமளேந் திரரும் முன்னூ லொழியப் பின்னூ லெவற்றினுஞ் சிறந்த நன் னூல் செய்த பவணந்தியாரும், இன்னும் பிற நற் புலவரும் எவ் வாற்றானும் போலிப் புலவ ரென இகழப்படார். ஒவ்வோர் வழுக்கண்டு இப் பெரும் புலவரையும் இவரொப் பாரையும் போலிப் புலவரெனின், வழுவிலார் பின் யாவருளர்? ஒருவரு

மிலரோ? 'அரியகற் றாசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா, லின்மை யரிதே வெளிறு' என்பது பொய்யா மொழி யன்றோ?

இதனை நகுதற் பொருட் டன்று நட்ட லென்பது கொண் டெழுதினேன்; மன்னித் தருளுக.

இனி யாமளேந்திரர் யாமளாகமம் செய்த ஒரு சித்தர்; சமணரல்லர்; இவரை அடியார்க்கு நல்லார் பராசைவ முனிவ ரென்பர். இந்திரகாளி, நன்னூல், வச்சணந்திமாலை முதலிய வற்றுள் முன்னூலோடு முரணுதன வெல்லாம் பிரமாணமே. மரபு நிலைதிரிந்து முரணிய விடங்களு முள. அவை யீண் டுரைப்பிற் பெருகும்.

இனிச் சிவஞான யோகிகள் இந்திரகாளி முதலிய நூலைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளாராயின், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளியின்கண் 'மலையு மகளென அமங்கலப் பொரு டந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்' றெனக் குற்றங் கூறார்.

சங்கப் புலவரு ளொருவராகிய மாமூலரும்

"நீரது கணமே சீர்சிறப் பெய்தும்
தீயின் கணமே நோயது சேரும்
அந்தர கணமே வாழ்நா ளகற்றும்
இந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யும்
சந்திர கணமே வாழ்நா டருஉம்
மாருத கணமே சீர்சிறப் பகற்றும்
நிலக்கணந் தானே மலர்த்திரு விளங்கும்" எனவும்,

'நட்பா ணெதிபகை மரண மைந்தனு, ளொப்புடைக் குறிக்கோ ளொருமூன் றாகும்' எனவும் தானமுங் கூறிக் கணத்திற்குப் பயனுங் கூறினார். பன்னிரு பாட்டியன் முதலிய நூல்களாற் **பொய்கையார்** முதலிய நல்லிசைப் புலவரும் பாட்டியல் செய் திருப்பதாகக் காணப் படுகின்றது. ஆகவே,

சங்கமிருந்த நல்லிசைப் புலவர் காலத்தும் பற்பல பாட்டியல் வழங்கிய வெனவே எண்ணுகின்றேன்.

ஆயின், மங்கல முதலியன சங்கத்தார் நூலினும் சிவ ஞான யோகிகள், கச்சியப்பர் முதலாயினோர் நூலினும் உளவோ வெனின், உளவென்பதே தேற்றம்.

எங்ஙனமெனில், மங்கலச்சொல் தனித்தும், அடை யடுத்தும் முதற் பாட்டின்கண் முதற்சீரே யன்றி இடை கடையினும் வரப்பெறு மென்பது பாட்டியல் விதி யாதலின், பத்துப்பாட்டின் கண் 9-வது பாட்டில் புகழென்று மங்கலம் அடையடுத்து வந்தது. 8-வது பாட்டில் 'பிற' என்பதாற் றழு விய வாழி யென்னும் மங்கலம் அவ்வாறு வந்தது. 6-வது பாட்டில் முந்நீர் அவ்வாறு வந்தது. 5-வது பாட்டில் உலக மென்பது அவ்வாறு நனந்தலே யென அடையடுத்து வந்தது. 4-வது பாட்டில் பிற வென்பதாற் றழுவிய விசும் பென்பது அவ்வாறு வந்தது. 2வது பாட்டில் மங்கலச்சொல்லின் பரியாய மாகிய யாண ரென்பது அறுஅ வென அடையடுத்து வந்தது. மற்றைப் பாட்டின்கண் விதந்து கூறிய மங்கலச் சொற்களே முதற்கண் வந்தன. சிந்தாமணிக்கண் உலக மென்பது மூவா முதல்வா வென அடையடுத்து வந்தது. சில ஆசிரியர் நூன் முதற் கண்ணும், சில ஆசிரியர் நூற்குறுப்பாதல் பற்றிப் பாயிர முகத்தும், சிலர் ஈரிடத்தும் மங்கலங் கூறல் வழக்காதலின், மணிமேகலையின் பதிகத்தின்கண் இளங்கதிர் ஞாயிறென அடையடுத்தும், நூன் முதற்கண் உலகமெனத் தனித்தும் வந்தன.

இனி, புறநானூற்றின்கண் மாலே யென்னு மங்கலச் சொல்லின் பரியாய மாகிய கண்ணி யென்பதே வந்தது. ஆண் டும் நியதி தப்பிலது. இனிக் காஞ்சிப்புராணத்தையும் தணிகைப் புராணத்தையும் நோக்கின் நூலகத் துறுப்பாகிய கடவுள் வாழ்த்திற் சேர்க்காது, புறத்தே இயற்றிய காப்புச் செய்யுளில்

மங்கலங் கருதற்பாற்றன்று; காஞ்சிப் புராணத்துட் கடவுள் வாழ்த்தின் முதற்கண் 'சங்கு' என்னு மங்கலச் சொல்லும், தணிகைப் புராணத்துக் கடவுள் வாழ்த்து முதற்கண் 'உலகு' என்னும் மங்கலமும் நியதி தப்பாது வந்தன. முதற்கட் பாடுதல் பற்றிக் காப்புச் செய்யுளின் கண்ணும் மங்கலங் கருது மாசிரி யரு முளர். இம் மங்கலங் கூறல் நூன்முதற்கண் அல்லது பொதுப்பாயிர முதற்கண் அல்லது சிறப்புப் பாயிர முதற்கண் என விதந்து கூறாது பொதுப்பட முதற்கண் எனக் கூறலால், இலக்கணக் கொத்துடையாரும் வடநூல் முறை பற்றி நூலு முறையும் பாயிரமும் தானே செய்வான் புக்குச் சிறப்புப்பா யிரம் நூற்கு முன்னிற்கு முறைபற்றி மதிவெயில் விரிக்கும் என மங்கலங் கூறினர். பிரயோகவிவேக நூலார் சீர்கொண்ட சென்னியென மங்கலங் கூறினர்.

ஒவ்வோர் முறைபற்றி முதலெலன்பது பலதிறப்படலின் மங்கலங் கூறுமிடனும் பலவாயின. இனிச் சிவஞான யோகி கள் மங்கலங் கூறுங் கருத்தாற் சங்கேந்துமெனக் கூறின ரல்லர்; இயல்பானமைந்தது எனின், அது பொருந்தாது. உல கெலா மெனச் சிவதத்துவ விவேகத்திலும், சீர்கொளென முது மொழி வெண்பாவினும், சீருங் கல்வியு மெனக் குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், திருமால் பிரம னெனக் கலைசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதியினும், கார்கொண்ட வெனவும் மணி பூத்த வெனவும் ஈரிடத்து விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழினும், மணிகொண்ட சீர்கொண்ட என ஈரிடத்து அம்பிகை பிள்ளைத் தமிழினும், திருத்தங்கு என முல்லை யந்தாதியினும் தவறாது மங்கலங் கூறலான். இனிக் கச்சியப்பர் திருவானைக்காப் புரா ணத்து விநாயகர் வணக்கத்தை யகத்துறுப்பாகக் கொண்டு நிலம் போற்று மென மங்கலங் கூறிப் பின்னும் பலவிடத்துக் கூறினர். பேரூர்ப் புராணத்தும் அவ்வாறே பலவிடத்து மங் கலங் கூறினர்.

10

பட்டினத்தடிகளது நான்மணிமாலை, மும்மணிக்கோவை முதலிய பிரபந்தங்களினும் மங்கலந் தவறுது காணப்படுகின் றன. மெய் கண்ட சாத்திர முதலிய வீட்டு நூலின் கண்ணும் நித்திய மங்கள வடிவனுகிய பரம்பொருளது நாமங்களாகிய மங்கலச் சொற்கள் நியதிதப்பாது வந்தன. பாட்டுடைத் தலைவனுக்கே பயன்படற் பாலவாய கண முதலிய பொருத்தங்கள் சில பொது நூலிடைக் காணப்பெறு. அதுபற்றி அவை பாட்டியல் விதியின் வழிஇயின வெனல் பொருந்தாது. இறையனுர் அன்பென்பது மங்கல மெனக் கொண்டமை குறித்துப் புகழேந்தியார் நேசரென்பதும் மங்கல மெனக் கொண்டார். உய்த்து நோக்கின் மங்கல மின்றி வந்தநூ லொன்று மிலை யென்றே யெண்ணுகின்றேன்.

முதலிடை யிறுதி சிதைந்த நூலும், முன்பின் மாறிக் கிடக்கு நூலும் சில வுள. அவை யீண்டைக்குப் பிரமாண மாகா.

இனி நச்சினர்க்கினியர் கருத்து நோக்கின் மலைபடுகடாத்தில் 'தீயினன்ன வொண்செங் காந்த' ளென்னு மிடத்து முதற்சீர்க் கயலும், தசாங்கத்தயலும் அமங்கல மாகா வென்னும் பாட்டியல் விதியை மாறுகக் கொண்டு தீயின் நன்ன வென இடர்ப்பட்டுப் பிரித்து இயற்பெயராகிய நன்னனை யடுத்துத் தீ யென்னும் மங்கலம் வந்தது என ஆளவந்த பிள்ளையார் குற்றங் கூறினர். அதனுல் நச்சினர்க்கினியர் 'இ' என்பது இன் சாரியையும், அன்ன வென்பதையும் அடுத்து நின்றதே யன்றி இயற்பெயரை யடுத்ததில்லை யென்றும், இப்பாட்டுப் படர்க்கையாய் நிற்றலின் நன்ன வென முன்னிலைப் பெயராக்கிக் குற்றங் கூறலு மமையா தெனவும், நியாயங் கூறி இப்பாட்டகத்து ஆனந்தக்குற்ற மில்லையென மறுத்தாரே யன்றி ஆனந்தக் குற்றமே யில்லை யென மறுக்கவில்லை. பாடினேர் தீயின் அன்ன வெனக் கருதிப் பாடினும் தீயின் நன்னவென பிரித்துக்

கோடற் கிடமாக அமைதலாகிய குற்ற மில்லாத இன்னோ ரன்னவற்றையும் 'தொகையார் பொருள் பலவாய்த்தோன்ற' லென்னு மானந்தக் குற்றமாகப் பின்னுள்ளோர் சேர்த்தார். இவ்வாறு அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாருங் கூறாமையால் போலியாகச் சேர்த்த அவ்வானந்தக் குற்றத்தையே நச்சினார்க் கினியர் மறுத்தாரே யன்றி அகத்தியனார் தொல்காப்பியனாராற் கொள்ளப்பட்ட ஏனை யானந்தக் குற்றங்களை மறுத்தா ரல்ல ரென்பது 'சங்கத்தார் அங்ஙன நீக்காது கோத்தற்குக் காரணம் ஆனந்தக் குற்றம் இச்செய்யுளுட் கூறாமையா னென் றுணர்க' வெனவும், 'நன்ன னென நகரமுதலும் னகர வொற்றீறுமாய் நிற்குஞ் சொல்லாயினன்றே அக்குற்ற முளதாவதென மறுக்க' வெனவும் அவ்வுரையிற் கூறிய கூற்றானும், 'தொல்காப்பியப் பாயிரத்து மங்கலமாகிய வடதிசையை முற்கூறினார் இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டி' யென அவர் தாமே யுரைத்தலா னும் நன்கு விளங்கும். சுபம்!

தமதன்பன்,

சோழவந்தான் அ. சண்முகம் பிள்ளை.

ஆனந்தக்குற்றம் II

[இது, சோழவந்தான் வித்துவான் திரு. அ. **சண்முகம் பிள்ளையவர்கள்** நிகழ்த்திய தடைகளைப் பரிகரித்து ஸ்ரீலஸ்ரீ **சுவாமி வேதாசலமவர்கள்** அவர்கட்கு எழுதிய விடையாகும். இதுவும் **'ஞானசாகரம்'** முதற் பதுமத்திலிருந்தே எடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.—**பதிப்பாசிரியன்.**]

சோமசுந்தரக் காஞ்சியாக்கம் என்னும் எதிர் மறுப்பின்கண் ஆனந்தக்குற்றம் பற்றி யாம் பரிகரித்துரைத்த உரைக்கூறு தமக்கு உடம்பா டில்லாமை காட்டி நம் உண்மை நண்பர் சண்முகம் பிள்ளையவர்க ளெழுதிய வழக்குரை எமக்கு உளந்துளும் புவகை தராநின்றது. அவ்வுரை முகத்திலே நண்பரவர்கள், புழுத்தலை நாயிற் கடைப்பட்ட புல்லறிவேமையும், நா மியற்றிய நூல்களையும் பெரிதெடுத்துப் புகழ்ந்திட்டார்கள். அப்புகழ்ச்சியுரை, தன்கண் நலப்பாடுடையதாயினும் அதற்கிலக்கா யமைத்துரைக்கப்பட்ட பொருள்க ளதற் கொரு சிறிதுந் தகுதிப்பா டுடையனவாகா. அவ்வாறாகவும், அவை நலக்க வுரை நிகழ்த்திய நண்பரவர்கள் நற்குண மாட்சியினையும், ஒருமைப்பாட்டினையும் மிக வியந்து அவர்கண்மாட்டு எழுபிறப்புந் திரியா வழுவலுரிமை யன்பு பாராட்டுங் கடப்பாடுடையேம். இன்னும், நட்பின் கெழுதகைமைபற்றி ஒருவர் மாட்டுச் செறிந்த மறுவைத் தூய்துசெய்தற் கஞ்சி நடுநிலை பிறழ்ந்து அந்நட்பிற் கிழுக்கந் தேடுவார் போலாது, எம்முரையிற் றூங் குற்றமெனக் கண்ட பொருளை யெடுத்து மறுத்து எங் கேளுரிமைக்குச் சிறப்புத் தேடிய நன்முறை, பொருமை கொண்டு மயங்குந் தமிழ்ப் புலவோர் சிலர்க்கு நல்லறி வுறுப்பாம். இவ்வாறே நல்லறிவு நற்குண மாட்சியுடைய நம் உண்

மை நண்பர்களான திரு. **சவரிராயபிள்ளை யவர்களும்,** திரு. **இராகவையங்கா ரவர்களும்** கேண்மைத்திற மறிந் துண்மையான் ஒழுகுகின்ருர்கள். இருந்தவாற்ருல் நற்றமிழ்ப் புலவர் தமக்கு ளிங்ஙனம் ஒருமித் துறுவ தாராய்ந்து செழு தகைமை வழுக்காது கேண்மை போற்றி யொழுகுதல் தென் றமிழ்நாட்டிற் கினியுண்டாம் நன்மையினை விளங்கக் காட்டு கின்றது. இது நிற்க.

இனி, ஆனந்தக் குற்றமென வொன்று முழுமுத லறி வினராய் விளங்கிய **ஆசியர் தொல்காப்பியரானும்,** அவர் வழிப்பட்டு நூல் செய்த நல்லிசைப் புலவரானும், அந் நல் லிசைப் புலவர் நூல்கட்கு நல்லுரை கண்டு கூறிய **நச்சினுர்க் கினியர்** முதலான உரையாசிரியரானுங் கொள்ளப்படாமை யிற், பிற்காலத்தார் கூறினும் அஃது எம்மனோராற் றழுவப் படுவ தன்றென நிறுத்திய எமது மேற்கோளை மறுத்து நண்பர் சண்முகம்பிள்ளை யவர்கள் உரைத்த நுணுக்க உரையின்கட் கருத்தொருப்படுகின்றிலே மாதலால், அதனை நிரலேயாய்ந்து பரிகரித்து, எமது உண்மைக் கருத்தினை நிலையிடுவாம்.

ஆசிரியர் அகத்தியனுர் ஆனந்த வோத்துள் ஆனந்தக் குற்றத்தினியல்பை விரித்தோதினு ரெனக்கொண்டு, நண்ப ரவர்கள் சில சூத்திரங்கள் எழுதினுர்கள். அகத்தியங் கடைச் சங்க மொடுங்கிய பிற்றை ஞான்றே இறந்துபட்ட தென்பது முன்னூலாசிரியர் பின்னூலாசியர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த மையின், அகத்தியனுர் கூறிய வெனக்கொண்டு காட்டும் அச் சூத்திரங்கள் வந்த வரலாறுயாது? எனின், அற்றன்று; தொல் லாசிரியர் உரைகளி லாங்காங்கு இச்சூத்திரங்கள் காணக் கிடத்தலால் அவை அகத்தியனு ரியற்றிய வென்று கொள்ள வமையுமெனின்; நன்று சொன்னுய், தொல்லை உரையாசிரிய ராவார் தெய்வப்புலமை **நக்கீரனுர், இளம்பூரணர், பேரா சிரியர், சேனுவரையர், நசசினுர்க்கினியர், கல்லாடர், பரி**

மேலழகியார், அடியார்க்குநல்லார், சிவஞானயோகிகள் முதலியோ ரன்றே? இவ் வாசிரியன்மா ருரைகளில் யாமாய்ந்த வளவில் அச்சூத்திரங்கள் காட்டப்பட்ட தறிந்திலேம்; அல்ல தவை காணப்படு முரைப்பகுதியினை நண்பரவர்க ளெமக் கெடுத்துக் காட்டி அறிவு கொளுத்துவார்களாயின், அதன் மேல் நிகழும் நம்மாராய்ச்சியினையுங் குறித்திடுவேம். ஆண் டெழுதிய வழக்குரையில் அச்சூத்திரங்கள் காட்டப்பட்ட வுரை மேற்கோள் காட்டாமல் நண்பரவர்கள் நெகிழ்ந்து போதலின், அச்சூத்திரங்களை யாரோ சிலர் கட்டி, அகத்திய னார் பெயரால் நடாத்தினா ரென்பது காட்டுவாம். ஆசிரியர் அகத்தியனார் ஆனந்தவோத்துள் அங்ஙனஞ் சூத்திரங்களியற்றி யிட்ட துண்மையாயின், தொன்னூற் பரப்பெல்லாம் ஒருங் குணர்ந் துரையெழுதுவாரான **ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துரையிற் "பின்னுள்ளோர் ஆனந்தக்குற்ற மென்பதோர் குற்ற மென்று நூல்செய்ததன்றி, அகத்தி யனாருந் தொல்காப்பியனாரும் இக்குற்றங் கூறாமையின்"** என்றுந், தொல்காப்பிய வுரையில் "இனி ஆனந்தவுவமை யென்பன சில குற்றம் அகத்தியனார் செய்தாரெனக் கூறுப வாகலின், அவையிற்றை எவ்வாறு கோடுமெனின், அவைகள் தாம் அகத்துள்ளும் பிறசான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வருதலிற் குற்றமாகா; அகத்தியனாரற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழினும் அடங்காமை வேறு ஆனந்த வோத்தென்ப தொன்று செய்தா ராயின் அகத்தியமுந் தொல்காப்பியமும் நூலாக வந்த சான் றோர் செய்யுங் குற்றம் வேறுபடா வென்பது" என்றுந் தடை விடைகளாற் காட்டி ஆனந்த வோத்து அகத்தியனார் செய்தா ரென்பதிற் றமக் குடம்பாடின்மைகூறி மறுத்த லென்னை? இவர் தா மிங்ஙனம் மறுத்துக் கூறினும், ஏனையுரை யாசிரியரு மிவற் றை எடுத்தாளாத தென்னை? என்று கடாவுவார்க்கு இறுக் குமா றின்மையின், அச்சூத்திரங்கள் அகத்தியனார் செய்த

வாதல் செல்லாதென்க. அகத்தியனார் பெயரானும், ஔவை யார் திருவள்ளுவர் பெயரானுங் கட்டி நடாத்தப்படும்பாட்டுக் கள்போல் அவையுங் கொள்ளற்பாலனவேயாம்.

இனி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பயனில்லவற்றைக் கிளந்து கூறாது புறனடையா லுய்த்துணர வைப்பாராகலின், அதுபற்றி அவ் வானந்தக் குற்றங் கொள்ள வமையுமெனின்; அகத்தியனார் கூறிய தொன்றை அங்ஙனம் ஒழிபாற் கொள வைத்தாராயின், அவ்வாறு கோடலுமாம்; அகத்தியனாரே அங்ஙன மொன்று கூறினாரென்பதற்கு மேற்கோ ளில்லாமை யானும் மேற்கோ ளுண்டென்பாரை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினி யர் மறுத்தலானும் அவ்வா றமைத்துக் கோடல் யாண்டைய தென்றொழிக.

இனி, ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் இலக்கண விளக்க வாசிரியரை மறுத்து, **"மலையு மகளென அமங்கலப் பொரு டந்து தொகையார் பொருள் பலவாய்த் தோன்றிற்று"** என்று கூறுதலின், அவர்க்கு அவ்வானந்தக் குற்றங் கோடல் உடம்பாடா மென்று நண்பரவர்கள் மொழிந்தனர். அது பொருந்தாது. மங்கல மொழி முதல் நிறுத்துக் கூறினமென் றுரைத்த இலக்கண விளக்க வாசிரியர் தாமேற்கொண்டதற் கேற்பக் குற்றம் படாது மங்கலம் வகுத்துக்கூறல் வேண்டும்; அங்ஙனங் கூறவறியாமற் றாம் மேற்கொண்டதற்கு மறுதலைப் பட அதனைக் குற்றப்பட வைத்தாராகலி னதனை யறிந்து, ஆசி யர் சிவஞானயோகிகள் மறுத்திட்டாரல்லது, அக்குற்றங் கோடல் தமக்கு முடன்பா டென்ப ததனை லறிய வைத்தா ரல்ல ரென்க.

இனி, நண்பரவர்கள் **மாமூலனா** ரியற்றிய வெனக் கூறிய சூத்திரங்கள், எந்நூலி னுள்ளன? அந்நூல் பதினெண் கீழ்க் கணக்கு முதலியவற்றிற் சேர்ந்த தொன்றா? அல்லது, வேறு தனிநூலாய் ஆன்றோரான் மேற்கோளாகக் கொள்ளப்படுவது

தானு? அஃதிப்போது வழக்க முறுகின்றதா? வழக்கமின்றி யொழிந்ததாயின், அச்சூத்திரங்களைத் தொன்னூ லுரையா சிரியர் யாரேனு மெடுத்துக்காட்டினரா? காட்டின ராயின் எவ்விடத்தே? என்று எமக்குப் பலதலையான் ஆராய்ச்சி நிகழ் தலின், நண்பரவர்கள் அன்பு கூர்ந்து அவற்றை இனிது விளக்குவார்களாக வென்னும் வேண்டுகோளுடையேம்.

இன்னும், **பொய்கையார்** முதலான பண்டையாசிரிய ரும் பாட்டியல் செய்தார்க ளென்பது **பன்னிருபாட்டியலால்** தோன்றுகின்றது என்கின்றனர்கள். அப்படியாயின், அவர் செய்த பாட்டியல் யாது? வேறு நூலுரையாசிரிர் யாரேனு மதனை எடுத்துக் காட்டினரா? பன்னிரு பாட்டியலும், வச்ச ணந்திமாலையும் இவ்வழக்கினை முடிவு காண்டற்கேற்ற மேற் கோள் நூல்க ளாகமாட்டா. இவற்றின் சொற்பொருள்களில் ஐயம் வந்துழி யெல்லாம், எல்லார்க்கும் மேற்கோளா யொப்ப முடிந்த **தொல்காப்பிய** முதலான பண்டை நூற்கோள் பற்றி யும், **களவியலுரை** முதலான உரைக்கோள் பற்றியுமே துணிதல் வேண்டும். இவ்வளவை முறை வழாமல் நண்ப ரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளைத் தாமே பலவகை யா னாராய்ந்து மேற்கோள்காட்டி விளக்கியிருந்தால், நாம் மேற் குறிப்பிட்டவாறு பலவாறு வினக்கள் நிகழ்த்த வேண்டிய தின்றாம். அது கிடக்க.

இனி, மங்கலச்சொல் தனித்தும் வரலாம், அடையடுத் தும் வரலாம், முதற்சீரே யன்றி ஒரு செய்யுளி னிடையினுங் கடையினுமுள்ள சீரினும் வரலாம், எடுத்துக் குறிக்கப்பட்ட மங்கலச் சொற்களே யன்றிப் "பிற" என்பதனுல் வேறு பல வும் வரலாம், ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்களும் வரலாம், காப்புச் செய்யுளினும் வரலாம், காப்புச்செய்யு ளொழிந்து நூற்செய்யுளினும் வரலாம் என்று ஒருவரையுமின்றிக் கூறி னார்கள். இப்படியும் ஓர் யாப்புண்டா! இங்ஙனங் கூறும் ஒரு

நூலை இலக்கண மென்றுங் கூறலாமா !! இவ்வா றுரைத்தால் எந்த நூலுக்குத்தான் மங்கலங் கூறலாகாது ? எந்தச் சொல் தான் மங்கல மாகமாட்டாது ? மங்கலமின்றி நடக்கும் நூலுக் கும் மங்கலங் கூறலாமே ? குன்றக்கூறல், மிகைபடக்கூறல், மாறுகொளக்கூறல் முதலானகுற்றங்கட் கிடனுய்க் கிடக் குங் இவ்வியங்கோளினையும், இவ்வாறு கட்டளையிடும் ஒரு நாலினையுங் கற்றறிவுடையோர் மேற்கோளாகத் தழுவ ஒருப் படுவரா ? ஒருப்படார் ! ஒருப்படார் !!

இனி, ஆன்றோர் செய்யுட்களெல்லாம் மங்கலச்சொற்க ளுண்டென நண்பரவர்கள் கூறினார்கள். இதனைக் **காஞ்சி யாக்கத்தில்** முன்னரே எடுத்துக் காட்டி மறுத்திருக்கின் ரும் ; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஆனந்தக்குற்றங் கொள்வாரை மறுத்து, அகத்தியனாருந் தொல்காப்பியனாரும் அதுகொண்டிலரென யாப்புறுத் தோதுதல்மேலே காட்டினு மாகலின், அவர்க்கது கருத்தன்றென நண்பர் கூறியது இழுக் கா மென்க.

நண்பரவர்கள் **இந்திரகாளி** செய்த **யாமளேந்திரர் பராசைவ முனிவர்,** சமணரல்ல ரென்கின்றார்கள். இந்திர காளி யென்னும் இசைநூல் செய்த யாமளேந்திரர் பராசைவ ரென்பது அடியார்க்குநல்லா ருரையிற் பெறப்படுவதன்றிப் பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திரரே யவரென்பது பெறப்பட வில்லை. ஆதலாற் பாட்டியல் செய்த யாமளேந்திரரும், இசை நூல் செய்த யாமளேந்திரரும் வேறென்னுங் கருத்துடையேம். இது நிற்க.

அற்றேலஃதாக, நச்சினார்க்கினியருஞ் சிவஞானயோகி களுந் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையினுஞ் சூத்திரவுரையினும் **"வடக்கு" "எழுத்து"** என்பவற்றை மங்கலச் சொற்க ளெனக் கூறிய தென்னையெனின், ஒரு நூல் தொடங்கும்வழி

ஒரு நற்சொல் நிறுத்துத் தொடங்குதல் நன்றாகலின், அது பற்றி அங்ஙன மொழிந்தா ரல்லது, மங்கலச்சொல் நிறுத்தே தொடங்கல் வேண்டுமென யாப்புறுத்தானும், அங்ஙனங் கூறு தொழியின் அஃதானந்தமா மென்றானுங் கூறிற் றின்மையின் அதனான் ஈண்டைக் காவதோ ரிழுக்கில்லை. இம்முறையினை முன்னோர் யாப்புறுத்தாமையின் ஆன்றோர் நற்சொற்றொடங் கியுந் தொடங்காமையும் வரையாது நூலியற்றினார். ஈண்டும் பிறாண்டும் யாமெடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் "**ஆனந்தக் குற்ற மென்பது தொல்லாசிரியர் யார்க்கு மொப்பமுடிந்த தில்லை**" என்பதேயாகலின், இதனை நண்பரும் பிறரும் பிறழ வுணராதிருக்கக் கடவர். இது கிடக்க.

"**பவணந்தி**" முதலாயினாரை "அறியார்" "போலிப் புலவர்" என யாமெழுதியது பற்றி நண்பரவர்கள் வருந்துகின் றார்கள். யாஞ்செய்தது பிழையாயின் அதனைப் பொறுக்கும் படி வேண்டுகின்றேம். அவர்களை அங்ஙன மிகழ்ந்துரைக்க வேண்டு மென்பது கருத்தன்று. பண்டையாசிரியர் செய்த கற்புறு பொற்புடை நூல்களைப் பயிலவொட்டாது தடையா யெழுந்து பொருத்த மில்லனவு மிடையிடையே கூறிய அப்பவணந்தி முதலாயினார் பெற்றிமைக் கிரங்கி யெழுது கின்றுழி அச்சொல் வழங்க வொருப்பட்டாம். இனி, உண் மையான் நோக்க வல்லார்க்குப் **பவணந்தி** முதலாயினார் அறிவுடையோராற் பெரிதுபாராட்டுதற் குரிய சீர்ப்பாடுடைய ரல்ல ரென்ப தினிது புலனாம். அவர், தொல்காப்பியனார் முத லான பண்டை நூலாசிரியர் நுட்பப்பொருள் பொதிந்து விளங்குமாறு நூல்செய்ததுபோலத் தாமும் அங்ஙனம் விளங்க நூலியற்றினாரா? அல்ல தவரின் வேறாகவேனும் புதுப்பொருள் செறித்தெழுதினாரா? தாமெழுதியவற்றையேனும் முடித்து வரைபறை தோன்ற வைத்தாரா? ஒரு சிறிது மில்லை. **தொல் காப்பியனார்** கூறிய அரிய பொருள்களுட் சிலவற்றை விடுத்

துச் சிலவற்றை வைத்துத் தஞ்சொல்லாற் சூத்திரஞ் செய்தார். அங்ஙனஞ் செய்வுழியுந் தொல்காப்பியனார் கருத்துணர மாட்டாமல் ஓரோவிடங்களில் வழுவியுங் கூறினர். தமிழிலே ஐந்திலக்கணமும் வழுவின்றி மிகச் சுருங்காமலும் மிகப் பெருகாமலும் முற்ற வெடுத்து முடிவு தோன்றக் கூறிய நூல் **தொல்காப்பியம்** ஒன்றுமேயாம். இந்நூலுணர்ந்தார் தமிழியலறிவு நன்கு வாய்க்கப்பெற்றாராவர். இவ்விழுமிய நூலையும் மாணாக்கர் பயிலவொட்டாமற் பவணந்தியார் நன்னூலெழுதியது எற்றுக்கு? அற்றன்று, தொல்காப்பியம் உணர்தற்கரிதாய்ப் பெருகிக் கிடத்தலால் அதனைச் சுருக்கி நன்னூலியற்றினாரெனிற், பெருக்க சுருக்க மென்பன அவ்விருவகைக் குணங்களுமுடைய இருநூல்கள் தோன்றினல்லாற்றாமே ஒருவர்க்கு விளங்கா. மக்கள் மனவியற்கை எளிய தொன்றனையே பற்ற முந்துறும்; அஃது அகன்கண் இயற்கையேயுள்ள மடமைக் குணத்தினானேயாம். நன்னூலினுஞ் சுருங்கிய நூலொன்று ஏனையொருவர் இயற்றிடுவாராயின் அதனையே எவரும் பயில முந்துவர். எத்தனைபேர் மகாலிங்கைய ரிலக்கணம், போப்பைய ரிலக்கணம் முதலியவற்றின் பயற்சியொடு நின்றுவிடுகின்றார்! இனி, நன்னூல் சுருக்கமாவ தொன்றாயினும் அதன் பயிற்சி யொன்றானே தமிழறிவு நிரம்பு மெனின், அது சால் புடைத்தாம். அவ்வாறின்றி அதன்க ணடங்காமல் வேறுணரற் பாலனவாம் பொருட்கூறுபாடுகள் பலவாகப் பெருகிக் கிடத்தலானும், அப்பலவு மொருங்கெடுத்து முடியக் கூறுநூல் தொல்காப்பிய மொன்றே யாதலானுந் தமிழியலறிவு நிரம்பவேண்டுவார் **தொல்காப்பிய மொன்**றே பயிலுதற் குரியர். தமிழியலறிவு நிரம்புதற்குரிய பொருள்களின்றி வாளா சுருங்கிக் கிடக்கும் நூல்களைச் சுருக்கஞ் சுருக்கமென்று பயின்றாலாவ தென்னை? புலமை முற்றுதற்குரிய நூலறிவு இன்றியமையாத தொன்றாகலின் அது செயவல்ல தொல்காப்பியமே வாய்ப்

புடைத்தாம். அச்சோ! அது பெரிய தொரு நூலாயிற்றே! என்று மறுக்க முறுவரா ளெனின்; நூனுட்பமறியாது கடா யினாய், இஞ்ஞான்றை ஆங்கில மொழியிற்பரந்த இயர்பொருள் மெய்ப்பொருணூலாராய்ச்சி செய்வார் பலர்க்குந் தொல்காப் பியநூல் மிகச் சுருங்கிய தொன்றாய்த் தோன்றுமாகலின், அதன் பயிற்சி நீ மயங்குமாறுபோற் பெரிய தன்றென்று தெற் றெனத் துணிக. ஆகவே, தொல்காப்பியப் பயிற்சிக்குந் தமிழ் மொழிப் பெருக்கத்திற்கும் ஒரு பேரிடையூறாய்த் தோன்றிய **பவணந்தியார்** எம்மனோராற் பாராட்டப்படுதற் குரிய ரல்லர். பிறரவரை எங்ஙனம் பாராட்டினும் பாராட்டுக! அவரவர்க் குரிய மதிப்புப்பற்றி அவரவரைப் பாராட்டுவா மல்லது, வேறு கூறக் கடமைப் பட்டிலம். இது நிற்க. இதுகாறும் யாம் குறித்து நிகழ்த்திய வழக்குரையை நடுநிலை பிறழாது முன் போற் செவ்விதினாய்ந்து தமதரிய கருத்தை வெளியிடுவார்க ளாக வென்று நம் நண்பர் சண்முகம் பிள்ளை யவர்களை வேண்டிக்கொள்கின்றாம்.

முற்றும்

